

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΣΤΕΡΑΣ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΡΙΩΝ ΜΙΚΡΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΝ ΑΛΓΕΡΙΑ

(Συνέχεια ἴδε σελ. 113)

Ὁ Ἰωάννης περίλυπος ἐπανῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιον του καὶ εὗρεν ἐξυπνοὺς τὸν Μιχαλάκην καὶ τὸν Φραγκίσκον, οἵτινές τον ἠρώτησαν ποῦ ἦτο.

«Ποῦ ἦσουν, Ἰωάννη;

— Δὲν ἦλθεν ἀκόμη ὁ θεὸς, καὶ ἴσως ἔλθῃ τώρα μετ' ὀλίγον.»

Ἐν τούτοις καιτίῳ ἡ ἡμέρα εἶχε προχωρήσῃ, ὅλη ὁμῶς ἡ οἰκία ἐφαίνετο ἀκόμη κοιμωμένη. Οὐδ' ὁ ἐλάχιστος θόρυβος ἤκούετο. Ὁ Ἰωάννης ἀπεφάσισε νὰ περιμείνῃ ἀκόμη ὀλίγον, καὶ ἔπειτα νὰ καταβῆ εἰς τὸ κάτω πάτωμα νὰ ἴδῃ τί συμβαίνει. Καταβαίνει ἀλλὰ δὲν εὐρίσκει ψυχὴν. Τέλος μετὰ πολλὰ ἀνακαλύπτει ἐν τῷ μαγειρείῳ γηραιὸν θεράπαιναν, ἥτις εἶπε πρὸς αὐτὸν ὅτι ὅλη ἡ οἰκογένεια ἦτο ἀπὸ πολλῆς ὥρας ἔξω εἰς τοὺς ἀγρούς.

Τότε ἀνέβη εἰς τὸ δωμάτιόν του, ἐβόηθησε τοὺς ἀδελφούς του νὰ ἐνδυθοῦν, καὶ ταχέως τὰ τρία παιδιά κατέβησαν καὶ ἔδραμον εἰς συνάντησιν τοῦ οικοδεσπότη. Εὗρον δὲ αὐτὸν φορτώνοντα μόνον τοὺς ἀμάξιον χόρτου.

«Αἱ! ἄ! καὶ πρῶτ' ἐξυπνήσατε! εἶπε γελῶν φιλοφρόνως. Ἐκοιμηθήκατε καλὰ; Ἐ, τὸν ἐπεριμένετε τὸν θεῖον, ἀλλὰ δὲν ἦλθε μὴ ἀνησυχεῖτε καὶ δὲν θὰ ἀργήσῃ νὰ φανῇ. Θὰ ἔμεινε φαίνεται νὰ κάνῃ καρτέρι τοῦ θηρίου. Πρέπει νὰ εἰξεύρετε ὅτι με αὐτοὺς τοὺς κυρίους λέοντας δὲν εἰξεύρει κανεὶς πότε θὰ ξεμπερδεύσῃ. Ἀλλὰ δὲν θὰ ἀργήσῃ. Στοιχηματίζω ὁμῶς ὅτι ἡ κυρὰ Ἀργυρῆ σὰς ἀφῆσε νὰ φύγετε ἀπὸ τὸ σπῆτι χωρὶς νὰ σας δώσῃ νὰ τιμηθῆτε τίποτε. Σταθῆτε μὰ στιγμὴ καὶ ἐφθασα. Ἐχω καὶ λίγη δουλειὰ ἔς τὸ σπίτι εἶνε δέκα ἡ ὥρα καὶ ἔχομε σήμερα συνεδρίασι εἰς τὸ δημοτικὸν συμβούλιον. Καὶ σεῖς δὲν θὰ

βλέπετε ἀπὸ τὴν πείνα, καὶ ποῦ νὰ περιμένετε ὡς τὸ μεσημέρι που θὰ γευθοῦμε! Τὰ παιδιά δὲν περιμένουν, τὸ ἔξερω ἀπὸ λόγου μου!»

Τὰ παιδιά ὑπήκουσαν καὶ ἠκολούθησαν τὸν

Αἱ! διαβάσε τὸ Γρηγόρα, κυρίε λεβιῆ μου, νὰ ζῆς! (Σελ. 134)

οικοδεσπότην, ὅστις μετὰ πολλῆς προθυμίας καὶ ζωηρότητος ἔλεγε ποικίλας πληροφορίας περὶ τοῦ χωρίου, περὶ τῶν προϊόντων, περὶ τοῦ κλίματος καὶ περὶ διαφόρων ἄλλων πραγμάτων.

«Αἱ, παιδιά μου, τὸ χωριόμας εἶνε περιφημο! Αἱ, καὶ νὰ ἤθελεν ὁ θεὸς σας νὰ καθίσῃ ἐδῶ νὰ τον κρατήσωμε μαζί μας. Νὰ του κτί-

σωμε ένα σπιτάκι εις εκείνο εκεί τὸ οικόπεδον. Μὰ δὲν εἰζεύρεις πόσον καλά θὰ περάσωμε νὰ ἔχωμε γείτονα τὸν φίλον μου Καστέραν. Καὶ δὲν θὰ ἐξοδεύσῃ τίποτε, ὅλοι ἐδῶ εἶνε πρόθυμοι νὰ συνδράμουν· καὶ τὰ ἐξοδα θὰ βγοῦν ἀπὸ τὴν καρμπίνα του. Ἀλλὰ μήπως καὶ δὲν του ὀφειλομέν τόσα καὶ τόσα, ἀφ' ὅτου μας ἐλύτρωσεν ἀπὸ τὰ κατηραμένα θηρία, ὅπου μας ἔτρωγαν τὰ καλλίτερα ζῶά μας!

— "Ἄν ἤθελεν ὁ θεῖος, τί καλά! εἶπεν ὁ Ἰωάννης.

— Θὰ προσπαθῶμεν νὰ τον καταφέρωμεν τὸν κύρ Καστέραν. Πρέπει τέλος πάντων νὰ ἀφήσῃ τὰ πολλὰ σῦρ' τα φέρ' τα, νὰ καθίσῃ εἰς ἓνα μέρος νὰ ἡσυχάσῃ. "Α, ἐφθάσαμε! κυρὰ Ἀργυρῆ, κυρὰ Ἀργυρῆ! Ἔλα γρήγορα, τρέξε, πρόφθασε, δὸς 'ς τὰ παιδιὰ νὰτσιμπήσουν κἄτι τι, ὡς νὰ ἔλθῃ τὸ μεσημέρι νὰ φαῖμε. Φωμί, αὐγά, τυρί, ὅ τι ἔχῃς. Τὰ καίμενα τὰ παιδάκια δὲν βλέπουν ἀπὸ τὴν πείναν!

— Νά με, νά με, τσελεπή μου! ἀνεφώνησεν ἡ γηραιὰ μαγείρισσα, μετὰ πολλοῦ κόπου ἀνεγειρομένη.

"Ἐπειτα δὲ προσέθηκε:

— Ἀλήθεια! ἔχετε καὶ ἓνα γράμμα.

— Γράμμα; Κῦτταξελ! τί σημαίνει αὐτό; Γράμμα ἀπὸ τὸν Καστέραν!

— Τὸν θεῖόν μου; ἠρώτησεν ὁ Ἰωάννης.

— Μάλιστα, παιδί μου! ἀλλὰ διατί μου γράφει ἀντὶ νὰ ἔλθῃ; "Ἄς ἰδοῦμε τί γράφει:

«Ἀγαπητέ μου Χιλθρόνη,

»Σήμερα τὸ πρωὶ εὗρήκα τὸν κάπταν Ἀνδρέαν καὶ αὐθημερὸν ἀναχωροῦμεν μαζὶ διὰ τὸ Περρεγῶ, καὶ ἀπὸ ἐκεῖ μὲ τὸν σιδηρόδρομον 'ς τὸ Ἀλγέρι, καὶ ἀπὸ τὸ Ἀλγέρι 'ς τὴν Βάτνα. Ὡς φαίνεται τὴν περασμένη ἐβδομάδα ἐφάνη ἓνα λεοντάρι μαῦρο κατὰ τὰ μέρη τῆς Λαμπέσσας καὶ ὅλη νύκτα τὸ ἀκούουν καὶ βρυχᾶται φοβερά. Εἶνε μία ἀξίολογος εὐκαιρία τὴν ὁποίαν δὲν ἐνόω νὰ ἀφήσω. Ἐβρεις τί θὰ εἶπῃ λεοντάρι μαῦρο! δὲν εἶνε εὐκολὸν νὰ εὕρισκῃς τόσον συχνὰ μαῦρα λεοντάρια 'ς τὸ Ἀλγέρι. Καθὼς λοιπὸν τελειώσωμεν τοὺς λογαριασμοὺς μας μὲ τὸ ἐξοχὸν αὐτὸ ὑποκαίμενον, δηλαδὴ μετὰ καμμιά δεκαπενταριά ἡμέρας τὸ πολὺ, θὰ ἐπιστρέψω γρήγορα γρήγορα νὰ ἐκπληρώσω τὴν ὑπόσχεσίν μου, νὰ λογαριασθῶ μὲ τὸ

λεοντάρι σας. Καλὴν ἐντάμωσιν καὶ ἀσπασμούς εἰς ὅλους αὐτοῦ.

»Ὁ παλαιὸς φίλος σου

»Θωμᾶς Καστέρας.»

— Κρίμα! εἶπεν ὁ κύρ Χιλθρόνης διπλῶν τὴν ἐπιστολὴν τοῦ Θωμᾶ Καστέρας, κρίμα! καὶ ἐγὼ εἶχα τόση χαρὰ ὅπου θὰ σας ἐβλεπεν ἐξαφνα ἐξαφνα ἐδῶ νὰ τον περιμένετε! "Ἄς εἶνε! δὲν πειράζει, μικρὸ τὸ κακὸ. Μὰ δὲν τρῶτε, παιδιὰ μου;

— Δὲν πεινῶ πλέον, εἶπεν ὁ Ἰωάννης περιλυτός.

— Πᾶ! πᾶ! τί ἀπελπίζεσθε τόσον; Δεκαπέντε ἡμέραι περνοῦν γρήγορα. Καὶ ἔπειτα ἐγὼ θὰ γράψω εἰς τὸν κύρ Καστέραν ὅτι εἰσθε ἐδῶ καὶ τον περιμένετε. Καὶ αὐτὸ θὰ τον κάμῃ νὰ ἐπιστρέψῃ ταχύτερα.

— Διατί νὰ πειράζεσθε; Καλλίτερα νὰ πάμε μεῖς νὰ τον εὕρωμε.

— Πρὸς τί;

— Ἀλλὰ ἐὰν ὁ θεῖός μου ἀλλάξῃ γνώμην; ἂν δὲν τον σκοτώσῃ τὸν μαῦρον λέοντα ὅσον γρήγορα ἐλπίζει; ἢ καὶ ἂν τύχῃ καὶ...

— Ἀλλὰ δὲν συλλογιζέσαι ὅτι ἀπ' ἐδῶ ὡς τὴν Βάτναν εἶνε τὸ ὀλιγώτερον τριῶν ἡμερῶν δρόμος, χωρὶς νὰ σταματήσῃ κανεὶς πουθενά;»

Μάτην ἐπέμεινεν ὁ κύριος Χιλθρόνης, ὁ Ἰωάννης ἐπέμεινε καὶ αὐτὸς καὶ δὲν ἤθελε νὰ ὑποχωρήσῃ, ὁ οἰκοδεσπότης ἐπειράχθη ὀλίγον διὰ τὴν ἐπιμονὴν τοῦ Ἰωάννου, ἀλλὰ καὶ συνεκινήθη διὰ τὸ θάρρος του καὶ τὴν πρὸς τὸν θεῖόν του ἀγάπην.

Ἐπεχώρησε λοιπὸν, καὶ ἀφ' οὗ ἐγέμισε τὰς σιτιοδόχας τῶν παιδιῶν, χωρὶς νὰ τα ἐρωτήσῃ ἂν ἔχουν χρήματα ἢ μὴ, τοὺς ἠγόρασε τὰ εἰσιτήρια τοῦ σιδηροδρόμου διὰ τὸ Περρεγῶ καὶ τὸ Ἀλγέριον.

«Καλά! καλά! εἶπε πρὸς τὸν Ἰωάννην, ὅστις τον ἠυχαρίστει ἐνδακρυς; ὁ θεῖός σας θὰ μού τα δώσῃ ἀργότερα καὶ ἔπειτα δὲ ἐγὼ του χρεωστῶ κἄν καὶ κἄν!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΕ'

ΤΑ ΛΑΘΕΙΑ ΕΙΝΕ ΚΑΛΑ ΕΝΙΟΤΕ

Ἀπερίγραπτος ἦτο ἡ ἐκπληξὶς καὶ ἡ χαρὰ τῆς κυρᾶ Ποτελοῦς, ὅτε εἶδε τὴν ἐπομένην πρωΐαν ἐμβαίνοντας εἰς τὸ ξενοδοχεῖόν τῆς τοὺς

τρεις μικροὺς Καστέρας μετὰ τοῦ πιστοῦ Ἀλῆ καὶ τοῦ ἀλάου ψιττακοῦ.

Ὁ Ἰωάννης διηγήθη καταλεπτῶς τὴν ἱστορίαν τῆς περιηγήσεώς των, καὶ ἡ κυρὰ Ποτελοῦ ἠκροᾶτο μετὰ πολλῆς προσοχῆς.

«Καὶ τώρα τί σκοπεύεις νὰ κάμῃς; ἠρώτησε τὸν Ἰωάννην μετὰ τὰ τέλος τῆς διηγήσεως.

— Θὰ τραβήξωμε 'ς τὴν Βάτνα, ναῦρωμε τὸν θεῖόν μας.

— Μὰ, παιδάκι μου, ποῦ θαῦρης χρήματα, ἀφ' οὗ ἀφῆσες καὶ σου ἐκλείψαν τὸ ἔχει σου;

— Δὲν λέγω ὄχι, εἶπεν ὁ Ἰωάννης, ἀλλὰ ὅπως εὕρηκαμὲ χρήματα νὰ πάμε 'ς τὸ Τλέμεν, θαῦρωμε πάλιν νὰ πάμε καὶ 'ς τὴν Βάτνα.

— Χαρὰ σὲ σένα, παιδάκι μου, φτοῦ σου νὰ μὴ βασκαθῆς! εἶπεν ἡ κυρὰ Ποτελοῦ θαυμάζουσα τὴν καρτερίαν καὶ τὴν πεποιθήσιν τοῦ Ἰωάννου.

Ὁ Ἰωάννης εἶχε τὸν λόγον του ἐλπίζων εἰς τὸ μέλλον. Ἀκούσατε τί συνέβη ἐν τῷ σιδηροδρόμῳ. Ἐπειδὴ ἐβασάνιζε τὸν νοῦν του ὁ Ἰωάννης καὶ ἐστενοχωρεῖτο διότι δὲν εἶχε χρήματα νὰ πορευθῇ εἰς συνάντησιν τοῦ θεῖου του, ὁ μικρὸς Φραγκίσκος διανοήθη ἠρωτικῶν ἀληθῶς φάρμακον, καὶ εἶπε πρὸς τὸν ἀδελφόν του μετὰ φωνῆς διακοπτομένης ὑπὸ λυγμῶν:

«Ἀφ' οὗ ὁ κύριος Χάρισσον ἀγόρασε τὸν Κίτσο μας, ἴσως θελήσῃ νὰ ἀγοράσῃ καὶ τὸν Κοκκῶ μας.

— Καὶ τον δίδεις;

— Ἀφ' οὗ δὲν ἔχομεν ἄλλο τίποτα!» ἀπεκρίθη ὁ Φραγκίσκος μετὰ λυγμῶν.

Καὶ ἀληθῶς οὐδένα ἄλλον πόρον εἶχον τὰ παιδιὰ. Ὅθεν μετὰ στιγμιαίαν σκέψιν ὁ Ἰωάννης ἐνέκρινε τὴν πρότασιν τοῦ ἀδελφοῦ του.

Τὴν ἀπόφασιν λοιπὸν ταύτην εἶπεν ὁ Ἰωάννης πρὸς τὴν κυρὰ Ποτελοῦ, ἥτις ὡς το ἤκουσεν ἀνεφώνησεν:

«Ἀχ! τί δυστυχία νὰ μὴν εἶμαι πλουσία νὰ τον ἀγοράσω ἐγὼ τὸν Κοκκῶν! Κρίμα εἶνε νὰ πῆσῃ σὲ ξένα χέρια, καὶ Κύριος οἶδε πῶς θὰ τον μεταχειρίζεται ὁ κύριος Χάρισσον. Νὰ σου εἰπῶ, Ἰωάννη μου, παρὰ νὰ ξέρω ὅτι ὁ Κοκκῶς μου δὲν θὰ ζήσῃ καλά, καὶ θὰ τον ἔχουν ἀνθρωποὶ ὅπου δὲν εἰζεύρουν νὰ τον περιποιῶνται ὅπως πρέπει καὶ νὰ τὸν ἀγαποῦν, καλλίτερα ἔχω νὰ τον ἰδῶ νεκρὸν, ἔτσι νὰ ἔχω τὴν εὐχὴν τοῦ Θεοῦ.

Ἐν τῷ μεταξύ ἦλθε καὶ ὁ κύριος Λεφιλλῆς, καὶ τον ἐπληροφόρησεν περὶ τῶν διατρεχόντων. Ἐδικαίωσε δὲ τὰ παιδιὰ καὶ ἐνέκρινε τὴν ἀπόφασιν των· ἀλλὰ βλέπων τὴν λύπην καὶ τὴν ἀπελπιστικὴν στάσιν τῆς κυρᾶ Ποτελοῦς, ἐσκέφθη νὰ ἐπινοήσῃ τι πρὸς συμβιβασμὸν τῆς ὑποθέσεως.

«Ὅπως δῆποτε δὲν εἰμπορεῖτε νὰ ἀναχωρήσετε πρὸ τῆς αὔριον, εἶπε πρὸς τὸν Ἰωάννην. Ἐχομεν λοιπὸν ὀλην τὴν ἡμέραν νὰ σκεφθῶμεν καλλίτερα, καὶ ἐὰν ἕως τὸ βράδν δὲν ἐπινοήσωμεν τίποτε, τότε πλέον τί νὰ γίνῃ! καταφεύγομεν εἰς τὸν κύριον Χάρισσον.

— Μὰ, κύριε Λεφιλλῆ.

— Ἄφες με, Ἰωάννη μου, νὰ κάμω ὅτι εἰζεύρω καὶ μὴ ἀνησυχῆς.

Καὶ ὁ νέος ἀρχιτέκτων ἀπῆλθε καὶ ἐπανῆλθε τὴν ὄραν τοῦ δείπνου.

Ὅτε δὲ εἰσῆλθεν εἰς τὸ ἐστιατόριον, πάντες οἱ θαμῶνες τοῦ ἐστιατορίου ἐκάθηντο εἰς τὰς τραπέζας, καὶ μόνον οἱ μικροὶ Καστέραι ἔλειπον.

Ὁ κύριος Λεφιλλῆς παρευθὺς ἀνεκοίνωσεν εἰς τοὺς φίλους του τὸ σχέδιόν του, δι' οὗ ἠλπίζε νὰ εὐρεθῶσι τὰ ἀπαιτούμενα χρήματα διὰ τὸ ταξείδιον τῶν τριῶν ἀδελφῶν, χωρὶς νὰ λυπηθῇ, καὶ ἡ κυρὰ Ποτελοῦ.

Πάντες ἐπεδοκίμασαν τὸ σχέδιον τοῦ κυρίου Λεφιλλῆ.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην εἰσῆλθεν ὁ Ἰωάννης μετὰ τῶν ἀδελφῶν του, καὶ πάντες ἐπευφῆμσαν καὶ τοὺς συνεχάρησαν, διότι μετ' ὀλίγον θὰ τελειώσουν αἱ περιπλανήσεις των καὶ τὰ βάσανά των.

Ὁ Ἰωάννης ἔχαρῃ χαρὰν μεγάλην δι' ὅλα ταῦτα, ἀλλ' ἦτο καὶ πολὺ ἀνησυχὸς διὰ τὴν σιωπὴν τοῦ κυρίου Λεφιλλῆ. Ἐκ διαλειμμάτων ἀπέβλεπε πρὸς αὐτὸν καὶ τον ἠρώτα διὰ τοῦ βλέμματος, ποῦ εἶνε αἱ ὑποσχέσεις σου; Ἀλλ' ὁ ἀρχιτέκτων ἐφαίνετο ὑποκρινόμενος ὅτι δὲν καταλαμβάνει.

Καὶ ὅμως, ἐὰν ὁ Ἰωάννης δὲν ἦτο πολὺ τεταραγμένος καὶ ἐβλεπε τὰ βλέμματα τὰ ὁποῖα ἀντήλλασεν ὁ κύριος Λεφιλλῆς μετὰ τῶν φίλων του, καὶ τὰ φαιδρὰ πρόσωπα πάντων τῶν παρακαθημένων, θὰ ἠδύνατο βεβαίως νὰ ὑποπτεύσῃ ὅτι τὰ πράγματα ἦσαν εὐχάριστα.

Ἀφ' οὗ ἔφαγον τὰ φαγητὰ παρετέθησαν τὰ ὀπωρικά καὶ ἔπειτα ὁ καφῆς.

Μετὰ τὸν καφὲν δὲν ἔμενε τίποτε ἄλλο, καὶ πάντες θὰ ἐξήρχοντο ἐκ τοῦ ἐστιατορίου ἑκαστος εἰς τὴν ἐργασίαν του.

Ὁ ἀτυχὴς Ἰωάννης δὲν εἶχεν ἡσυχίαν, διότι ἐβλεπεν ὅτι ἡ ὥρα παρέρχεται καὶ δὲν ἔγινε τίποτε.

Τέλος ἀφ' οὗ ἔπιον καὶ πάντες ἐφαίνοντο ὅτι ἠτοιμάζοντο νὰ ἀπέλθουν, ὁ κύριος Λεφιλῆς εἶπε πρὸς τὴν θεράπαινάν μετὰ φωνῆς ἐπισημοῦ:

«Μαρία, πήγαινε νὰ εἰπῆς εἰς τὴν κυρίαν σου ὅτι ἔχομεν νὰ τῆς ἀνακοινώσωμεν σπουδαιότατον πράγμα.»

Ἡ θεράπαινα ἀπέβλεψε πρὸς τὸν νέον ἑταίμον καὶ ἐξῆλθε καγχάζουσα. Μετ' ὀλίγον δὲ εἰσῆλθεν ἡ κυρὰ Ποτελοῦ, ἔχουσα τὸ μέτωπον συννεφεμένον.

«Τί τρέχει πάλεν; εἶπε μετ' ἀγανακτήσεως. Νὰ σὰς τὸ πῶ παστρικά; δὲν ἔχω ἀπόψε ὄρεξιν διὰ γέλια. Τὸ λοιπὸν ἂν δὲν ἔχετε νὰ μοῦ πῆτε τίποτε σπουδαῖο, σὰς παρακαλῶ ἐγὼ καὶ ἡ σκούφια μου νὰ μοῦ δώσατε τὴν ἀδειαν νὰ πάγω ἔς τὴ δουλειά μου.

— Τίποτε σπουδαῖον; ἀνεφώνησεν ὁ κύριος Λεφιλῆς μειδιῶν, τὸναντίον μάλιστα σπουδαιότατον!

— Τὸ λοιπὸν τελειώνετε, διότι ἔχω καὶ δουλειά!

— Κυρὰ Ποτελοῦ, ἀξιότιμος καὶ ἐρασιμα διευθύντριά μας, ἐξηκολούθησεν ὁ νέος ἀρχιτέκτων μετὰ πολλῆς ἀξιοπρεπειᾶς καὶ ἐπισημότητος, σὰς παρακαλοῦμεν νὰ εὐαρεστηθῆτε νὰ μας εἰπῆτε, ποίαν γνώμην ἔχετε περὶ τῶν τυχηρῶν παιγνιδίων καὶ μάλιστα περὶ τῶν λαχείων.

— Οὐ καὶ σὺ, χριστιανέ μου! μ' ἐκουθάλισες ἐδῶ διὰ νὰ γελάσῃς μαζί μου; Ἔλα καὶ δὲν ἔχω τὴν ὄρεξί σου!

— Καλέ, τί λέγεις, κυρὰ Ποτελοῦ, ἐγὼ νὰ γελάσω μαζί σου! Ἐγὼ σοῦ ὁμιλῶ σπουδαίως.

— Ἔ, τέλος πάντων τί μ' ἐρωτᾷς, κύριέ μου Λεφιλῆ μου; Νὰ σου εἰπῶ εὐλικρινῶς, με τὴν εὐγενίαν σου δὲν εἰμπορεῖ κανεὶς νὰ τα βγάλῃ πέρα, δὲν εἰξεύρει ἂν πρέπη νὰ γελάσῃ ἢ νὰ θυμώσῃ.

— Κάμε μου τὴν χάριν νὰ μου ἀποκριθῆς ἔς ὅ τι σ' ἐρωτήσῃς.

— Ὅ τι μὲ ρώτησες; Καὶ τί με ρώτησες;

«Αἰ, ναί, τί γνώμην ἔχω διὰ τὰ λαχεῖα; Νὰ σου εἰπῶ, κύριέ μου Λεφιλῆ μου, καὶ θέλει σοῦ κακοφανῆ θέλει μή... τὰ λαχεῖα εἶνε μία εἰφεύρεσις τοῦ διαβόλου. Σοῦ ἀνάβουν καὶ σοῦ φουντώνουν τὸ κεφάλι ὅτι θὰ κερδήσῃς ἑκατομμύρια, καὶ ἔπειτα ἀπὸ ὅλα αὐτὰ βγαίνει ἓνα μεγάλο μεγάλο τσοῦφ!

— Ἀπὸ τὰ λόγια σου ἰνόησα, κυρὰ Ποτελοῦ, ὅτι ποτέ σου δὲν ἐκέρδησες τὸν πρῶτον ἀριθμὸν...

— Τί λές, τὸν πρῶτον! λεπτὸ δὲν ἐκέρδησα ποτέ μου.

— Τότε μάλιστα! ἔχεις δίκαιον. Λοιπὸν δὲν ἔχεις ὄρεξιν νὰ ἀκούῃς διὰ λαχεῖα;

— Ἐορκισμένα νᾶνε καὶ τὰ λαχεῖα καὶ τὸ καλὸ τους.

— Κρίμα, κυρὰ Ποτελοῦ, κρίμα!

— Μὰ διατί μοῦ λές κρίμα; Τί ἔχει νὰ κάμῃ ἡ γνώμη μου; Τί σε ἐνδιαφέρει;

— Ἐμὲ; τίποτε, κυρὰ Ποτελοῦ μου.

— Μὰ τότε τὸ λοιπὸν;

— Νὰ σοῦ εἰπῶ, κυρὰ Ποτελοῦ. Οἱ κύριοι ἐδῶ καὶ ἐγὼ ἐσκέφθημεν κάτι τι... Ἀλλὰ τί νὰ σοῦ το εἰπῶ, ἀφ' οὗ δὲν γίνεται...

— Μὰ τί τρέχει, χριστιανέ μου;

— Περιττὸν εἶνε, περιττὸν, ἀφ' οὗ δὲν γίνεται...

— Μὰ δὲν σ' ἀφίνω, θὰ μοῦ το εἰπῆς...

— Καὶ δὲν ἦτο τίποτε κακόν, κυρὰ Ποτελοῦ. Ἐπειτα ἡμεῖς δὲν βιάζομεν κανένα. Ἐκαστος εἶνε κύριος νὰ δώσῃ τὰ χρήματά του ἢ νὰ τα κρατήσῃ.

— Ἔτσι νὰ ἔχω τὴν εὐχὴ τοῦ Θεοῦ, δὲν καταλαβαίνω τί λές, χριστιανέ μου.

— Ἀφ' οὗ λοιπὸν, κυρὰ Ποτελοῦ, θέλεις καὶ καλὰ νὰ το μάθῃς, ἀκούσε' ἠθέλαμεν νὰ κάμωμεν ἓνα μικρὸν λαχεῖον, ἐδῶ μεταξύ μας...

— Καὶ τί θὰ βάλετε ἔς τὸ λαχεῖο, νᾶχωμε καὶ καλὸ ῥῶτημα...

— Καλὴ ἀρχή! Ἀφ' οὗ ῥῶτᾶς μὲ τόσῃ περιέργειαν, καλὸ σημείον!

— Ἄ μπᾶ! ἓνα λεπτὸ δὲν δίνω διὰ τὸ λαχεῖόν σας...

— Ναί, ἀλλὰ θὰ ἀλλάξῃς γνώμην, ὅταν ἀκούσῃς τί θὰ βάλωμε ἔς τὸ λαχεῖο!

— Ἐγὼ! αἱ παιδί μου, δὲν μ' ἐγνώρισες ἀκόμη! Ἐνα λεπτὸ δὲν δίνω διὰ τὸ λαχεῖόν σας! σοῦ το εἶπα καὶ σοῦ το ξαναλέγω... Μὲ γεια

σας καὶ μὲ χαρὰ σας... Πάγω κ' ἐγὼ ἔς τὸ μαγειρεῖό μου...

Καὶ ταῦτα λέγουσα ἡ κυρὰ Ποτελοῦ, ἠτοιμάσθη νὰ ἐξέλθῃ...

Ἐν ᾧ δὲ ἐκείνη διέβαινε τὸ κατώφλιον τῆς θύρας, εἶπεν ὁ κύριος Λεφιλῆς δυνατὰ διὰ νὰ τὸν ἀκούσῃ...

«Κρίμα! δὲν ἦτο τῆς τύχης νὰ κερδήσῃς τὸν Κοκκῶν!

— Τὸν Κοκκῶν! τί εἶπες; τὸν Κοκκῶν! ἀνεφώνησεν ἡ κυρὰ Ποτελοῦ καὶ ἐστράφη διὰ μίας καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ ἐστιατόριον.

— Ἐγὼ εἶπεν ὁ κύριος Λεφιλῆς, ἐγὼ, κυρὰ Ποτελοῦ μου δὲν εἶπα τίποτε.

— Δὲν εἶμαι κουφή, δόξα σοι ὁ Θεός...

— Ὅθ' το εἶπα, φαίνεται, χωρὶς νὰ το καταλάβω.

— Μὰ διατί θέλεις, κύριέ μου Λεφιλῆ μου, νὰ γελάς καὶ νὰ με βασανίζῃς; Τὸ εἰξεύρεις πόσον ἐγὼ τὸν ἀγαπῶ τὸν Κοκκῶν, καὶ δὲν εἶνε καθόλου καλὸν νὰ με περιγελάς!

— Ἀκούσε λοιπὸν, κυρὰ Ποτελοῦ μου: διὰ νὰ

μὴ νομίζῃς ὅτι σε περιγελῶ, ἀκούσε νὰ σοῦ εἰπῶ ὅλην τὴν ἀλήθειαν. Οἱ κύριοι ἐδῶ καὶ ἐγὼ ἐσκέφθημεν, ἐπειδὴ οἱ μικροὶ φίλοι μας εἶνε ἀνάγκη νὰ τὸν πωλήσῃ τὸν Κοκκῶν, ὅτι θὰ εἶνε προτιμότερον νὰ τὸν πάρῃ εἰς ἕξ ἡμῶν, παρά νὰ τὸν πάρῃ ὁ κύριος Χάρισσον, ἓνας ξένος ἐκεῖ, ἓνας ἀγνωστος. Τί χρειάζονται τὰ παιδιὰ; Τριακοσίας δραχμᾶς. Λοιπὸν νὰ τὸν βάλωμε τὸν Κοκκῶν εἰς τὸ λαχεῖον τριάντα λαχοὶ πρὸς δέκα δραχμᾶς τὸν λαχόν, ἓσα ἓσα δσα χρήματα χρειάζονται. Ἀλλὰ ἐπειδὴ ἡμεῖς ἐδῶ εἴμεθα εἴκοσι ἑννέα, ἀπεφασίσαμεν νὰ περιλάβωμε καὶ τοῦ λόγου σου εἰς τὸν κατάλογον.

Ἀλλὰ δὲν εἰξεύραμεν ὅτι δὲν ἔχεις ὑπόληψιν εἰς τὰ λαχεῖα, καὶ ὅτι δὲν θέλεις νὰ λάβῃς μέ-

ρας. Τώρα λοιπὸν θὰ γίνῃ ἐν ἑκ τῶν δύο, ἢ θὰ ματαιωθῇ τὸ λαχεῖον, ἢ θὰ ἀναγκασθῇ ὁ πλουσιώτερος μεταξύ μας νὰ ἀγοράσῃ δύο ὀνόματα. Αὐτὸ εἶνε ὅλη ὅλη ἡ ὑπόθεσις.

— Ἀχ! τί νὰ κάμω; θέλω καὶ δὲν θέλω. Σταθῆτε μιά στιγμή νὰ συλλογισθῶ. Δὲν μπορῶ, δὲν μπορῶ! Νά, πάρετε τὰς δέκα δραχμᾶς καὶ ξεφορτωθῆτέ με.

— Πῶς! καλὴ τί εἶν' αὐτά, κυρὰ Ποτελοῦ; Δὲν ἔλεγες ὅτι εἶσαι κατὰ τῶν λαχείων; τώρα πῶς ἠλλαξες γνώμην;

— Αἶ, μὰ πού νὰ φαντασθῶ ὅτι τὸ λαχεῖον ἦτο διὰ τὸν Κοκκῶν μου!

— Λάβε λοιπὸν, κυρὰ Ποτελοῦ, ἓνα πιάτο καὶ σῦναζε τὰς δραχμᾶς, ἕως νὰ γράψω ἐγὼ τὰ ὀνόματα ὄλων μας εἰς κλήρους.

Καὶ ὁ μὲν κύριος Λεφιλῆς ἔγραψεν, ἡ δὲ κυρὰ Ποτελοῦ ἔλαβε τὸ πινάκιον καὶ ἀφ' οὗ ἔρριπεν αὐτὴ πρώτη ἐν δεκάδραχμον, περιῆλθε τὴν τράπεζαν καὶ ἕκαστος τῶν πελατῶν τῆς ἔρριπτε τὰς δέκα δραχμᾶς του.

Ἀφ' οὗ ἔγραψε τοὺς κλήρους εἶπεν ὁ κύριος Λεφιλῆς.

« Τώρα, κύριοι, προσοχή! Ὅθ' τοὺς ρίψω τοὺς

κλήρους εἰς τὸ καπέλλον μου καὶ ὁ μικρότερος ὄλων μας, ὁ Φραγκίσκος θὰ βάλῃ τὸ χεράκι του καὶ θὰ βγάλῃ ἓνα κλήρον, καὶ αὐτὸς θὰ κερδήσῃ τὸν Κοκκῶν.

— Ἀνακάτωσέ τους καλὰ, Φραντσεσκουλή μου, Φραντσεσκουλουλάκο μου! ἀνεφώνησεν ἡ κυρὰ Ποτελοῦ, καὶ οἱ ὀφθαλμοὶ τῆς ἐσπινθηροβόλουν ὑπὸ τῆς ἐλπίδος. Ἀχ καὶ νὰ μου ἔπεφτε! σὲς οἱ ἄλλοι τί θὰ τὸν κάνετε, θὰ τὸν ἔχετε βάρος καὶ ἐνόχλησιν, καὶ θὰ ἀναγκασθῆτε νὰ μοῦ τὸν δώσατε νὰ σὰς τὸν φυλάγω ἐγὼ. Λοιπὸν δὲν εἶνε καλλίτερα νὰ μου πῆσῃ ἔμένα; καὶ θὰ ἔχετε καὶ σὲς κέρδος, διότι δὲν θὰ μου πληρώνετε τίποτε διὰ τὴν τροφήν του.»

Ὁ μικρὸς Φραγκίσκος ἔλαβε τὸν πῖλον, ἀνε-

« Σ ΤΟ ΚΑΛΟ ΠΑΙΔΙΑ ΜΟΥ, ΚΑΛΟ ΣΑΣ ΚΑΤΕΥΘΑΙΟΝ » (Σελ. 135)

κίνησε τους κλήρους διὰ τῆς μικρᾶς χειρὸς του ἐξήγαγεν ἓνα κλῆρον καὶ τον ἔδωκεν εἰς τὸν κύριον Λεφιλῆν.

Ἄλλ' ὁ νέος ἀρχιτέκτων, ἀφ' οὗ ἔλαβεν αὐτὸν, ἐκάθισε πρῶτον καὶ ἐσχίσεν ἐπιμελῶς πάντας τοὺς ἄλλους κλήρους καὶ ἐκράτησε τὸν ἓνα.

Πάντες εἶχον ἐστραμμένα τὰ βλέμματά των πρὸς τὴν ξενοδόχον, ἣτις ἤθελε νὰ καταφάγη τὸν κλῆρον διὰ τῶν ὀφθαλμῶν της καὶ σχεδὸν ἤκούοντο οἱ παλμοὶ τῆς καρδίας της.

«Ἄχ! πῶς κτυπᾷ ἡ καρδιά μου! Θεέ μου, τί καρδιοκτύπι!»

Ὁ κύριος Λεφιλῆς ἔλαβε τὸν κλῆρον ἤσυχα ἤσυχα, καὶ τον ἐξεδίπλωσε χωρὶς καθόλου νὰ βιάζεται...

Ἐνοήσατε ὅτι το ἔκαμνεν ἐπιτηδὲς διὰ νὰ παιδεύσῃ τὴν ἀνυπόμονον κυράν.

«Ἄχ! ἀνεφώνησεν αἰφνης ἡ κυρά Ποτελοῦ καὶ ἤπλωσε τὰς χεῖράς της. Ἄχ! διάβασέ το γρήγορα, κύριε Λεφιλῆ μου, νὰ ζῆς!

— Σιγά, σιγά δά, κυρά Ποτελοῦ, ἔχε καὶ ἴλην ὑπομονήν, βάστα τὴν καρδιά σου!»

Καὶ ἀφ' οὗ ἔστρεψε καὶ περιέστρεψε τὸν κλῆρον καὶ τον ἔδειξεν εἰς τοὺς παρισταμένους διὰ νὰ ἴδουν ὅτι τὰ πάντα ἐγίναν ἐν τάξει, ἐξεφώνησε τὸ περιεχόμενον ὄνομα:

«Κυρά Ποτελοῦ!»

— Ζήτω ἡ κυρά Ποτελοῦ, ζήτω! ἀνεφώνησαν πάντες μιᾶ φωνῇ.

— Λάβε τον κυρά Ποτελοῦ καὶ σιδηροκίφαλος, νὰ σου ζήσῃ! εἶπεν ὁ κύριος Λεφιλῆς καὶ ἐνεχείρισεν εἰς αὐτὴν τὸν Κοκκῶν.

Ἀδύνατον νὰ περιγράψωμεν τὴν χαρὰν τῆς ἀξιολόγου γυναικός. Δὲν ἦτο χαρὰ, ἦτο μέθη, ἦτο παραπροσύνη. Ἐγέλα καὶ ἐκλαίεν ἐν ταύτῃ, καὶ κατεφίλει τὸν Κοκκῶν, τὰ παιδιὰ, τὸν νέον ἀρχιτέκτονα καὶ πάντας τοὺς παρισταμένους, καὶ οὐδὲν ἄλλο εἶχε κατὰ νοῦν ἢ τὸν Κοκκῶν, τὸν Κοκκῶν της, τὸν πολύτιμον Κοκκῶν της καὶ ἐτραγῶδει:

Νά μου ζήσῃ ὁ Κοκκῶς μου
πούνε ἄλλος ἐδικός μου!

Καὶ βέβαια, ἂν δὲν ἦτο σχεδὸν παράφρων θὰ ἔβλεπε τὸν κύριον Λεφιλῆν καὶ τοὺς ἄλλους οἵτινες ἀντήλασσον βλέμματα καὶ μειδιάματα, καὶ θὰ ἤπορει διατί τάχα ὁ νέος ἀρχιτέκτων κατεξέσχισεν εὐθὺς τοὺς κλήρους πάντας πλὴν ἐκείνου τὸν ὁποῖον ἐξήγαγεν ὁ μικρὸς Φραγκί-

σκος. Τοὺς ἐξέσχισε διότι πάντες εἶχον τὸ αὐτὸ ὄνομα, τὸ ὄνομα τῆς ξενοδόχου, διὰ νὰ κερδήσῃ αὐτῇ.

Ὁ κύριος Λεφιλῆς ἐνεχείρισε τὸ πινάκιον εἰς τὸν Ἰωάννην καὶ εἶπε:

«Λάβε, Ἰωάννη μου, τὰς τριακοσίας δραχμὰς σου· βέβαια περισσότερα δὲν θὰ σου ἐδίδεν ὁ κύριος Χάρισσον ἐπειτα εἶνε πολὺ περισσότερα ἀφ' ὅσα σὰς χρειάζονται νὰ ὑπάγετε εἰς τὴν Βάτναν. Βλέπεις ὅτι δὲν ἦτο κακὴ ἡ σκέψις μου;»

— Ἄ! κύριε Λεφιλῆ, ἀπεκρίθη ὁ Ἰωάννης δακρύων ὑπὸ συγκινήσεως, πάντοτε σεῖς σκέπτεσθε καλά!»

Περὶ τὸν νὰ προσθέσωμεν ὅτι ἡ κυρά Ποτελοῦ μετέβη εὐθὺς εἰς τὸ μαγειρεῖον, καὶ ἐγκαθίδρυσεν τὸν Κοκκῶν της εἰς τὴν ὀριστικὴν θέσιν του, δηλαδὴ εἰς τὴν γωνίαν τοῦ μαγειρείου, ὅπου μέχρι τῆς ὥρας ἐκείνης τὸν εἶχε προσωρινῶς.

Καὶ ὁ Κοκκῶς ἐφαίνετο πολὺ νῦχαριστημένος διὰ τὴν μεταβολὴν τῆς καταστάσεώς του καὶ ἐθώπευε καὶ αὐτὸς τὴν νέαν κυρίαν του ἣτις καὶ αὐτῇ δὲν ἐχόρταινε νὰ τον θωπεύῃ.

Ἄλλὰ δὲν ἐρωτᾶτε καὶ περὶ τοῦ μικροῦ μας φίλου, τοῦ Φραγκίσκου;

Ὁ μικρὸς Φραγκίσκος ἦτο ὀλίγον τι παρηγορημένος, διότι ἐσκέπτετο ὅτι ὁ ἀγαπητός του Κοκκῶς ἐμελλεν εἰς τὸ ἐξῆς νὰ ζήσῃ ἤσυχος καὶ εὐτυχής. Ἐχαίρε δὲ πολὺ διότι δὲν ἔπεν εἰς τὰς χεῖρας τοῦ κυρίου Χάρισσον, καὶ ἔλεγε τὸ καλὸν παιδίον:

«Ἄφ' οὗ δὲν ἔμπορῶ νὰ τον ἔχω ἐγὼ μαζί μου, παρὰ νὰ μάς τον πάρῃ ὁ κύριος Χάρισσον, καλλίτερα νὰ τον ἔχῃ ἡ κυρά Ποτελοῦ.»

Τὴν ἐπιούσαν πρωίαν μετέβησαν τὰ παιδιὰ εἰς τὸν σταθμὸν τῶν λεωφορέων. Καὶ ἡ κυρά Ποτελοῦ ἐπέμεινε νὰ τα συνοδεύσῃ καὶ ἦρε μαζί της καὶ τὸν Κοκκῶν.

Μετὰ τοὺς συνήθεις ἀποχαιρετισμοὺς ἀνέβησαν τὰ παιδιὰ εἰς τὸ λεωφορεῖον, καὶ ὁ μικρὸς Φραγκίσκος ἦτο περίλυπος συλλογιζόμενος ὅτι θὰ ἀποχωρισθῇ τοῦ ὠραίου πτηνοῦ ἴσως διὰ παντός. Εἶχε τὸ βλέμμα του προσηλωμένον εἰς τὸν Κοκκῶν καὶ εἶπε πρὸς τὴν ξενοδόχον.

«Τὸν Κοκκῶν καὶ τὰ μάτια σὰς, κυρά Ποτελοῦ καὶ ἐσπόγγισε τοὺς ὀφθαλμούς του.

— ὦ, μείνε ἤσυχος, πουλάκι μου, μείνε ἤσυχος, Φραντσεσκουλουλουλάκο μου!»

Καὶ ἔτραξε καὶ τον ἐφίλησε.

Τὸ βαρὺ λεωφορεῖον ἐξεκίνησε συρόμενον ὑπὸ τρεσσάρων ἵππων καὶ ἀπεμακρύνθη ἐν τῷ μέσῳ τοῦ κονιορτοῦ τὸν ὁποῖον ἐσήκωνον οἱ πόδες τῶν ἵππων καὶ οἱ τροχοί.

Τὰ τρία παιδιὰ ἦσαν εἰς τὴν θυρίδα τοῦ λεωφορείου καὶ ἔσειον τοὺς κούκλους των πρὸς

τὴν κυρά Ποτελοῦ, ἣτις ἔσειε τὸ μαντήλιόν της καὶ ἐψιθύριζε:

«Ὁ τὸ καλὸ, παιδιὰ μου, ἔς τὸ καλὸ, καλὸ σὰς κατευόδιον.»

(Ἔπεται συνέχεια).

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ Ι. ΦΕΡΜΠΟΣ.
(Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ AD. BADIN)

ΤΟ ΚΕΡΒΑΝΙΟΝ

[Συνέχεια· ἴδε σελ. 117.]

Ἡ Σουλτάνα ἦτο εὐφυῆς καὶ ἐπιτηδεῖα γυνὴ· ἀλλ' ἐγνώριζεν ὅτι ὁ σύζυγός της ἦτο πείσμων, ἀλλ' ἤξευρε καὶ τὰς ἀδυναμίας του.

— Μεγαλειότατε αὐθέντα, τῷ λέγει, συγχώρησέ με ἂν παρεφέρθην. Τόσα ἔτη κατὰ τὰ ὅποια περιμένω τὸν υἱόν μου, πολλάκις ἡ φαντασία μου ἐπέταξε πλῆστον του. Ἐπειδὴ μοι ἦτο ἀπηγορευμένον νὰ τὸν ἴδω, ἡ μητρικὴ μου ἀνυπομονησία μοι τὸν παρίστανε τοιοῦτον ὁποῖος ἤθελον νὰ ἦτο. Τὶ νὰ σοὶ εἰπῶ λοιπόν, Μεγαλειότατε, ὁ νέος τὸν ὁποῖον ἔφερες δὲν ἁμοιάζει μὲ ἐκείνον τὸν ὁποῖον ἐπερίμενα· φοβοῦμαι... μὴ ταράττεσθαι, Μεγαλειότατε· δὲν ἀντιλέγω πλέον· σὰς πιστεύω καὶ εἶμαι πρόθυμος ν' ἀναγνωρίσω ὡς υἱόν μου τὸν νέον ὁποῖος σοὶ ἔφερε τὸ ἐγχειρίδιον τοῦ Ἐλφῆ μπέη.

— Δόξα σοὶ ὁ Θεός! εἶπε καταπραυνθὲς ὁ Σουλτάνος.

— Ἀλλὰ ὑπὸ ἓνα ὄρον... ἐξηκολούθησεν ἡ Σουλτάνα· ἤθελα... εἶνε ἀνοησία, τὸ εἰξεύρω, εἶνε ἰδιοτροπία, εἶνε ὅ,τι θέλεις, ἀλλ' ἀδιάφορον... ἤθελα... μοῦ δίδεις ὑπόσχεσιν ὅτι θὰ ἐκτελέσῃς τὴν ἐπιθυμίαν μου;

— Ναι, ἀλλὰ τί εἶνε αὐτὴ ἡ ἐπιθυμία;

— Ὁρκίζεσαι ὅτι δέχεσαι τὸν ὄρον μου;

— Τὸ ὀρκίζομαι, λέγει.

— Ἦθελα ὁ Ὁμάρ καὶ ὁ ἄλλος νὰ μοῦ δώσουν πρότερον ἓν δείγμα τῆς ἐπιδεξιότητός των. Δὲν ζητῶ νὰ κάμουν ἀγῶνα ἱπποδρομίας ἢ νὰ ἐκτελέσουν κανέν πολεμικὸν κατόρθωμα· αὐτοῦ τοῦ εἶδους οἱ ἀγῶνες εἶνε ἐνίοτε ἐπικίνδυναι καὶ εἰμπορεῖ νὰ ἔχουν ὀλεθρίας συνεπειάς· θέλω νὰ μοῦ κατασκευάσουν ἀπὸ ἓν καρτάρ διὰ νὰ ἴδω ποῖος ἐκ τῶν δύο θὰ ἐργασθῇ καλλίτερον διὰ νὰ μ' εὐχαριστήσῃ.

Ὁ Σουλτάνος ἀνύψωσε τοὺς ὤμους του καὶ ἤρχισε νὰ γελά.

— Μὰ τὸν Θεὸν δὲν εἶσαι εἰς τὰ σύγκαλά σου, βασίλισσά μου, ἀνέκραξεν ὁ Σουλτάνος. Νὰ βάλω τὸν υἱόν μου νὰ διαγωνισθῇ μὲ αὐτὸν τὸν βλάκα ῥάπττην ποῖος εἰμπορεῖ νὰ κάμῃ καλλίτερα ἐν καρτάρ. Σοβαρὰ ὀμιλεῖς, γυναῖκα!

— Μεγαλειότατε, μοῦ ὠρκίσθης.

— Ὁρκίστην, ὠρκίστην, εἶπεν ὁ Σουλτάνος, καὶ ὠρκίστην· ἀλλὰ ποτὶ δὲν ἐφανταζόμενη ὅτι θὰ μοῦ ἐπρότεινες τοιαύτην ἀνοησίαν.

— Ὁρκίσθης, Μεγαλειότατε!

Ὁ Σουλτάνος ἐφύλαττε αὐστηρῶς τὰς ὑποσχέσεις του· ἠναγκάσθη λοιπόν νὰ ἐκτελέσῃ τὸν ὄρον του· ἀλλὰ εἶχε σταθερὰν ἀπόφασιν, οἷονδ' ἄποτε καὶ ἂν εἶνε τὸ ἀποτέλεσμα τῆς δοκιμῆς ἐκείνης νὰ μὴ μεταβάλῃ διόλου γνώμην.

Ὁ Σουλτάνος μετέβη αὐτοπροσώπως πρὸς τὸν δῆθεν υἱόν του καὶ τὸν παρεκάλεσα νὰ ἐκπλήρῃσῃ τὴν ἰδιοτροπίαν ἐκείνην τῆς μητρὸς του, ἡ ὅποια ἐπεθύμει θερμῶς νὰ φορέσῃ καρτάνιον κατεσκευασμένον ἀπὸ τὰς χεῖράς του καὶ ἔπειτα θὰ τὸν ἠγάπα ὡς ἀληθῆ υἱόν της.

Ἡ καρδιά τοῦ ἀφελούς Λαμπακᾶν ἀνεσκίρτησεν ἐκ χαρᾶς ὡς ἤκουσε τὴν εἰδήσιν ταύτην. «Ἄς κατορθώσω νὰ ἐλκύσω τὴν εὐνοίαν τῆς βασίλισσας καὶ ὅλα πλέον θὰ γίνουν μέλι καὶ γάλα· τότε ὁ Λαμπακᾶν θὰ εἶνε τέλειον βασιλόπουλον.»

Δύο δωμάτια ἠτοιμάσθησαν τὸ ἐν διὰ τὸ βασιλόπουλον, τὸ ἕτερον διὰ τὸν ῥάπττην κατὰ προσταγὴν δὲ τῆς Σουλτάνας ἐδόθη εἰς ἕκαστον ἐξ αὐτῶν μεταξωτὸν ὕφασμα, ψαλίδιον βελόνα καὶ κλωσταί.

Ὁ Σουλτάνος ἦτο πολὺ περίεργος νὰ ἴδῃ τί θὰ ἐκζητῆν ὁ υἱός του μὲ τὸ καρτάνιον, ἀλλ' ἡ καρδιά τῆς Σουλτάνας ἐκτύπα δυνατὰ· ἠρώτα ἀγωνιωδῶς ἑαυτὴν, θὰ ἐπιτύχῃ ἀράγε τὸ στρατήγημά μου;

Τεσσαράκοντα ὀκτὼ ὥρων προθεσμία ἐδόθη εἰς τοὺς δύο νέους διὰ νὰ ἐκτελέσωσι τὸ ἔργον των. Τὴν τρίτην ἡμέραν ὁ Λαμπακὰν ἐξῆλθε μὲ θριαμβευτικὸν ἦθος ἐκ τοῦ δωματίου καὶ ἐκδιπλώσας τὸ καφτάνιον εἰς τοὺς ἐκπλήκτους ὀφθαλμούς τοῦ Σουλτάνου.

— Ἴδὲ, ἀγαπητέ μου πάτερ, ἰδὲ σιβαστή μου μῆτερ, δὲν εἶνε ἀριστοῦργημα τὸ καφτάνι μου; βάζω στοίχημα ὅτι ὁ καλλίτερος ῥάπτης τῆς αὐλῆς, δὲν ἔμπορεῖ νὰ κατασκευάσῃ ὁμοίον.

Ἡ Σουλτάνη ἐμειδίξας, στραφεῖσα δὲ πρὸς τὸν Ὀμάρ.

— Σὺ δέ, τί ἔκαμες; ἠρώτησε.

Ὁ νέος ἐξεσφενδόνισε μακρὰν τὴν μέταξαν καὶ τὸ φαλίδιον καὶ μὲ ἀγανάκτησιν ἀνεφώνησεν:

— Ἐμαθα νὰ δαμάζω ἵππους, νὰ παίζω σπαθί, καὶ νὰ σκοπεύω ἀσφαλῶς μὲ τὸ βέλος μου· ἀλλὰ ποτὲ δὲν θ' ἀτιμασθῶν τὰ δάκτυλά μου νὰ κρατοῦν βελόνην ἄς ῥάπτουν τὰ ραφτόπουλα· δὲν ῥάπτει ὁ μαθητὴς τοῦ Ἐλφῆ μπέη, τοῦ ἀνδρείου ἡγεμόνος τοῦ Καίρου.

— Σὺ, σὺ, σὺ εἶσαι ὁ υἱὸς τοῦ συζύγου καὶ αὐθέντου μου, ἀνεκράξεν ἐξαλλος ἐκ χαρᾶς ἡ Σουλτάνη· ἔλα, ἔλα εἰς τὴν ἀγκάλην μου· σέ, εἴμπορῶ νὰ σέ ὀνομάσω υἱόν μου. Συγχώρησέ με, Μεγαλειότατε, εἶπε στραφεῖσα πρὸς τὸν Σουλτάνον, συγχώρησέ με διὰ τὸν δόλον εἰς τὸν ὁποῖον κατέφυγα ὅπως ἀνακαλύψω τὴν ἀλήθειαν· ἀλλὰ δὲν βλέπετε τώρα ποῖον εἶνε τὸ βασιλόπουλον καὶ ποῖον τὸ ραφτόπουλον;

Ὁ Σουλτάνος δὲν ἀπήντησε τίποτε· πείσμα καὶ ὀργὴ ἐκυρίευσαν τὴν ψυχὴν του, ἀλλ' ἡ ἀξιοπρέπειά του ἀπήτει νὰ φωνῆ ἀτάραχος.

— Ἡ δοκιμὴ αὐτὴ δὲν ἀρκεῖ, εἶπεν ἐπὶ τέλους. Ἄλλ' ἂν μὲ ἠπάτησαν . . . (ταῦτα δὲ λέγων παρετήρει ἀσκαρδαμικτῶς τὸν Λαμπακὰν), ἂν μὲ ἠπάτησαν! χάριτι θεῶν ὑπάρχει ἐν μέσῳ ἀσφαλῶς διὰ ν' ἀνακαλύψω τὸ μυστήριον τοῦτο. Ἄς μοὶ φέρουν τὸν ταχύτερον ἵππον μου. Δὲν θ' ἀργήσω νὰ ἐπανέλθω, ἀλλ' ἕως τότε κανεὶς νὰ μὴν ἀπομακρυνθῆ ἐκ τῶν ἀνακτόρων.

Ὅχι μακρὰν τῆς πόλεως ἔκειτο ἀρχαῖον δάσος, ἐντὸς τοῦ ὁποῖου ἔλεγον ὅτι εὕρισκετο ἡ περίφημος Νεράϊδα Γκουλγκουλή, ἥτις πολλὰκις εἶχε βοηθήσῃ τοὺς Σουλτάνους μὲ τὰς συμβουλὰς τῆς ἐν ὄρα ἀνάγκης.

Πρὸς ταύτην τὴν Γκουλγκουλή διεβλήθη ὁ γέρον Σαοὺδ.

Ὁ Σουλτάνος φθάσας εἰς ἐξέδραν τινα περικυκλωμένην ἀπὸ γιγαντιαίας κέδρους, ἥτις ἐνομιζέτο τὸ μέρος εἰς τὸ ὁποῖον διέμενεν ἡ Νεράϊδα, ἀφίππευσε καὶ μὲ δυνατὴν φωνὴν εἶπε:

— Ἄν εἶνε ἀληθὲς ὅτι ἐβοήθησες ἄλλοτε μὲ τὰς καλὰς σου συμβουλὰς τοὺς προγόνους μου ἐν ὄρα ἀνάγκης, μὴν ἀρνεῖσαι, ὦ Γκουλγκουλή, νὰ εἰσακούσῃς τὴν παράκλησιν τοῦ ἀπογόνου των καὶ ἐλθὲ εἰς βοήθειάν μου σήμερον.

Μόλις ἐτελείωσε τὰς λέξεις ταύτας ὁ Σουλτάνος, μία τῶν κέδρων ἤνοιξε καὶ ἀπ' αὐτὴν ἐξῆλθε μικροφυὴς τις γυνή, φορούσα μακροῦς λευκοὺς πέπλους.

— Ἐξεύρω διατί ἤλθες πρὸς ἐμέ, σουλτάν Σαοὺδ, εἶπεν ἡ Νεράϊδα μὲ δροσερὰν καὶ χρυσταλλώδη φωνήν· ὁ σκοπός σου εἶνε ἀγνός καὶ δίκαιος, διὰ τοῦτο εὐχαρίστως θὰ σέ βοηθήσω πρὸς ἐκπλήρωσιν του. Λάβε τὰ δύο μικρὰ αὐτὰ κιβωτίδια καὶ ὁ καθεὶς ἀπὸ τοὺς δύο νέους, οἱ ὁποῖοι ἐπιθυμοῦν τὴν τιμὴν νὰ θεωρηθῶσιν υἱοὶ σου, ἄς ἐκλέξῃ τὸ ἐν ἐξ αὐτῶν· ὁ βασιλόπουλος Ὀμάρ, θὰ εὕρηεῖς τὸ κιβωτίδιον τὸ ὁποῖον θὰ ἐκλέξῃ τὴν ἐπιβεβαίωσιν τῆς εὐγενοῦς καταγωγῆς ἐν ᾧ τὸ περιεχόμενον τοῦ ἄλλου κιβωτίου θ' ἀποκαλύψῃ τὸν ἀπατεῖωνα. Ἀπελθε! καὶ εἶθε ὁ Προφήτης νὰ θαντίσῃ τὸ μέτωπόν σου μὲ τὴν δρόσον τῆς παρηγορίας του.

Οὕτως ὠμίλησεν ἡ Νεράϊδα, ἀπ' οὗ δ' ἐνεχείρισεν εἰς τὸν Σουλτάνον δύο ἐλεφάντινα κιβωτίδια κεκοσμημένα μὲ χρυσὸν καὶ πολυτίμους λίθους ἐξηφανίσθη ὡς ἀτμός.

Ὁ Σουλτάνος καθὼς ἀπέμεινε μόνος κατελήφθη ἀπὸ ζωνρὰν περιέργειαν καὶ ἤθελε ν' ἀνοιξῇ τὰ κιβωτίδια· ἀλλὰ δὲν κατώρθωσε τὸ ποθοῦμενον. Τὰ δύο κιβωτίδια ὅμοια καὶ ἀπαράλλακτα καὶ κατὰ τὸ μέγεθος καὶ τὸ σχῆμα καὶ τὰ κοσμήματα, διέφερον μόνον ὡς πρὸς τὰς ἐπ' αὐτῶν ἐπιγραφὰς, αἵτινες ἦσαν γεγραμμέναι δι' ἀδαμάντων. Τὸ ἐν ἔφερον ἐπιγραφὴν: ΤΙΜΗ ΚΑΙ ΔΟΞΑ· τὸ ἕτερον ΕΥΤΥΧΙΑ ΚΑΙ ΠΛΟΥΤΟΣ.

Εὐθὺς ὡς ἡ Σουλτάνη ἔκρουσε ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ συζύγου τῆς τὰ κατὰ τὴν ἐπίσκεψιν αὐτοῦ εἰς τὸ δάσος τῆς Γκουλγκουλής καὶ τὴν ὑπόσχεσιν τῆς Νεράϊδας ἡ καρδιά τῆς ἀνεσκίρτησεν ἀπὸ χαρὰν. Ἐχούσα πλήρη ἐμπιστοσύ-

νην εἰς τὴν προστατίδα τῶν Σουλτάνων δὲν ἀμφιβάλλεν ὅτι ἐκεῖνος πρὸς ὃν ἐλκευεν αὐτὴν μυστικὸν τι ἠρμύφτον θ' ἀπεδείκνυε τὴν βασιλικὴν καταγωγὴν του· ἐδόθησαν δὲ διαταγαὶ ὅπως ἡ δοκιμὴ ἐκτελεσθῇ ἀμέσως ἐνώπιον ὅλης τῆς αὐλῆς καὶ ἐπισήμως.

Τὰ δύο κιβωτίδια ἀπετίθησαν ἐπὶ πολυτίμου τραπέζης, πρὸ τοῦ θρόνου τοῦ σουλτάνου· οἱ δὲ Ἐμίραι καὶ οἱ Πασσάδες παριτάχθησαν πλησίον τοῦ μονάρχου των. Ἀπ' οὐ ἐτοποθετήθησαν πάντες εἰσῆχθη ὁ Λαμπακὰν.

Ὁ ἀθλιὸς ἐπρόφρασε νὰ συνέλθῃ ἀπὸ τὴν ταραχὴν του, ἀπ' οὗ δὲ δὲν εἶχεν ἐκδιωχθῆ μὲ ὕβρεις μέχρι τῆς στιγμῆς ἐκείνης, ἐπίστευεν ὅτι ὑπῆρχεν ἀκόμη ἐλπίς. Ἐπλησίασε λοιπὸν ἀλαζονικῶς, ἐκλινε πρὸ τοῦ θρόνου καὶ εἶπε:

— Τί μὲ προστάσει ὁ αὐθέντης καὶ πατὴρ μου;

Ἀπ' οὗ εἶπεν εἰς αὐτὸν ὁ Σουλτάνος τί ἔπρεπε νὰ πράξῃ διηυθύνθη πρὸς τὴν τραπέζαν καὶ ἐξήτασε τὰ δύο κιβωτίδια. Ἐδίστασε πολλὴν ὀρανημῆ γυνώριζων ποῖον νὰ λάβῃ.

— Μεγαλειότατε πάτερ μου, ἀνεκράξε τέλος, κατὰ τὴν γνώμην μου ἡ μεγαλειτέρα εὐτυχία τοῦ κόσμου εἶνε ὅτι εἶμαι υἱὸς σου, καὶ ὁ ἔχων τὴν ἀγάπην σου ἔχει τὸν μεγαλιέτερον πλοῦτον. Λαμβάνω λοιπὸν τὸ κιβωτίδιον τὸ ὁποῖον φέρει τὴν ἐπιγραφὴν εὐτυχία καὶ πλοῦτος.

— Θὰ ἴδωμεν μετ' ὀλίγον ἂν ἐπέτυχες εἰς τὴν ἐκλογὴν σου, εἶπεν ὁ Σουλτάνος· στραφεῖς δὲ πρὸς σκλάβον τινα.

— Ἄς φέρουν τὸν ἄλλον, εἶπεν ἐπιτακτικῶς. Ὁ Ὀμάρ προὐχώρησε βραδέως τὸ πρόσωπόν

του ἦτο ὠχρόν, τὸ βλέμμα του τεθλιμμένον· ἐφαίνετο καταβεβλημένος ἀπὸ τὰς σφοδρὰς συγκινήσεις τὰς ὁποίας εἶχεν ὑποστῆ ἀπὸ τινων ἡμερῶν, καθὼς δ' ἐφάνη ὅλοι ἠσθάνθησαν συμπάθειαν πρὸς αὐτόν. Ἐγυνοπέτησε πρὸ τοῦ θρόνου τοῦ Σουλτάνου καὶ τὸν ἠρώτησε τί προστάσει.

Ὁ Ὀμάρ μαθὼν εἰς ποῖαν δοκιμὴν ἐμελλε νὰ ὑποβληθῆ ἀνηγέρθη καὶ ἐβάδισε πρὸς τὴν ὑποδειγθεῖσαν εἰς αὐτὸν τράπεζαν.

Ἀνέγνω μὲ προσοχὴν τὰς δύο ἐπιγραφὰς, ἐσκέφθη ἐπίστιγμὴν, καὶ διὰ φωνῆς γλυκειᾶς καὶ σταθερᾶς εἶπεν:

— Ἐκ βασιλικῶν γένους καταγόμενος ἐπίστευα ἕως τότε ὅτι εἶνε κατορθωτὴ ἡ εὐτυχία, καὶ ὅτι τὰ δῶρά της εἶνε διαρκῆ. Φεῦ! αἱ τελευταῖαι αὐταὶ ἡμέραι μ' ἔμαθαν πόσον εὐθραυστος εἶνε ἡ εὐτυχία, πόσον ἄστατος ὁ πλοῦτος. Ἄλλ' εἰξεύσω ἐπίσης, ἐξηκολούθησεν ὑψῶν τὴν κεφαλὴν μὲ βλέμμα ἀπαστράπτον, ὅτι ἐντὸς τοῦ στήθους τοῦ γενναίου ὑπάρχει πλοῦτος· τίς ἀφθαρτος,

ἡ τιμὴ, καὶ ὅτι τὸ λαμπρὸν ἄστρον τῆς δόξης δὲν σβύνει τόσο ταχέως ὅσον καὶ τὸ τῆς εὐτυχίας. Ναί, καὶ ἂν πρέπει νὰ στερηθῶ ἕνα θρόνον, τὸ ἀπεφάσισα, ἐκλέγω τὴν ΤΙΜΗΝ καὶ τὴν ΔΟΞΑΝ.

Ἦδη ἡ χεὶρ του ἐξετείνετο πρὸς τὸ κιβωτίδιον, τοῦ ὁποῖου τὸ εὐγενὲς ἔμβλημα εἶχεν ἐλκύσῃ τὴν ψυχὴν του· ἀλλ' ὁ Σαοὺδ ἑσταμάτησε αὐτόν διὰ νεύματος τῆς χειρὸς καὶ προσεκάλεσε τὸν Λαμπακὰν νὰ πλησιάσῃ εἰς τὴν τραπέζαν καὶ νὰ περιμεινῇ τὰς διαταγὰς του.

Ἐν ᾧ οἱ δύο ἀντίζηλοι εὕρισκοντο πλησίον ἀλλήλων, καὶ ὁ μὲν εἰς ὑπέκρυπτε τὰς τύψεις

ΔΕΝ ΕΙΝΕ ΑΡΙΣΤΟΥΡΓΗΜΑ ΤΟ ΚΑΦΤΑΝΙ ΜΟΥ; (Σε). 136)

της συνειδήσεώς του υπό έπιτετειδευμένην τόλμην, ὃ δὲ ἄλλος ἀνέμενε μὲ θάρρος τὴν ἀπόφασιν τῆς τύχης, ὃ Σουλτάνος προσέταξε, νὰ φέρωσιν ἀργυρᾶν λεκάνην πλήρη διαυγεστάτου ὕδατος ἐκ τῆς ἱεράς πηγῆς τῆς Μέκκας, τὴν ὁποίαν οἱ πιστοὶ ὀνομάζουσι Ζερζέμ. Ἐλούσθη κατὰ τὴν θρησκευτικὴν συνήθειαν, ἔστρεψε τὸ πρόσωπόν του πρὸς ἀνατολὰς καὶ ἔγονυπέτησε τρεῖς λέγων.

— Θεὲ καὶ πάτερ μου! Σὺ ὃ διατηρᾶν ἐπὶ αἰῶνας ἀγνὴν καὶ ἀμιγῆ τὴν γενεάν μας, μὴ ἐπιτρέψῃς νὰ μολύνη τὸ αἷμα τῶν Ἀβασιδῶν, ἀνάξιον καὶ εὐτελὲς ἂν βοήθησόν με νὰ μοὶ ἀποκαλυφθῇ ὃ υἱός μου, ὃ ἀληθὴς υἱός μου, τὴν ἐπίσημον ταύτην στιγμήν.

Ἐνεύσεν ὃ Σουλτάνος καὶ οἱ δύο νέοι ἤπλωσαν τὰς χεῖράς των ἐπὶ τῶν κιβωτιδίων τὰ ὁποῖα ἐξέλιξαν, τὰ δὲ ἐπικαλύμματα τὰ ὁποῖα οὐδεμία δύναμις ἠδύνατο ἕως τότε ν' ἀνοίξῃ ἠνοίχθησαν αἰφνης μόνα.

Εἰς τὸ κιβωτίδιον τοῦ Ὁμάρ, ἐπὶ βελουδίνου προσκεφαλαίου, εὕρισκετο μικρὸν στέμμα καὶ μικρὸν χρυσοῦν σκῆπτρον.

Εἰς τὸ κιβωτίδιον τοῦ Λαμπακάν μακρὰ βαπτικὴ βελόνη ἔκειτο πλησίον τολύπης νήματος.

(Ἔπεται συνέχεια.)

(Κατὰ τὸν Γερμανὸν ΧΛΟΥΦ)
ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΕΙΜΑΡΜΕΝΟΣ

ΤΟ ΕΡΗΜΟ ΠΟΥΛΙ

Σὲ κῆπο ἀνθισμένο
ἀπ' τὸν καλὸ καιρὸ,
ἔνα κλαδί χλωρὸ
πουλάκι ζωηρὸ
καὶ μυριοπλουμισμένο
μὲ εὐθυμὴ λαλιά
ἐπῆγε τὸ καιμένο
νὰ κτίσῃ τὴ φωλιά.

Ἀρχίζει τὴ δουλειά του
μ' ἐλπίδα καὶ χαρὰ,
ἀνοίγει ζωηρὰ
τὰ πλουμιστὰ φτερά
καὶ πόσ' εἶν' ἡ χαρὰ του
ὅταν συλλογιστῇ
πῶς θάχουν τὰ παιδιὰ του
μιὰ κάμαρα ζεστή.

Μιὰ μέρα, μαύρη μέρα
ὄπλο πολὺ σκληρὸ
ταῦ ἔξπλωσε νεκρὸ
τὸ ταῖρι τὸ μικρὸ
κ' ἀπὸ σφοδρὸ ἄγερα
ἔκρεμιστῆκ' ἡ φωλιά.
Μένει ὄρφαν' ἡ μητέρα
πρὶν βγάλῃ τὰ πουλιά.

Μονάχη ἔς τὸ κλαδάκι
ποῦ ἦταν ἡ φωλιά
θυμᾶται τὰ παλιὰ
καὶ μὲ γλυκεῖά λαλιά
ἀρχίζει τραγουδάκι
λυπητερό πολὺ
τὸ ἔρημο πουλάκι,
τὸ ἔρημὸ πουλί.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΠΛΟΙΑΡΧΟΥ

Α'.

Τὸ ἀτμόπλοιο ὃ Γλάρος εἶχεν ἀπαπλευσῆ διαευθυνόμενον εἰς τὴν Ἀμερικὴν. Ἦτο ὠραία καὶ δροσερὰ πρωΐα. Ἐπὶ τοῦ καταστρώματος περιπάτει ὃ πλοίαρχος μετὰ τοῦ μίστερ καὶ

τῆς μίστερ Ζάκων, ἀμερικανῶν συζύγων, οἵτινες παλλὰκις εἶχον διαπλευσῆ τὸν Ὠκεανόν. Ἐξαφνα ἔλαφρός κρότος ἠκούσθη ἐκ τῆς κλίμακος τοῦ ὑποστρώματος.

— Γιαγιά! ἐφώνησε μία παιδικὴ φωνή...

γιαγιά πεινῶ... πατάτες θέλω φάγω... Ὁ πλοίαρχος ἐκπληκτος ἐστράφη πρὸς τὸ μέρος ἀπὸ τὸ ὁποῖον ἐξήρχετο ἡ φωνή. Καὶ εἶδε μικρὸν κοράσιον τριῶν μέχρι τεσσάρων ἐτῶν μὲ ὠραίους μεγάλους γαλανοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ ἄφθονον σγουρὴν κόμην. Μόλις καὶ μετὰ βίας κατώρθωσε ν' ἀναβῆ καὶ εἶχε φθάσῃ εἰς τὴν ἀνωτάτην βαθμίδα.

— Μπα! Μικροῦλά μου ἀπὸ ποῦ ξετρύπωσες; ἀνέκραξεν ὃ πλοίαρχος ἐνθουούμενος πολὺ καλὰ ὅτι δὲν ἐνέγραψε κανὲν παιδίον εἰς τὸ μητρώον τοῦ πλοίου.

Τὸ κοράσιον ἀνέβη εἰς τὸ κατάστρωμα καὶ ἤρχισε νὰ περιπατῇ· ἐπειδὴ δὲ τὸ ἀτμόπλοιο ἐκινεῖτο ἡ μικρὰ μὴ ἔχουσα στήριγμα ἔπεσε καὶ ἤρχισε νὰ κλαίῃ.

Οἱ σύζυγοι Ζάκων ἔδρυσαν νὰ τὴν βοηθήσωσιν ἀλλ' ἤδη ὃ πλοίαρχος τὴν εἶχε λάβῃ εἰς τὸν στιβαρὸν βραχιόνά του.

— Νά, ἔτσι, τώρα εἶσαι καλὰ, μικροῦλά μου. Καὶ ὃ μπαμπᾶς καὶ ἡ μαμά ποῦ εἶνε; γνωρίζεις τὸν μπαμπᾶ καὶ τὴν μαμά;

Τὸ κοράσιον τὴν παρετήρησε μὲ πολλὴν ἐκπληξίν χωρὶς νὰ ἐπαναλάβῃ τὰς δύο ταύτας λέξεις, τὰς τὸσον γνωστὰς εἰς τὰ ἄλλα παιδιὰ.

— Παράδοξον πράγμα! εἶπεν ὃ Ζάκων.

— Πεινῶ... φάγω θέλω, ἐπανελάβε τὸ κοράσιον.

— Ἐπὶ τοῦ παρόντος ἄς ἀρκεσθῶμεν εἰς αὐτὴν τὴν πληροφορίαν, εἶπεν ὃ πλοίαρχος, καὶ στραφείς πρὸς ναύτην τινα, ὅστις ἐζήτησε μακρόθεν τὴν σκηνὴν ταύτην:

— Πήγαινε νὰ φωνάξῃς τὴν οἰκονόμον.

Ἡ κυρὰ Βασιλικὴ ἔφθασε μετ' ὀλίγον. Μαθούσα τί συνέβαινε ἔρριψεν ἄχι συμπαθητικὸν βλέμμα ἐπὶ τῆς δυστυχούς μικρᾶς. Ἄλλως δὲ ὅταν ὃ πλοίαρχος ἠθέλησε νὰ θέσῃ τὸ κοράσιον εἰς τὴν ἀγκάλην τῆς οἰκονόμου, τοῦτο ἐνηγκαλίσθη μὲ τοὺς δύο του βραχιόνους τὸν λαϊμόν τοῦ πλοίαρχου ὡς νὰ μὴν ἤθελε ν' ἀφήσῃ τὸ καταφύγιον τὸ ὁποῖον εἶχεν ἐκλέξῃ· ἡ μικρὰ ἔπειτα ἐφίλησε τὴν ἡλιοκαῆ αὐτοῦ μορφήν καὶ ἀκολούθως ἔτριψε τὰ χεῖρά της μὲ μικρὸν μορφοασμόν.

— Αἱ, αἱ, εἶπεν ὃ ἀγαθὸς πλοίαρχος γελῶν ἐκ καρδίας, μὴ θάρρεψες πῶς εἶνε βελούδο τὸ δέρμα μου;

Ἄλλ' ἦτο κατευχαραστημένος διὰ τὴν πρὸς

αὐτὸν προτίμησιν τῆς μικρᾶς καὶ κατεβίβασεν αὐτὴν ὃ ἴδιος κάτω εἰς τοὺς θαλαμίσκους ὅπου ἡ θεὰ τῶν γεωμήλων συνεφιλίωσεν αὐτὴν μὲ τὴν κυρὰν Βασιλικὴν.

— Ἐχεῖς καθόλου μάλλινο ὕφασμα νὰ τῆς κάμῃς μία καινούργια φουστίτσα, κυρὰ Βασιλική; εἶπε. Φόρεσέ της τὴν καὶ φέρε μοῦ τὴν ἐπάνω ἔς τὸ κατάστρωμα.

Μετὰ μίαν ὥραν ἡ κυρὰ Βασιλικὴ καταλαχανιασμένη ἀνέβη εἰς τὸ κατάστρωμα κρατούσα τὸ κοράσιον μὲ τὴν μίαν χεῖρα καὶ μὲ τὴν ἄλλην ἐν τεμάχιον χαρτίου τὸ ὁποῖον εὗρεν ἐν ᾧ ἐξίδυε τὴν μικρὰν.

Τὸ γράψιμον καὶ ἡ ὀρθογραφία ἀπεδείκνυον χεῖρα ἀσυνήτιστον εἰς τὸ γράφειν. Ἐν τούτοις ὃ πλοίαρχος καὶ οἱ σύζυγοι Ζάκων μετὰ πολλοὺς κόπους κατώρθωσαν καὶ ἀνέγνωσαν τὰ ἐξῆς.

«Ἡ Ἑλένη εἶνε τριῶν καὶ ἡμίσεως χρόνων. Μία βραδυὰ ἤκουσα κρότον εἰς τὴν σκάλαν καὶ ἤνοιξα τὴν θύραν τῆς πτωχικῆς μου κάμαρας. Ἐνας ἄνθρωπος ἐκράτει ἕνα μικρὸ παιδί καὶ μοῦ εἶπε:

»—Φαίνεσαι καλὴ γυναῖκα. Ἡ γυναῖκά μου πέθανε. Δὲν ξέρω πῶς νὰ μεγαλώσω τὴν Ἑλένη μου. Φύλαξέ μου τὴν.

»Χωρὶς νὰ ζεύρω τί κάμνω ἀπλωσα τὰ χεῖρα μου καὶ ἐπῆρα τὴν μικροῦλα, καὶ πρὶν προφθάσω νὰ σκεφθῶ, ὃ ἄνθρωπος ἔρριψε μερικὰ τάλληρα εἰς τὸ πάτωμα καὶ ἔφυγε γρήγορα.

»Ἐφύλαξα τὴν Ἑλένην δύο χρόνια. Εἶμαι γραῖα καὶ ἄρρωστη. Πηγαίνω εἰς τὴν πατρίδα μου νὰ εὗρω ἀποκοῦμπι. Χθὲς βράδυ τὴν ὥραν ποῦ ἐπήγαίνα νὰ βάλω τὴν μικρὴ ἔς τὸ ὄρφανοτροφεῖο εἶδα τὸ βαπόρι σας ποῦ ἐτοιμαζότανε γιὰ ταξίδι. Μία ἰδέα μοῦ ἦλθεν ὃ πλοίαρχος φαίνεται καλὸς ἄνθρωπος· αὐτοὶ ποῦ ταξειδεύουν ἔχουν τὸν τρόπον τοῦς, ἀπεφάσισα λοιπὸν νὰ τὸ ἀφήσω εἰς τὸ βαπόρι σας· θὰ φυλάξω τὴν στιγμήν ποῦ θὰ κοιμάται καὶ θὰ τὸ βάλω ἀνάμεσα ἔς τὰ ἐμπροσθέντα. Ἀνάμεσα ἔς τοὺς ἐπιβάτας θὰ εὗρεθῇ καμμιά καλὴ ψυχὴ νὰ τὸ λυπηθῇ.»

Ἐπιβάται καὶ ναῦται εἶχον κατὰ μικρὸν συναθροισθῆ περὶ τοῦ πλοίαρχου.

— Τὸ κακόμοιρο! Τί λὲς Τζῶνη, εἶπεν ἡ κυρία Ζάκων χαμηλοφώνως εἰς τὸν σύζυγόν της, τὸ παίρνομε;...

— "Όχι, όχι, απήντησεν ούτος εντόνας· έχομε δώδεκα παιδιά· τὸ καριτσάκι αὐτὸ θὰ εἶνε τὸ δέκατον τρίτον. . . θὰ εἶνε πολλὰ καὶ ἔπειτα ὁ ἀριθμὸς δέκα τρία εἶνε κακός.

— "Ὡ! ἐγὼ εἶμαι ἀνυπανδρὸς· καὶ δὲν ἔχω κανένα, ἀνέκραξεν ὁ πλοίαρχος ἔχω καὶ περιουσίαν· παίρνω ἐγὼ ψυχοκόρη μου τὴν Ἑλένην!

B.

Ὁ καιρὸς παρέρχεται ταχέως. Παρῆλθον ἔτη τινα· ἡ Ἑλένη ἦτο ἡδὴ ωραία νεάνις. Σπουδάζουσα εἰς τὸ κλλίτερον ἐκπαιδευτήριον τῆς πρωτεύουσας, διήρχετο ἕκαστον ἔτος ἐν τῷ ἀτμοπλοίῳ τοὺς τρεῖς μῆνας τῶν διακοπῶν. Καὶ ὅταν μὲ τὴν γλυκεῖάν της φωνὴν ἐτραγῶδει εἰς τὴν αἴθουσαν τοῦ ἀτμοπλοίου τὰ περιπαθέστερα μουσικὰ τεμάχια, οἱ ναῦται ἐπλησίαζον ἢ ἤκουον μὲ συγκίνησιν· ὡς καὶ αὐτῶν ἡ τραχεῖα καρδιά κατεμαγεύετο ἀπὸ τὴν μελωδικὴν φωνὴν τῆς Ἑλένης. Ὁ δὲ πλοίαρχος ἦτο ὅλος χαρὰ, ὑπερφρανεύμενος διὰ τὰ προτερήματα τῆς κόρης του.

Ἡ Ἑλένη εἶχε μεγάλην ἐπιρροὴν ἐν τῷ ἀτμοπλοίῳ. Ἄν ναυτόπαις τις ἀπρόσεκτος ἢ ἀπειθὴς καθίστατο ἀξίος τιμωρίας, ἡ Ἑλένη εὕρισκε τρόπον νὰ ὀλιγοστεύσῃ τὴν ποινὴν ἢ νὰ δοθῇ συγχώρησις εἰς τὸν πταιστέον. Ὅτε ἠσθένησεν ὁ γηραιότερος ναύτης τοῦ πλοίου, ἐκείνος ὁ ὁποῖος τὴν ἐκράτει ἀπὸ τὴν χεῖρα ὅτε ἦτο μικρά, ἐκάθησε πλησίον τοῦ προσκεφαλαίου του. Ἐπόνει πολὺ ὁ δυστυχὴς γέρον καὶ ἀπὸ τὸ στόμα του ἐξήρχοντο βλασφημίαι· ἀλλ' ἡ ἀγαθὴ νεάνις κατῴρθωσε μὲ τοὺς γλυκεῖς της λόγους νὰ μαλακώσῃ τὴν ψυχὴν αὐτοῦ καὶ ὁ γέρον ναύτης ἀντὶ βλασφημιῶν ἀπῆλθον προσευχὴν πρὸς τὴν Παναγίαν. . .

T.

Ἦτο Ὀκτώβριος μὴν, ἀλλ' ὁ ἥλιος ἦτο θερμὸς, ἡ ἀτμοσφαῖρα ἦτο βαρεῖα, θυελλώδης καὶ πυκνὴ βμίχλη ἐσχηματίσθη αὐξάνουσα βαθμῶδόν.

— Πηδαλιούχε! προσοχὴ εἰς τὸ στενὸν τῶν βράχων· εἶπεν ὁ πλοίαρχος εἰς τὸν ναύτην ὅστις ἐκράτει τὸ πηδάλιον.

— Ἐχω τὸν νεῦ μου· ἀλλὰ θαρρῶ πῶς ἐφθάσαμε. Ὡ, εἶνε φαρδύ τὸ στενὸ θὰ περάσωμε.

Ὁ πλοίαρχος διέταξε ν' ἀναφῶν τοὺς φανούς καὶ νὰ ρίψουν πυροκρόταλα, ὅπως συνηθίζον εἰς τὰ πλοῖα, διὰ ν' ἀποφύγουν πᾶσαν συνάντησιν.

Αἶφνης ἄλλα πυροκρόταλα ἐλαμψαν εἰς ὀλίγην ἀπόστασιν.

— Αὐτὰ δὲν εἶνε 'δικά μας· ἄλλο πλοῖο ἔρχεται ἐπάνω μας· φαίνονται τὰ φανάριά του.

— Γρήγορα, δεξιᾶ, εἶπεν ὁ πλοίαρχος. Θὰ ἐνόμισαν τὰ φῶτά μας ὡς φάρον.

Ἄλλ' ἡ διαταγὴ εἶχε δοθῆ ἄργά.

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ὁ δυστυχὴς Γλάρος συσπριγγθεὶς μεταξὺ τῶν βράχων καὶ τοῦ πλοίου ἐτριξεν ὀδονθρώδης καὶ τὸ νερόν ἔρχισεν νὰ ἐμβαιῆν εἰς τὸ κύτος του.

— Εἰς τὰς λέμβους! ἀνέκραξεν ὁ πλοίαρχος, ἐν ᾧ τὸ ἄλλο πλοῖον ὀλιγώτερον βλαφθὲν ἐκ τῆς συγχρούσεως, προσεπάθει νὰ εὕρῃ καταφύγιον εἰς ὄρμον τινα.

— Ἑλένη! Ἑλένη! ποῦ εἶσαι; ἐφώνησεν ἀνησυχῶς ὁ πλοίαρχος.

— Ἐδῶ, πατέρα, απήντησεν ἡ νεάνις, τυλιγμένη εἰς μακρὸν ἐπανωφόριον μὲ κουκούλαν. Ὁχρὰ καὶ σιωπηλὴ δὲν ἀπεμακρύνθη ἀπὸ τὸν θετὸν της πατέρα.

— Γρήγορα! εἶπεν ὁ πλοίαρχος, ἰδοὺ μίαν λέμβος πῆγαινε!

— Ὁχι· ὄχι· δὲν φύγω· θὰ μείνω μαζί σου.

Ὁ πλοίαρχος ἐνευσεν εἰς δύο ναύτας νὰ τὴν θέσωσι διὰ τῆς βίας εἰς μίαν λέμβον, ἔπειτα δ' ἔτρεξεν ὅπου τὸν ἐκάλει τὸν καθῆκόν του.

Οἱ ναῦται ἐπροχώρησαν ὅπως ἐκτελέσωσι τὴν διαταγὴν τοῦ ἀνωτέρου των.

— Ἄν μὲ πάρετε διὰ τῆς βίας, ἀνέκραξεν ἡ Ἑλένη μὲ ἀποφασιστικότητα, θὰ πέσω εἰς τὴν θάλασσαν.

Ἄλλαι γυναῖκες ἐπεκαλοῦντο τὴν βοήθειαν τῶν ναυτῶν μὲ ἀπελπιστικὰς κραυγὰς. Ἀφῆκαν λοιπὸν τὴν Ἑλένην ἥτις ἀπεσύρθη εἰς γωνίαν τινα. Τὸ πλοῖον ἐβυθίζετο ὀλονέν.

Ὅλαι αἱ γυναῖκες εἶχον ἀναχωρήσῃ τῶρα ἔθετον εἰς τὰς λέμβους τοὺς ἐπιβάτας. Ὁ πλοίαρχος μέλλων νὰ δώσῃ μίαν διαταγὴν πρὸς τοὺς ναύτας ἤλθε πρὸς τὸ φέρος ὅπου ἦτο ἡ Ἑλένη. Μία λέμβος ἐμελλε ν' ἀναχωρήσῃ.

— Ἀκόμη ἐδῶ! Φύγε! ἀνέκραξεν ὁ πλοίαρχος.

— Ὡ, πατέρα, εἶπε χαμηλοφώνως ἡ νεά-

νις, ἐνόουσα ἐκετευτικῶς τὰς χεῖράς της. Ὁ πλοίαρχος βαθύως συγκινηθεὶς ἐνόησεν ποία στοργὴ ὑπεκρύπτετο εἰς τὴν χαμηλόφωνον ἐκείνην ἀναφώνησιν, καὶ εἶπε μετὰ πραότητος.

— Καταίβα, καταίβα γρήγορα θὰ ἔλθω μαζί σου.

Κατέβη, ἀλλὰ μόλις ὁ πούς αὐτῆς ἐπάτησεν εἰς τὴν λέμβον, ἡ λέμβος ἀπεμακρύνθη ἐκ τοῦ ἀτμοπλοίου μεθ' ὅλας τὰς κραυγὰς καὶ τὰς παρακλήσεις της.

— Τώρα, εἶπεν ὁ πλοίαρχος εἰς ναύτας τινας οἱ ὁποῖοι ἔμενον ἀκόμη ἐπὶ τοῦ πλοίου, εἰς τὴν θάλασσαν ἡμεῖς καὶ εἰς τὸ ἔλεος τοῦ Θεοῦ!

Καὶ ὀρμήσαντες ὅλοι ἐπεσον εἰς τὴν θάλασσαν· ἀλλ' ὁ πλοίαρχος ἐκτύπησε τὴν κεφαλὴν του ἐπὶ συντριμματος τινος τοῦ πλοίου καὶ ἐξηφανίσθη ὑπὸ τὰ κύματα.

Ἡ Ἑλένη, ἀπὸ τοῦ βράχου εἰς τὸν ὁπίσθιον τὴν εἶχον ἀποθήσῃ, εἶδε τὰ πάντα. Ἐνευσεν εἰς δύο ναύτας, οὗτοι δὲ ἰβυθίσθησαν ἀμέσως εἰς τὴν θάλασσαν καὶ ἀνεφάνησαν μετ' ὀλίγον· ὁ μὲν εἰς ἐκράτει τὸν πλοίαρχον, ὁ δ' ἄλλος ἐβοήθει τὸν σύντροφόν του.

Κατῴρθωσαν νὰ φέρωσιν αὐτὸν εἰς τοὺς βράχους ὅπου ἡ Ἑλένη καὶ ἐπιβάταις τινας εἶχον εὕρῃ ἄσυλον· γέρον τις ναύτης, ὅστις ἤξευρε καὶ ὀλίγον ἀπὸ λατρικὴν προσεπάθει νὰ τὸν φέρῃ εἰς ἑαυτὸν ἀλλὰ δὲν τὸ κατῴρθωσε.

Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο οἱ ἄλλοι ναῦται

διακρίναντες μακρὰν πλοῖον, προσεκάλουν αὐτὸ διὰ σημείων. Ἐπὶ τέλους εἶδον τὸ σημεῖον ἐκ τοῦ πλοίου καὶ ἔστειλαν λέμβον πρὸς τοὺς ναυγούς. Τὴν στιγμὴν καθ' ἣν ἀνεβίβασαν τὸν πληγωμένον πλοίαρχον εἰς τὸ πλοῖον, ἡμῆνοιζεν τοὺς ὀφθαλμούς του καὶ ἐψιθύρισεν:

— Ἑλένη! φύγε!

Εἶχε λησμονήσῃ τί εἶχε συμβῆ καὶ ἐνόμισεν ὅτι ἐπρόκειτο περὶ τῆς σωτηρίας τῆς ἀγαπῆτης του θυγατρὸς.

Δ.

Μετὰ τρεῖς ἢ τέσσαρας μῆνας ὁ τραυματίας ἤρχισεν νὰ συνέρχεται καὶ νὰ βαδίξῃ στηριζόμενος εἰς τὸν βραχιόνα τῆς Ἑλένης. Ἐνίοτε ἐσταμάτα διὰ ν' ἀναπνεύσῃ ἢ διὰ νὰ ἴδῃ τὸ ἀγαπῆτον καὶ ἀξιολάτρευτον πρόσωπον τὸ ὁποῖον ἐκλινε πρὸς αὐτὸν μετ' ἐνδιαφέροντος.

Ἡμέραν τινα ἐκάθησαν ἀμφοτέροι πλησίον τῆς ἀκτῆς, εἰς προφυλαγμένον μέρος, διὰ ν' ἀναπνεύσωσι τὴν θαλασσίαν αἰθραν, τὴν ὁποῖαν τόσον ἐπάθει ὁ πλοίαρχος· τότε παρουσιάσθησαν εἰς τὴν μνήμην του τὰ τρομερὰ γεγονότα τοῦ τελευταίου πλοῦ μετὰ πρωτοφανοῦς ζῶηρότητος.

— Ὅταν συλλογιζώμαι, εἶπεν, ὅτε ἀνεχώρησες μετὰ τὴν τελευταίαν λέμβον καὶ ὅτι ἀκόμη ὀλίγον. . .

— Ἀλλὰ σεῖς, πῶ ἀφήσατε τὸ πλοῖον, εἶπεν ἡ Ἑλένη, ὅταν δὲν ἔμεινε πλέον καμμία λέμβος. . .

— Ἐγὼ ἀλλάζει· ἐγὼ ἐφέρθη ὡς πλοίαρχος.

— Κ' ἐγὼ ὡς κόρη πλοίαρχου.

ΣΟΦΙΑ ΔΗΜΟΥ

« ΜΙΑ ΜΙΚΡΟΪΔΙΑ ΜΟΥ ΑΠΟ ΠΟΥ
ΞΗΤΡΥΘΗΣΕ; » (Σελ. 139.)

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Από του παρόντος φυλλαδίου άρχεται νέος διαγωνισμός των λύσεων, εις όν δύνανται να λάβωσι μέρος πάντες οι συνδρομηταί της ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ συμμορφούμενοι ακριβώς προς δαούς τούς όρους του διαγωνισμού τούς έν σελίδι 142 δημοσιευμένους.]

126. Λεξιγράφος.

Θεός είνε τó πρώτόν μου, πόλις τó δεύτερόν μου.
Και τής Ελλάδος έν βουνόν είνε τó σύνολόν μου.

127. Λεξιγράφος.

"Όνομα είμαι γυναικός· κ' είν' μόριον τó πρώτόν μου.
Διΐθρον τó δεύτερον γνωστόν· λοιπόν μαντεύεις τ' όλον μου.

128. Στοιχειόγραφος.

Ούδέποτε θά δινηθής· νά με καταμαμάτης.
Τά τρία τελευταία μου στοιχεία άν αποβήης.

129. Στοιχειόγραφος.

"Όπως είμαι άν μ' άφήσης τής Τουρκίας πόλις είμαι.
"Αν έν γράμμα μ' άφαιρέσης εις τήν Κρήτην τότε κίμαι.

130. Στοιχειόγραφος.

Μά πατερός και διαβαίνεις όπως είμαι άν μίνω.
"Αλλ' έν γράμμα εάν λάβω εις τó στόμα σου έμβαίνω.

131. Στοιχειόγραφος.

"Σ τών βουνών τές όράεις είμαι όλος χάρις κ' εύωδία.
"Αν τήν κεφαλήν μου όμως πρίς στιγμήν μου άφαιρέσης.

132. Στοιχειόγραφος.

Είμαι πόλις τής Ελλάδος· άν με άποκεφαλίσης.
Και μου κόψης τήν ουράν, και με αναγραμματίσης.

133. Στοιχειόγραφος.

Είμαι άν τι καταστρέφον πάν τó προστυχόν εμπρός μου.
"Εάν όμως, χειρόργου άποσπάζη τά ίγτίς μου.

134. Κυβόλεξον.

1. Είμαι νήσος του Αιγαίου, οίνον δέ φέρω άφθόνως.
2. Με θαυμάζει ό καθένας και μ' έπιθυμεί συγχρόνως.
3. Είμαι πόλις τής Ευρώπης, άλλ' άν τών άρχαιότερων.
4. "Ιανώδ υδός ύπήρξα μετά ένδεκα έτέρων.

135. Τρίγωνον

1. Είμαι πόλις τής "Ησπερου.
2. Πρώτη ήμην των θεών.
3. Είς ούδέν άνήκω γένος.
4. Γράμμα είμαι ήχηρόν.

136. Ρόμβος.

Ε
* * * * *
Ε * * * * * Α * * * * * Α
* * * * *
Α

137. Πρόβλημα.

Μ' όσπρα καταγρά μιλιάκια
"Πήγγαιαν πολλά άρνάκια

"Ενα είχε εμπρός του δύο
Κι' άλλο είχε πίσω δύο.
Κ' ένα άρκετά μεγάλο
Είχ' έν εμπρός και πίσω άλλο.
Τώρα εύρετε, παιδιά,
Πόσα ήσαν τά άρνιά.

Κι' ένα άρκετά μεγάλο
Είχ' έν εμπρός και πίσω άλλο.
Τώρα εύρετε, παιδιά,
Πόσα ήσαν τά άρνιά.

Κι' ένα άρκετά μεγάλο
Είχ' έν εμπρός και πίσω άλλο.
Τώρα εύρετε, παιδιά,
Πόσα ήσαν τά άρνιά.

Κι' ένα άρκετά μεγάλο
Είχ' έν εμπρός και πίσω άλλο.
Τώρα εύρετε, παιδιά,
Πόσα ήσαν τά άρνιά.

Κι' ένα άρκετά μεγάλο
Είχ' έν εμπρός και πίσω άλλο.
Τώρα εύρετε, παιδιά,
Πόσα ήσαν τά άρνιά.

Κι' ένα άρκετά μεγάλο
Είχ' έν εμπρός και πίσω άλλο.
Τώρα εύρετε, παιδιά,
Πόσα ήσαν τά άρνιά.

Κι' ένα άρκετά μεγάλο
Είχ' έν εμπρός και πίσω άλλο.
Τώρα εύρετε, παιδιά,
Πόσα ήσαν τά άρνιά.

Κι' ένα άρκετά μεγάλο
Είχ' έν εμπρός και πίσω άλλο.
Τώρα εύρετε, παιδιά,
Πόσα ήσαν τά άρνιά.

Κι' ένα άρκετά μεγάλο
Είχ' έν εμπρός και πίσω άλλο.
Τώρα εύρετε, παιδιά,
Πόσα ήσαν τά άρνιά.

Κι' ένα άρκετά μεγάλο
Είχ' έν εμπρός και πίσω άλλο.
Τώρα εύρετε, παιδιά,
Πόσα ήσαν τά άρνιά.

Κι' ένα άρκετά μεγάλο
Είχ' έν εμπρός και πίσω άλλο.
Τώρα εύρετε, παιδιά,
Πόσα ήσαν τά άρνιά.

Κι' ένα άρκετά μεγάλο
Είχ' έν εμπρός και πίσω άλλο.
Τώρα εύρετε, παιδιά,
Πόσα ήσαν τά άρνιά.

Κι' ένα άρκετά μεγάλο
Είχ' έν εμπρός και πίσω άλλο.
Τώρα εύρετε, παιδιά,
Πόσα ήσαν τά άρνιά.

Κι' ένα άρκετά μεγάλο
Είχ' έν εμπρός και πίσω άλλο.
Τώρα εύρετε, παιδιά,
Πόσα ήσαν τά άρνιά.

Κι' ένα άρκετά μεγάλο
Είχ' έν εμπρός και πίσω άλλο.
Τώρα εύρετε, παιδιά,
Πόσα ήσαν τά άρνιά.

Κι' ένα άρκετά μεγάλο
Είχ' έν εμπρός και πίσω άλλο.
Τώρα εύρετε, παιδιά,
Πόσα ήσαν τά άρνιά.

Κι' ένα άρκετά μεγάλο
Είχ' έν εμπρός και πίσω άλλο.
Τώρα εύρετε, παιδιά,
Πόσα ήσαν τά άρνιά.

Κι' ένα άρκετά μεγάλο
Είχ' έν εμπρός και πίσω άλλο.
Τώρα εύρετε, παιδιά,
Πόσα ήσαν τά άρνιά.

Κι' ένα άρκετά μεγάλο
Είχ' έν εμπρός και πίσω άλλο.
Τώρα εύρετε, παιδιά,
Πόσα ήσαν τά άρνιά.

Κι' ένα άρκετά μεγάλο
Είχ' έν εμπρός και πίσω άλλο.
Τώρα εύρετε, παιδιά,
Πόσα ήσαν τά άρνιά.

Κι' ένα άρκετά μεγάλο
Είχ' έν εμπρός και πίσω άλλο.
Τώρα εύρετε, παιδιά,
Πόσα ήσαν τά άρνιά.

Κι' ένα άρκετά μεγάλο
Είχ' έν εμπρός και πίσω άλλο.
Τώρα εύρετε, παιδιά,
Πόσα ήσαν τά άρνιά.

Κι' ένα άρκετά μεγάλο
Είχ' έν εμπρός και πίσω άλλο.
Τώρα εύρετε, παιδιά,
Πόσα ήσαν τά άρνιά.

Κι' ένα άρκετά μεγάλο
Είχ' έν εμπρός και πίσω άλλο.
Τώρα εύρετε, παιδιά,
Πόσα ήσαν τά άρνιά.

Κι' ένα άρκετά μεγάλο
Είχ' έν εμπρός και πίσω άλλο.
Τώρα εύρετε, παιδιά,
Πόσα ήσαν τά άρνιά.

Κι' ένα άρκετά μεγάλο
Είχ' έν εμπρός και πίσω άλλο.
Τώρα εύρετε, παιδιά,
Πόσα ήσαν τά άρνιά.

Κι' ένα άρκετά μεγάλο
Είχ' έν εμπρός και πίσω άλλο.
Τώρα εύρετε, παιδιά,
Πόσα ήσαν τά άρνιά.

Κι' ένα άρκετά μεγάλο
Είχ' έν εμπρός και πίσω άλλο.
Τώρα εύρετε, παιδιά,
Πόσα ήσαν τά άρνιά.

Κι' ένα άρκετά μεγάλο
Είχ' έν εμπρός και πίσω άλλο.
Τώρα εύρετε, παιδιά,
Πόσα ήσαν τά άρνιά.

Κι' ένα άρκετά μεγάλο
Είχ' έν εμπρός και πίσω άλλο.
Τώρα εύρετε, παιδιά,
Πόσα ήσαν τά άρνιά.

Κι' ένα άρκετά μεγάλο
Είχ' έν εμπρός και πίσω άλλο.
Τώρα εύρετε, παιδιά,
Πόσα ήσαν τά άρνιά.

Κι' ένα άρκετά μεγάλο
Είχ' έν εμπρός και πίσω άλλο.
Τώρα εύρετε, παιδιά,
Πόσα ήσαν τά άρνιά.

Κι' ένα άρκετά μεγάλο
Είχ' έν εμπρός και πίσω άλλο.
Τώρα εύρετε, παιδιά,
Πόσα ήσαν τά άρνιά.

Κι' ένα άρκετά μεγάλο
Είχ' έν εμπρός και πίσω άλλο.
Τώρα εύρετε, παιδιά,
Πόσα ήσαν τά άρνιά.

Κι' ένα άρκετά μεγάλο
Είχ' έν εμπρός και πίσω άλλο.
Τώρα εύρετε, παιδιά,
Πόσα ήσαν τά άρνιά.

Κι' ένα άρκετά μεγάλο
Είχ' έν εμπρός και πίσω άλλο.
Τώρα εύρετε, παιδιά,
Πόσα ήσαν τά άρνιά.

Κι' ένα άρκετά μεγάλο
Είχ' έν εμπρός και πίσω άλλο.
Τώρα εύρετε, παιδιά,
Πόσα ήσαν τά άρνιά.

Κι' ένα άρκετά μεγάλο
Είχ' έν εμπρός και πίσω άλλο.
Τώρα εύρετε, παιδιά,
Πόσα ήσαν τά άρνιά.

Κι' ένα άρκετά μεγάλο
Είχ' έν εμπρός και πίσω άλλο.
Τώρα εύρετε, παιδιά,
Πόσα ήσαν τά άρνιά.

Κι' ένα άρκετά μεγάλο
Είχ' έν εμπρός και πίσω άλλο.
Τώρα εύρετε, παιδιά,
Πόσα ήσαν τά άρνιά.

Κι' ένα άρκετά μεγάλο
Είχ' έν εμπρός και πίσω άλλο.
Τώρα εύρετε, παιδιά,
Πόσα ήσαν τά άρνιά.

Κι' ένα άρκετά μεγάλο
Είχ' έν εμπρός και πίσω άλλο.
Τώρα εύρετε, παιδιά,
Πόσα ήσαν τά άρνιά.

Κι' ένα άρκετά μεγάλο
Είχ' έν εμπρός και πίσω άλλο.
Τώρα εύρετε, παιδιά,
Πόσα ήσαν τά άρνιά.

Κι' ένα άρκετά μεγάλο
Είχ' έν εμπρός και πίσω άλλο.
Τώρα εύρετε, παιδιά,
Πόσα ήσαν τά άρνιά.

Κι' ένα άρκετά μεγάλο
Είχ' έν εμπρός και πίσω άλλο.
Τώρα εύρετε, παιδιά,
Πόσα ήσαν τά άρνιά.

Κι' ένα άρκετά μεγάλο
Είχ' έν εμπρός και πίσω άλλο.
Τώρα εύρετε, παιδιά,
Πόσα ήσαν τά άρνιά.

Κι' ένα άρκετά μεγάλο
Είχ' έν εμπρός και πίσω άλλο.
Τώρα εύρετε, παιδιά,
Πόσα ήσαν τά άρνιά.

Κι' ένα άρκετά μεγάλο
Είχ' έν εμπρός και πίσω άλλο.
Τώρα εύρετε, παιδιά,
Πόσα ήσαν τά άρνιά.

Κι' ένα άρκετά μεγάλο
Είχ' έν εμπρός και πίσω άλλο.
Τώρα εύρετε, παιδιά,
Πόσα ήσαν τά άρνιά.

Κι' ένα άρκετά μεγάλο
Είχ' έν εμπρός και πίσω άλλο.
Τώρα εύρετε, παιδιά,
Πόσα ήσαν τά άρνιά.

Κι' ένα άρκετά μεγάλο
Είχ' έν εμπρός και πίσω άλλο.
Τώρα εύρετε, παιδιά,
Πόσα ήσαν τά άρνιά.

Κι' ένα άρκετά μεγάλο
Είχ' έν εμπρός και πίσω άλλο.
Τώρα εύρετε, παιδιά,
Πόσα ήσαν τά άρνιά.

Κι' ένα άρκετά μεγάλο
Είχ' έν εμπρός και πίσω άλλο.
Τώρα εύρετε, παιδιά,
Πόσα ήσαν τά άρνιά.

Η ΜΑΜΜΗ
(ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΔΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ)

Τί συλλογίζεται ή μάμμη έν φ' πίνει τόν καφέν της;
Συλλογίζεται τόν έγγονόν της, τόν μικρόν Χαρίλαον.
Τό κακόμοιρον παιδί! είνε όρφανόν, δέν έχει ούτε μητέρα ούτε πατέρα, μόνον τήν μάμμη του έχει εις τόν κόσμον. Καί έκείνο είνε άρρωστον!
Τό ψήνει ή θέρμη και κείει ώσαν καμίνι. "Η καίμένη ή μάμμη περνά τας νύκτας εις τó προσκέφαλόν του, τώ δίδει λατρικόν, βάλλει βρεγμένα πανιά εις τó μέτωπόν του.
"Ο Χαρίλαος έκινδύνευσε· είχε τυφοειδή πυρετόν· τώρα έγινε καλά· δέν ύπάρχει φόβος· ή γραία μάμμη τρία ήμερόνυχτα δέν έκλεισε μάτι· δέν έβαλε φωμί εις τó στόμα της· έκάθητο σιμά εις τó έγγονάκι της ώσαν νά ήθελε νά έναντιωθή εις τόν Χάρον πού ήθελε

ΕΤΟΣ 10^{ον} - ΤΕΥΧΟΣ 10^{ον}.

νά ἀρπάξη τὸν μονάκριβον θυσαυρὸν τῆς ζωῆς τῆς. Τώρα ὁ Χαρίλαος τῆς κοιμάται ἡσυχά ἡσυχά· καὶ ἐν ᾧ ἀκούει τὴν ἡσυχὴν ἀναπνοὴν του πίνει ἕνα καφὲν ἔπειτα ἀπὸ τῶν ἀγρυπνίας. Ἡ μάμμη συλλογίζεται τὸ ἐγγονάκι τῆς ἐν ᾧ πίνει τὸν καφὲν τῆς.

Ἄχ! πὼς τὴν ἀγαπᾷ ἀκόμη περισσότερον τώρα ὁ Χαρίλαος. Ὅταν μεγαλώσῃ καὶ κερδίῃ χρήματα θὰ τῆς δίδει ὅ,τι ζητεῖ, θὰ τὴν κάμῃ νὰ περάσῃ εὐτυχισμένης τὰς τελευταίας ἡμέρας τῆς ζωῆς τῆς. — Ποῖος εἶνε πλέον εὐτυχῆς; Ἡ μάμμη ποῦ, ἔχει τέτοιον ἐγγονον ἢ ὁ ἐγγονος ποῦ ἔχει τέτοιαν μάμμη;

ΤΟ ΚΕΡΒΑΝΙΟΝ

[Συνέχεια· Ὡς σελ. 135.]

Τότε πλέον ἤνοιξαν οἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ Σουλτάνου καὶ ἐνόησεν ὅτι εἶχε προαισθανθῆ δια μίαν ἢ μητρικὴν καρδίαν. Συνέβη δὲ καὶ ἄλλο τι ὅπως βεβαιωθῆ ὁ γέρον Σουλτάνος, ὅτι ἡ ἐκλογή τῶν δύο κιβωτιδίων ἐγένε καταθειαν πρόνοιαν καὶ ὄχι ἐκ τύχης. Μάλισ ἤγγισε τὸ μικρὸν στέμμα, τοῦτο ἐμεγάλωσε, ἐμεγάλωσε τόσο ὥστε ἔλαβε τὸ μέγεθος ἀληθοῦς βασιλικοῦ στέμματος. Τότε ὁ γέρον Σαοῦδ ἔθεσεν αὐτὸ μὲ τὰς τρεμοῦσας χεῖρας του ἐπὶ τῆς κεφαλῆς τοῦ γονυπετήσαντος πρὸ αὐτοῦ υἱοῦ του Ὁμάρ καὶ ἀνεγείρας αὐτὸν τὸν ἐφίλησεν εἰς τὸ μέτωπον καὶ τὸν ἐκάθισεν πλησίον του.

Στραφεὶς δὲ ἔπειτα πρὸς τὸν Λαμπακάν, ὅστις ἔτρεμε συλλογιζόμενος ποῖα τιμωρία τὸν ἀνέμενε, εἶπε: — Ἐσὺ, σκυλὶ κατηραμένο, θὰ πεθάνῃς ἀπὸ τὸ ξυλοφόρτωμα ὅπως σοῦ ἀξίζει.

— Συγχώρησέ τον, πάτερ μου, εἶπεν ὁ βασιλόπαις Ὁμάρ· μὴ ἀπορρίψῃς τὴν πρώτην παρακλήσιν τὴν ὅποιαν σοὶ ἀποτεῖνω, μὴ ταραξῆς, σὲ παρακαλῶ, τὴν χαρὰν τῆς ἐπιστροφῆς μου μὲ βασιανιστήρια.

— Ἄς γίνῃ ἡ ἐπιθυμία σου, υἱέ μου· ἀποταθεὶς δὲ πρὸς τὸν Λαμπακάν: Ἄθλιον καὶ ἐλεεινὸν ὄν, νὰ μὴ εὐρεθῆς ἐντὸς τοῦ Κράτους μου μέχρι τῆς ἀνατολῆς τοῦ ἡλίου, εἰδὲ μὴ τὸ σῶμά σου θὰ χρησιμεύσῃ τροφὴ εἰς τοὺς κόρακας.

Τρέμων σύσσωμος, κατακίτρινος ὡς νεκρὸς ὁ ἐλεεινὸς Λαμπακάν δὲν ἠδύνατο ν' ἀρθῶσιν λέξιν. Ἐπίπεσε πρηνὴς ἐπὶ τοῦ ἐδάφους ἐνώπιον τοῦ Ὁμάρ καὶ διὰ λυγμῶν καὶ δακρῶν ἐφιθύρυσεν ἀκατανόητους τινὰς φράσεις συγγνώμης. Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο οἱ ἐμίραι, οἱ πασσάδες, οἱ μεγιστάνες εἶχον ἐγερθῆ καὶ περιεκύκλωσαν τὸν Ὁμάρ, εὐχόμενοι εἰς αὐτὸν εὐτυχίαν καὶ δόξαν.

Ἐν μέσῳ τοιούτων ἐκδηλώσεων ἐνθουσιασμοῦ, αἵτινες χθὲς ἀπέτεινοντο εἰς αὐτόν, ὁ Λαμπακάν, τὸν ὅποιον οὐδεὶς ἐσυλλογίζετο πλέον οὐδὲ ὡς τὸν ἔσχατον σκλάβον, ἐξῆλθε κρυφίως ἀπὸ τὴν αἰθούσαν· ἐπειδὴ δὲ ἡ ἀπειλὴ τοῦ γέροντος Σαοῦδ ἀντήχει ἀκόμη εἰς τὰ ὦτά του ἔφυγε κατεσπευσμένως εἰς τὴν Ἀλεξάνδρειαν.

Ἄν ἤξευρε ποῖα ὑποδοχὴ τὸν ἐπερίμενε εἰς τὴν πόλιν ἐκείνην, χωρὶς ἄλλο θὰ ἔσπευδε πολὺ ὀλιγώτερον νὰ φθάσῃ· ἀλλὰ τῷ ἦτο γραπτὸν του νὰ πάθῃ καὶ ἄλλο μάθημα διὰ νὰ διορθωθῆ μὲν καὶ καλὴν ἀπὸ τὴν μανίαν τῶν μεγαλείων.

Ὅτε ὁ Λαμπακάν παρουσιάσθη πρὸς τὸν πρῶν μαστορὸν του, οὗτος μὴ γνωρίσας αὐτόν κατ' ἀρχὰς τὸν ἐχαίρετης φιλοφρόνως, ἀλλ' ὅτε ὁ Λαμπακάν ἐπλησίασε καὶ ὁ κύριός του ἀνεγνώρισε τὸν κλέπτην τῶν ἐν τῷ καταστήματι του ἐνδυμάτων, προσκάλεσε καὶ τοὺς ἄλλους ράπτας, καὶ ὅλοι ὤρμησαν ὡς μανιώδεις κτυπῶντες καὶ ὑβρίζοντες αὐτόν. Τὸν ἀπεκάλου κλέπτην, τὸν ἐπερίπαιζον διὰ τὴν μωρὰν φιλοδοξίαν του καὶ τὸν ἠπειλοῦν ὅτι θὰ τὸν ὑπάγουν εἰς τὸν κατὴν συγχρόνως δὲ ἐκέντων, ἐδάγκανον, ἐξέσχίζον, ἐβασάνιζον ἀπ' ἐδῶ καὶ ἀπ' ἐκεῖ μὲ βελόνας καὶ ψαλίδας τὸ σῶμά του. Ὁ οἰκτρὸς Λαμπακάν κατάρθρωσε τέλος νὰ φύγῃ ἐκ τῶν χειρῶν τῶν βασιανιστῶν του μὲ ἐνδύματα ἐσχισμένα, μὲ πρόσωπον αἱματωμένον, σχεδὸν νεκρὸς· ἀλλ' οἱ ἀνηλεεῖς διώκται του ἐφώναζον κατόπιν του γιοῦρα! εἰς τὸν δρόμον.

Ὁ Λαμπακάν ἔμεινε τεσσαράκοντα ὄκτω ὥρας εἰς τὴν κλίνην μὴ δυνάμενος νὰ κινηθῆ ἀπὸ τοὺς πόνους του· ἀλλὰ ὁ καιρὸς ἐκεῖνος τῆς ἀναγκαστικῆς ἡσυχίας δὲν παρήλθεν ἀνωφελῆς. Κατὰ τὸ διάστημα τοῦτο ἀνελογίσθη

τί ἐπραξεν ἕως τότε καὶ ποῖαν διαγωγὴν ὄφειλε νὰ τηρήσῃ εἰς τὸ μέλλον. Εἶπε δὲ καθ' ἑαυτόν: Εἶνε πολὺ ὀρθὴ ἡ παροιμία, ἡ ὅποια λέγει: Ὁ καθέννας τῆ δουλειᾶ του! Διὰ νὰ γίνω βασιλόπουλον ὀλίγον ἔλειψε νὰ δικπραξῶ φοβερὸν ἐγκλημα καὶ παρ' ὀλίγον νὰ μὲ πεθάνουν ἀπὸ τὰ βελενοτσιμπήματα οἱ ράπται τοῦ πρῶν μαστορῆ μου. Ἔως ἐδῶ, καὶ μὴ παρέκει! Αἶ, ὅς ἀφῆσωμεν κατὰ μέρος τὰ μεγχειῖα! τίποτε ἄλλο δὲν ζητῶ ἀπὸ τὸν Προφήτην παρὰ νὰ εὐρῶ ἐν ἐργαστήριον διὰ νὰ ἐργάζωμαι καὶ κερδίζω τὸ ψωμί μου.

Μετὰ τὰς σκέψεις ταύτας ὁ Λαμπακάν ἀπεκοιμήθη. Ὅταν ἐξύπνησεν, ὅπως συμβαίνει συνήθως μετὰ μεγάλην ταραχὴν τοῦ ἰγκεφάλου, δὲ ἐνθυμεῖτο πλέον τίποτε καὶ παρατηρῶν διὰ τοῦ παραθύρου τοῦ τοὺς ὑψηλοὺς μιν κρέδες τῶν τζαμιῶν τῆς Ἀλεξάνδρειας, ἐνόμιζεν ὅτι δὲν εἶχε ποτὲ ἀναχωρήσῃ ἐκ τῆς πόλεως ἐκείνης, ὅλα δὲ τὰ ἄλλεπάλληλα ἐκεῖνα γεγονότα τῷ ἐφαίνοντο ὡς παραδόξον ὄνειρον ἀπολήξαν εἰς φρικώδη ἐπιτάτην.

Αἴφνης ἀντικείμενόν τι ἐβλῆκε τὴν προσοχὴν του καὶ ἔφρεν αὐτόν εἰς τὴν πραγματικότητα.

Τὸ ἀντικείμενον τοῦτο ἦτο τὸ κιβωτιδίον τῆς Γκουλγκουλή.

Ὁ Λαμπακάν δὲν ἐνθυμεῖτο πῶς συμπάρελαβεν αὐτὸ κατὰ τὴν φυγὴν του, ἀλλ' ἐξετάζων περιέργως τὴν κατασκευὴν καὶ τὴν ὕλην αὐτοῦ ἐσκέπτετο ὅτι τοιοῦτο πολυτίμον σκεῦος τῷ ἦτο ὅπως διόλου ἀχρηστον καὶ ὅτι καλλίτερα θὰ ἔκαμνε ἂν τὸ ἐπώλει εἰς ἑβραῖόν τινα καὶ ἐχρησιμοποιοῖ τὰ χρήματα τὰ ὅποια θὰ ἐλάμβανε.

Διευθύνθη λοιπὸν εἰς τὴν πλησιέστεραν ἀγορὰν, κρατῶν ὑπὸ μάλῃς τὸ κιβωτιδίον καὶ προσέφερεν αὐτὸ πρὸς πώλησιν εἰς ἔντιμόν τινα ἀπόγονον τοῦ Ἰσραήλ, ὁ ὅποιος τὸ ἠγόρασεν ἔκοσι καὶ δύο φορές ὀλιγώτερον τῆς ἀξίας του. Ὅπως δὴποτε ὅμως τὸ πῶσον ἦτο καὶ πάλιν ἱπαρκές, ὁ δὲ Λαμπακάν φυλάξας τὰ χρήματα εἰς τὴν ζώνην του ἀνεχώρησεν εὐχαριστημένος· ἀλλ' ὑπόρρινός τις φωνὴ ἐφώναξεν αἴφνης ὀπισθὲν του: « Αἶ παληκάρη! παληκάρη! »

Ὁ καλῶν αὐτόν ἦτο ὁ Ἑβραῖος, ὅστις μὲ πονηρὸν ὕφος ἐκράτει τὸ μικρὸν κουβάρη καὶ τὴν βελόνην τὰ ὅποια εἶχεν εὐρῆ ἐντὸς τοῦ κιβωτιδίου.

— Πάρτα παληκάρη μου· τί νὰ τὸ κάνω

αὐτὸ τὸ κουβάρη καὶ τὸ βελόνη; αὐτὴ ἡ κασετίνα δὲν εἶνε διὰ τέτοια πρόστυχα πράγματα. Καὶ νὰ σοῦ πῶ καὶ ἕνα ἄλλο, προσέθηκε παρατηρῶν τὰ ἐνδύματα τοῦ Λαμπακάν, αὐτὰ ἠμποροῦν νὰ σοῦ χρησιμεύσουν νὰ ἐμβαλώσῃς τὸ καρτάνη σου, ἕως ὅτου ν' ἀγοράσῃς κανένα ἄλλο.

Ὁ Λαμπακάν ἔλαβε μηχανικῶς τὰ πράγματα αὐτὰ ἐδίδεν εἰς αὐτόν ὁ Ἑβραῖος, ρίψας δὲ βλέμμα ἐπὶ τοῦ ἐξωτερικοῦ του παρατήρησεν ὅτι αἱ χεῖρες τῶν ραπτῶν εἶχον προξενήσῃ πολλὴν ζημίαν εἰς τὴν ἐνδυμασίαν του. Ἐξήτει καλαιοπωλεῖόν τι ὅπως ἀγοράσῃ ὑποφερτόν τι ἐνδύμα καὶ εἶδεν ἐν ἐπὶ τοῦ ὁποίου ἐκρέματο ἰνοικιαστήριον. Εἰσήλθεν εἰς αὐτὸ καὶ ἐν ᾧ μετέβαλλεν ἐνδυμασίαν ἐξήταξε τὸ καλαιοπωλεῖον καὶ τὰ ἐν αὐτῷ σκεπτόμενος ὅτι δὲν θὰ ἦσαν ἀκριβὰ. Ἀπέτεινε ἐρωτήσεις τινὰς εἰς τὸν ἔμπορον, οὗτος δὲ τόσον συγκαταβατικῶς ἐφάνη εἰς τὰς ἀπαιτήσεις του, ὥστε εἰς δέκα λεπτὰ συνεφώνησαν, ὁ Λαμπακάν ἐπλήρωσε τὸ πρῶτον ἰνοικίον καὶ ἐκάθησε σταυροπόδι μὲ σοβαρὸν ὕφος ἀνατολίτου ἐργοστασιάρχου.

Μέχρις ὅτου παρουσιασθῶσι πελάται καὶ ἀρχίσῃ τὰς ἐργασίας του ἐσκέφθη νὰ ράψῃ καὶ ἐμβαλώσῃ τὸ εἰς ἐλεεινὴν κατάστασιν εὐρισκόμενον ἐνδύμα του, πρὸς τοῦτο δὲ μετεχειρίσθη τὴν βελόνην καὶ τὴν κλωστήν, ἧτις εἶχεν εὐρεθῆ ἐντὸς τοῦ κιβωτιδίου. Τὸ ἐνδύμα του ἦτο εἰς ἐλεεινὴν κατάστασιν καὶ ἀπῆτει πολὺν καιρὸν ὅπως ἐπιδιορθωθῆ. Πρὶν τελειώσῃ τὴν ἐπιδιορθώσιν ἠναγκάσθη νὰ ὑπάγῃ πρὸς ἀναζήτησιν τροφῆς, διότι ὁ στόμαχος του ἤρχισε νὰ φωνάζῃ. Ἡμίσειαν ὄραν περίπου ἔμεινε ἐκτὸς τοῦ καταστήματός του, ἀλλὰ κατὰ τὴν ἐπιστροφήν του παράδοξον θέαμα εἶδον οἱ ὀφθαλμοὶ του! ἡ βελόνη ἔρραπτε μόνη χωρὶς νὰ τὴν διευθύνῃ καμμία χεὶρ καὶ ἔκαμε τόσο τεχνικὰς βελονιάς ὅποιας καὶ αὐτὸς ὁ Λαμπακάν, ὅσον μοναδικὸς τεχνίτης καὶ ἂν ἦτο, δυσκόλως θὰ ἠδύνατο νὰ ἐπιτύχῃ. Ἄλλο θαῦμα! τὸ μικρὸν κουβάρη ἦτο ἀτελειώτον, ὅσον δὲ καὶ ἂν ἔτρεχεν ἡ βελόνη, ὁ δγκος τῆς τολύπης δὲν ὀλιγώστευεν οὐδὲ κατὰ μίαν κλωστήν.

Ὁ Λαμπακάν ὅστις, ὅτε ἠνοίχθησαν τὰ κιβωτιδία, εἶδε μὲ λύσσαν καὶ ἔπειτα μὲ περιφρόνησιν τὴν μέταξαν ἐκείνην καὶ τὴν βελόνην, ἐνόησε τότε πόσον ἀνακτιμητὸν ἦτο τὸ μικρὸν ἐκεῖνο κατὰ τὸ φαινόμενον ὄνρον τῆς Γκουλγκου-

κουλή. Ένόησε πόσον χρήσιμα ήδύναντο να τῷ φανώσι τὰ μαγικά ἐκείνα ἀντικείμενα· γονυπετήσας δὲ ἠύχριστῃς μετὰ δακρύων τὸν Προφήτην, καὶ τὸ γλυκὺ τῆς Γκουλγκουλή ὄνομα συννηώθη ἐπὶ τῶν χειλέων του πρὸς τὸ ὄνομα τοῦ Ἀλλάχ.

Ὁ Λαμπακὴν ἀφοσιωθείς τοῦ λοιποῦ εἰς τὸ ἔργον του, ἀπὸ τὸ ὁποῖον δὲν τὸν ἀπησχόλει πλέον καμμικὰ ματαιοδοξία, ἐλάμβανε πηχτάχθεν παραγγελίας· εὐκόλως δὲ ἀπέκτισε φήμην ὅτι ἦτο ὁ ἀριστος ῥάπτῃς τῆς πόλεως. Αὐτὸς ἔκοπτε μόνον τὰ ἐνδύματα καὶ ἔκαμνε τὰς πρώτας βελονιάς, ἔπειτα δὲ ἡ θυματοουργὸς βελόνη του ἐξηκολούθει τὸ ἔργον καὶ ἔτρεχεν ἀκαταπαύστως μέχρις ὅτου ἀποπερατώθῃ τὸ ἐνδύμα.

Κατὰ ἑκατοντάδας ἠριθμοῦντο μετ' ὀλίγον οἱ πελάται τοῦ Λαμπακάν, διότι εἰργάζετο καλῶς καὶ ταχέως καὶ εὐθηνότατα. Δι' ἐν μόνον πράγμα ἠπόρουν οἱ ἀγαθοὶ ἀστοὶ τῆς Ἀλεξανδρείας, ὅτε ἐγένετο λόγος περὶ τοῦ ὀνομαστοῦ ῥάπτου· ὅτι δὲν εἶχεν ἰργάτῃς, οὔτε μαθητάς, ἀλλ' εἰργάζετο μόνος μετ' ἑσθραν κατὰ κλειστον.

Οὕτω ἐπραγματοποιήθη τὸ ἔμβλημα τοῦ κιβωτιδίου, τὸ ὁποῖον ὑπέσχετο εἰς τὴν κάτω-

χέν του εὐτυχίαν καὶ πλοῦτον. Εὐτυχία καὶ πλοῦτος παρηκολούθει τὰς ἐπιχειρήσεις τοῦ εὐτυχοῦς ῥάπτου. Ὅτε δὲ ἤκουε νὰ γίνεται λόγος περὶ τῆς δόξης τοῦ νέου σουλτάνου Ὁμάρ, τοῦ ὁποῖου τὸ ὄνομα εὗρισκετο εἰς ὄλων τὸ στόμα, ὅτε ἐπήρουν πρὸ αὐτοῦ τὸν ἥρωα τοῦτον ὡς κήχημα τοῦ λαοῦ του καὶ φρίκην τῶν ἐχθρῶν του, ὅτε διηγούντο τὰ ἀνδραγαθήματα αὐτοῦ, τὰ πολεμικὰ κατορθώματά του, τοὺς κινδύνους τοὺς ὁποῖους διέτρεξεν εἰς τὰς μάχας, καὶ ἐκ τῶν ὁποίων τὸν ἐσωσεν ἡ γενναϊότης του, ὁ δειλὸς Λαμπακὴν συνχθάνετο ἀπὸ τὸ ἀκούσιον ῥίγος τὸ ὁποῖον διέτρεχε τὸ σῶμά του ὅτι δὲν ἦτο δι' αὐτὸν τὸ ἐπάγγελμα τοῦ βασιλέως καὶ τοῦ ἥρωος, καὶ ὅτι πολὺ ἐλεινὸν πρόσωπον θὰ ἐπαίξεν ἐπὶ τοῦ πεδίου τῶν μαχῶν.

Ἠύχριστεῖτο δὲ τότε διότι ἀπέληξαν οὕτω αἱ περιπέτειαι του· καὶ ἐν ᾧ ἔκοπτε, ἔραπτε, ἐσιδέρωνε, ἐκέμενεν ὀσημέραι περισσότερον εἰς τὴν πεποιθήσιν, τὴν ὁποίαν πρεσβεύει πᾶς πιστὸς μουσουλμάνος, ὅτι *καρεὶς δὲν δύναται νὰ μεταβάλῃ τὸ πεπωμένον του.*

(Ἔπεται συνέχεια.) [Κατὰ τὸν Γερμανὸν Χασοφ] ΔΙΜΙΣΙΟΣ ΕἰΜΑΡΜΕΝΟΣ

ΤΟ ΠΑΡΗΚΟΟΝ ΠΟΝΤΙΚΙ

(Μῦθος)

Ἔνας ποντικός, μὰ γέρος... στή φωλιά του ἔαπλωμένους ἀπὸ τὰ γεράματα του ἔξφυγος ὁ καίμενος. Ἀλλὰ πρὶν νὰ ἀποθάνῃ, ἤθελε εἰς τὰ παιδιὰ του μία συμβουλή ν' ἀφίσῃ... νὰ τοὺς δώσῃ τὰ φιλιὰ του. Τὰ φωνάζει καὶ ἀμέσως τρέχουνε τὰ ποντικῆκια ὅπως τρέχουν στὸν πατέρα τὰ ὑψηλὰ παιδάκια.

Ἄμα εἶδε τὰ παιδιὰ του ὅλα γύρω μαζεμένα ἐσπλώθη ὁ γέρος, καὶ μετὰ μάτια δακρυσιμένα· «Δὲ! παιδάκια μου, τοὺς λέγει, ἐγὼ τώρα θὰ πεθάνω καὶ θὰ μείνετε μονάχα εἰς τὸν κόσμον τὸν ἀπάνω. Ἀλλὰ πρὶν, ἀγαπητὰ μου, τὰ ματάκια μου νὰ κλείσω αὐτὰν πατέρας σὰ παιδιὰ μου μία συμβουλή ὄ' ἀφίσω: αὐτὸν ὅταν ὄητε ἐμπροστὰ σας, κατὰ τύχην νὰ προσβάλλῃ μετ' ἀποτρουερό, ἢ μαῦρο ἢ καὶ σταχτερό κεφάλι, μετ' ἀμυγδαλίαι αὐτάκια, καὶ μετὰ μάτια γουρλωμένα, μετ' οὐρά καὶ μετὰ ποδάρια, καὶ μουστάκι ἀγριεμένα, αὐτὸ μὴ ποτέ σας γελασθῆτε καὶ ζυγώσετε κοντὰ του! ἀλλὰ φεύγετε, καίμενα, ὅσο πέρνει μακριὰ του. Ἄνὰ προσέχετε, παιδιὰ μου, μὴ μετὰ τέχνη σὰς γελάσῃ καὶ σὰς φέρῃ σὰ νερά του, καὶ σὰ νύχια του σὰς πιάσῃ καὶ γιὰτὶ ἂν σας πιάσῃ, πάει!... πλέον δὲν θὰ σας ἀφίσῃ καὶ μετ' ἀπαλὸ σας κρέας τὴν κοιλία του θὰ γεμίσῃ.

Ἄν λοιπὸν ποτὲ τὸν γάτο ἀπὸ μακριὰ ἰδῆτε, εἰς τὰ τέσσαρα ἀμέσως ἐτῆ φωλιά σας νὰ ἐμβῆτε.»

Ἐξέφυγος ὁ γέρος... μὰ τὰ λόγια του θυμωῦνται τὰ μικρά του ποντικῆκια, καὶ τὸν Σταχτερό φοβοῦνται, καὶ ὅταν μὴ φωνῇ ἀκούστων ἀνιάου, νιάου! νὰ φωνάζῃ ποῖ νὰ πρωτοεἰβῆ μέσα εἰς τὴν τρύπα του κυττάζει.

Ἔνα ὅμως ποντικῆκι, ἀπὸ τὴ φωλιά βγαλμένο βλέπει τοῦ σπιτιοῦ τὸν γάτο εἰς τὴ μέση ἔαπλωμένο καὶ ἀντὶ εὐθύς νὰ φύγῃ καὶ εἰς τὴν τρύπα τοῦ νὰ πάῃ, ἐρχεται σιγά καὶ στέκει, εἰς τοῦ Σταχτεροῦ τὸ πλάι. Σὰν ὁ Σταχτερός τὸ εἶδε, ἔκανε τὸν κοιμισμένο. Τὸ ποντικῆκι δὲν γνωρίζει ἀπὸ τέτοια τὸ καίμενο, καὶ μετὰ ἀροβιὰ μεγάλη ποῖε πολὺ τὸν πλησιάζει καὶ μετὰ προσοχὴ τὸν γάτο ἀρχινᾷ νὰ ἐξετάσῃ, ὅταν ἐξάρνα ἐκείνος «χράπ!» τὸ νόχι του ἀπλώνει συλλαμβάνει τὸ ποντικῆκι, καὶ εἰς τὸ στόμα του τὸ χώνει.

Τώρα τὸ κακὸ ἐκεῖνο, ποῦπαθε τὸ ποντικῆκι, γιὰ παράδειγμα ἂς εἶνε στὸ μικροῦτσικὸ παιδάκι νὰ ἀκούῃ καὶ νὰ κάμνῃ ὅτι λέγουν οἱ γονεῖς του, ἂν θέλῃ νὰ μὴ γίνῃ θύμα τῆς παρακοῆς του.

ΝΙΚΟΣ Α. ΚΟΥΣΕΛΟΠΟΥΛΟΣ

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ (*)

Ο ΑΕΤΟΣ

Ὅπως ὁ ζωντανὸς Ἀετὸς λέγεται καὶ εἶνε ὁ βασιλεὺς τῶν πτηνῶν, ἀπαράλλακτα καὶ ὁ χάρτινος αετὸς δύναται νὰ ὀνομασθῇ ὁ βασιλεὺς τῶν παιγνιδίων. Τὰ παιγνίδια χρησιμεύουσιν ἄλλα μὲν ὡς ἀπλῆ διασκέδασις, ἄλλα δὲ ὡς ἀσκήσις, ἄλλα γυμνάζουσι τὸν νοῦν, ἄλλα τὸ σῶμα· καλλίστα δὲ πάντων βεβχίως εἶνε ὅσα ταυτοχρόνως γυμνάζουσι καὶ τὸν νοῦν καὶ τὸ σῶμα. Τοιοῦτον δὲ εἶνε ὁ αετὸς δι' αὐτὸ καὶ τὸν ὀνόμασα, μικροὶ μου φίλοι, βασιλεῖα τῶν παιγνιδίων, καὶ πιστεύω ὅτι καὶ σεῖς εἴθε σύμφωνοι.

Δὲν σας συνέβη ποτὲ νὰ ὑψώσετε τυχαίως τοὺς ὀφθαλμούς σας πρὸς τὸν οὐρανὸν καὶ νὰ ἀνακαλύψῃτε αἴφνης αετὸν ὑπερηφάνως σείοντα τὴν μακρὰν οὐρὰν του; Ποῖαν χαρὰν καὶ εὐχαρίστησιν ἠσθάνητε, μόνον σεῖς δύνασθε νὰ εἰπῆτε. Καὶ τὴν στιγμὴν ἐκείνην βεβχίως θὰ νῆχῆθητε νὰ εἴχετε καὶ σεῖς ἕνα ὅμοιον αετὸν. Τὸ πράγμα εἶνε εὐκολώτατον· ἀγοράζετε ἕνα ὑπάρχουσι δὲ χαρτοπωλεῖα ὅπου πωλοῦνται αετοὶ εὐμορφότατοι, ποικίλων χρωμάτων καὶ κομφοτάτοι, μάλιστα ἐκεῖ πλησίον τῆς πλατείας τῆς Ὀμονοίας. Ἀλλὰ φαντάζομαι μικρὰν μου ἀναγνώστην, ὅστις στρέφει τὸ ἔξυπνον πρόσωπόν του καὶ μετὰ βλέπει μετ' ἀπορίας, ὡς νὰ ἤθελε νὰ μου εἰπῇ:

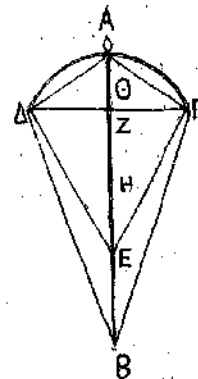
«Καὶ τί εὐχαρίστησις εἶνε νὰ πετάξῃ κανεὶς αετὸν, τὸν ὁποῖον ἠγόρασεν ἑτοιμον; Ἡ εὐχαρίστησις εἶνε καὶ νὰ τὸν κατασκευάσῃ μόνος του. Ἀλλὰ πρέπει καὶ νὰ εἰξεύρῃ. Νά, ἐγὼ πόσες φορὲς ἐκάθησα καὶ ἐχάλασα τόσο χαρτὶ καὶ τόσο κόπον, καὶ δὲν κατώρθωσα τίποτε· ἐπασάλευσα τὰ δάκτυλά μου ὅλο κόλλες, καὶ τὴν ὄραν ὅπου ἐπέτῃκα νὰ τὸν πετάξω, αὐτὸς δὲν ἤθελε νὰ πετάξῃ, ἔπιπτε κατὰ γῆς.

—Ἐχεῖς δίκαιον, μικρὲ μου, καὶ εἶμαι καὶ ἐγὼ σύμφωνος. Καὶ ἐδῶ ἴσα ἴσα συνίσταται ἡ εὐχαρίστησις καὶ ἡ ὠφέλεια τοῦ παιγνιδίου. Νά διασκέδασις ὀλίγην ὄραν ἤπυχα ἤσυχα, καθήμενος καὶ κατασκευάζων τὸν αετὸν σου, καὶ οὕτω πῶς γυμνάζεις καὶ τὸν νοῦν σου. Ἐπειτα ἀφ' οὗ τὸν ἐτοιμάσῃς, καταβαίνεις εἰς τὴν αὐλὴν

(*) Ἴδε καὶ σελ. 42.

καὶ τὸν πετάξῃ, καὶ οὕτω πῶς γυμνάζεις τὸ σῶμα σου, διότι ἀναγκάζεσαι νὰ κινήσῃς. Τώρα λοιπὸν διὰ νὰ μὴ μείνης πρκαπνομενός, ἀφ' οὗ ἔχεις τὴσὴν ἐπιθυμίαν, θὰ σε ὀδηγήσω πῶς νὰ κατασκευάσῃς μόνος σου τὸν πολυπόθητον αετὸν σου. Πρόσεχε.

Κατὰ πρῶτον κατασκευάζομεν τὸν σκελετὸν ὁ ὁποῖος εἶνε ὅλη ἡ δυσκολία. Διὰ νὰ νοήσῃς καλλίτερον ἰδοῦ σου σχεδιάζω καὶ τὸ σχῆμα, καὶ βλέπε το σὺ ἐν ᾧ ἐγὼ θὰ λέγω. Λαμβάνεις ξύλον λεπτὸν καὶ ἴσιον, τὸ μήκος του θὰ εἶνε ἀνάλογον τοῦ μεγέθους τοῦ αετοῦ, καὶ ὀνομάζεται *μάννα*. Εἰς τὸ σχῆμα ἡ μάννα εἶνε ἡ γραμμὴ ΑΒ. Ἐρχεται ἔπειτα τὸ τόξον ΓΑΔ, τὸ ὁποῖον ὀνομάζεται *στεφάνι*. Διὰ νὰ κατασκευάσωμεν τὸ στεφάνι χρειάζομεθα ξύλον εὐλύγιστον εἴτε ἀπὸ στεφάνι βρελλίου, εἴτε ἀπὸ κλάδον δένδρου, εἴτε καὶ ἀπὸ καλάμι. Εὗρισκω τὸ μέ-

σον τοῦ στεφανίου καὶ τὸ δένω στερεῶ μετὰ σπάγγον εἰς τὸ ἐπάνω μέρος τῆς μάννας, εἰς τὸ Α. Κάμνω μίαν ἐντομήν δηλαδὴ μίαν χαρτοματιὰν εἰς τὰ δύο ἄκρα τοῦ στεφανίου, εἰς τὸ Γ καὶ εἰς τὸ Δ, καὶ ἄλλην μίαν εἰς τὸ κάτω μέρος τῆς μάννας, εἰς τὸ Β. Πρόσεχε τώρα, κύρταξε. Δένω τὴν ἄκραν τοῦ σπάγγου εἰς τὸ Γ, ἔπειτα φέρω τὸν σπάγγον εἰς τὸ Β καὶ τὸν στερεώνω εἰς τὴν χαρτοματιὰν, καὶ ἀπ' ἐκεῖ πάλιν τὸν φέρω εἰς τὴν ἄλλην ἄκραν τοῦ στεφανίου εἰς τὸ Δ. Ἀφ' οὗ ἑστερέωσα τὸ στεφάνι ἐπάνω εἰς τὴν μάνναν, πρέπει νὰ βεβαιωθῶ ἂν ὁ σκελετὸς εἶνε ἴσιος, διότι ἂν εἶνε στραβὸς δὲν θὰ πετᾷ καλά· λοιπὸν θέτω ἐπάνω εἰς τὸ δάκτυλόν μου τὸ κάτω ἄκραν τῆς μάννας τὸ Β, καὶ κρτῶ ὄρθιον τὸν σκελετὸν εἰς τὸν ἄερα, καὶ ἂν σταθῇ ὄρθιος εἶνε καλός, ἂν δὲ κλινῇ δεξιὰ ἢ ἀριστερὰ, δὲν εἶνε καλός καὶ θέλει διόρθωμα τὸ στεφάνι. Τώρα πλέον μένει διὰ νὰ ἀποτελειώσω τὸν σκελετὸν νὰ φέρω τὸν σπάγγον ἀπὸ τὸ Δ εἰς τὸ Ε τῆς μάννας, νὰ κάμω ἕνα γύρον μετὰ τὸν σπάγγον διὰ

νά στερεωθῆ, καὶ ἀπ' ἐκεῖ τον πηγαίνω εἰς τὸ Γ, κάμνω καὶ ἐκεῖ ἕνα γῦρον, φέρω τὸν σπάγγον εἰς τὸ Α τῆς μάνας, κάμνω ἄλλον ἕνα γῦρον, φέρω τὸν σπάγγον εἰς τὸ Δ ὁμοίως, ἔπειτα εἰς τὸ Ζ, ὅπου ἐπίσης τον στερεώνω, καὶ ἀπὸ τὸ Ζ πάλιν εἰς τὸ Γ ὅπου τον δένω. Ἴδου ἐτελείωσαν ὁ σκελετός.

Τώρα πρέπει νὰ τον ἐνδύσω. Πράγμα εὐκολώτατον. Λαμβάνω φύλλα χαρτίου διαφόρων χρωμάτων καὶ ἂν τὰ φύλλα εἴνε μικρά, λαμβάνω δύο ἢ τρία ἕως νὰ φθάσουν νὰ σκεπάσουν τὸν σκελετόν. Ἀλείφω κόλλαν ὅλην τὴν ἐπιφανείαν τοῦ φύλλου καὶ ἐπιθέτω ἐπ' αὐτοῦ τὸν σκελετόν, ὥστε νὰ κολλήσῃ ἐπ' αὐτοῦ τὸ χαρτίον. Λαμβάνω ψαλίδιον καὶ περικόπτω τὸ χαρτίον ἀφίνων περιθώριον πλατύ, τὸ ὅποιον διπλώνω πρὸς τὰ μέσα καὶ κολλῶ. Τὸ αὐτὸ κάμνω καὶ εἰς τὴν ἄλλην πλευρὰν τοῦ σκελετοῦ.

Ὁ ἀετός ἐτελείωσε καὶ εἴνε ἐτοιμὰς μόνον τὰ ζῦγια λείπουν ἄς τα προσθέσω καὶ αὐτὰ. Κάμνω μετὰ προσοχῆς μίαν τρύπαν εἰς τὸ Η τῆς μάνας καὶ ἄλλην μίαν εἰς τὸ Θ, καὶ περνῶ τὸν σπάγγον καὶ κάμνω τὴν θηλειάν, εἰς τὴν ὁποίαν θὰ δέσω τὸ λεπτόν σχοινίον διὰ τοῦ ὁποίου θὰ πετάξω τὸν ἀετόν μου. Ἐὰν ἡ θηλειά, δὴλα δὴ τὰ ζῦγια εἴνε πολὺ ἐπάνω ἢ πολὺ κάτω, ὁ ἀετός δὲν πετᾷ, ἀλλὰ κάμνει τοῦμπερὶ διὰ νὰ δοκιμάσω λοιπὸν ἂν τὰ ζῦγια εἴνε καλά, περνῶ τὸν δάκτυλόν μου εἰς τὴν θηλειάν καὶ κάμνω τὸν ἀετόν νὰ πετάξῃ, καὶ ἂν πετᾷ ἴσα εἴνε καλός.

Ἀλλὰ διὰ νὰ ὑψωθῆ εἰς τὸν ἀέρα χρειάζεται καὶ ἡ οὐρά. Τὸ μήκος τῆς οὐρᾶς πρέπει νὰ εἴνε δωδεκαπλάσιον ἢ καὶ εἰκοσαπλάσιον τοῦ μήκους τοῦ ἀετοῦ· ἀλλὰ τοῦτο ἐξαρτᾶται καὶ ἐκ τοῦ πάχους τοῦ σχοινίου καὶ ἐκ τοῦ βάρους τῶν χαρτίων διὰ τῶν ὁποίων θὰ στολισῶ τὴν οὐράν. Διὰ νὰ γίνῃ νοστιμώτερος ὁ ἀετός μου ἄς του κρεμάσω καὶ σκολαρίκια· ἐπειδὴ ὅμως δὲν θέλω νὰ λέγω ψεύματα, σοῦ λέγω, μικρὸ μου φίλε, ὅτι τὰ σκολαρίκια χρησιμεύουν ὄχι τόν ὡς στολισμός, ὅσον ὡς ἱατρικόν· ἂν τυχόν ὁ ἀετός γέρῃ ἀπὸ τὸ ἐν μέρος, τοῦ κρεμῶ ἐν σκολαρίκι καὶ θεραπεύω τὴν βλάβην του καὶ

διὰ τὴν ἰσομετρίαν κρεμῶ καὶ ἀπὸ τὸ ἄλλο μέρος ἐν ἄλλο σκολαρίκι ἐλαφρότερον. Πρέπει δὲ νὰ εἰξεύρῃς ὅτι ἡ οὐρά καὶ τὰ σκολαρίκια ὅμοῦ πρέπει νὰ ἔχουν βάρος ὀλιγώτερον τοῦ ἀετοῦ.

Ἄν θέλω τὸν ἀετόν μου εὐμορφότερον, ζωγραφίζω εἰς τὸ ἔμπροσθεν μέρος αὐτοῦ τὸν ἥλιον, τὴν σελήνην, ἀστέρας καὶ ὅ τι ἄλλο θέλω.

Τώρα δὲν μας λείπει τίποτε ἄλλο, παρὰ μόνον νὰ ἐτοιμάσωμεν καὶ τὴν καλοῦμπα, δὴλα δὴ νὰ τυλιξωμεν ἐπάνω εἰς ἕνα καλάμακι, ἢ εἰς παλαιὸν κονδυλοφόρον τὸ λεπτόν σχοινίον, τὸ ἄκρον τοῦ ὁποίου θὰ δέσωμεν εἰς τὰ ζῦγια, καὶ βαθυμῶδὸν θὰ το ζετυλιγωμεν καθ' ὅσον ὁ ἀετός θὰ ὑψουταί εἰς τὸν ἀέρα.

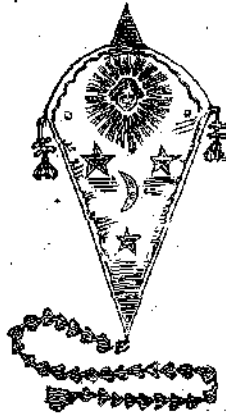
Τώρα δὲν εἶσαι περιέργος νὰ μάθῃς διατὶ τάχ' ὁ ἀετός πετᾷ πολὺ ὑψηλά; Μάθε το καὶ αὐτό, διὰ νὰ εἰξεύρῃς τί σου γίνεται. Τὸν ἀετόν ἀπ' ἐνὸς μὲν ὠθεῖ πρὸς τὰ ἄνω ὁ ἄνεμος, ἀπ' ἐτέρου δὲ τον ἔλκει πρὸς τὰ κάτω τὸ σχοινίον· τί νὰ κάμῃ ὁ δυστυχῆς! θέλει νὰ ἀναβῆ ὅπου τον ὠθεῖ ὁ ἄνεμος, ἀλλὰ δὲν τον ἀφίνει τὸ σχοινίον· θέλει νὰ καταβῆ ὅπου τον σύρει τὸ σχοινίον, ἀλλὰ δὲν τον ἀφίνει· ὁ ἄνεμος ἀναγκά-

ζεταὶ λοιπὸν νὰ ἀκολουθῆ ὁδὸν μέσσην μεταξὺ τῶν δύο, δὴλα δὴ ἀναβαίνει στηριζόμενος ἐπὶ τοῦ ἀνέμου, ἕως ὅτου εὐρεθῆ ἐν ἰσορροπίᾳ.

Ἀλλὰ τίς ἐφεύρε τὸν ἀετόν; Ἄγνωστον εἴνε τὸ ὄνομά του. Τὸ μόνον ὅπερ εἰξεύρομεν εἴνε ὅτι εἴνε ἐφευρέσις τῶν Κινέζων, καὶ ἐκ τῆς Ἀσίας ἦλθεν εἰς τὴν Εὐρώπην ὅπως ὁ χάρτης, ἡ πυρίτις, ἡ ναυτικὴ πύξις, ὁ μεταξοσκώληξ.

Διὰ νὰ ἔχῃς δὲ περισσώτεραν ὑπόληψιν εἰς τὸν ἀετόν, μάθε ὅτι δὲν εἴνε μόνον ἀπλοῦν παιγνίδιον πρὸς διασκέδασιν τῶν καλῶν παιδίων, ἀλλὰ ἐχρησίμευσε καὶ εἰς τὴν ἐπιστήμην. Ὁ διάσημος Φραγκλίνος τὸν παρελθόντα αἰῶνα ἀνύψωσεν ἀετόν χαρτινὸν εἰς νέφος θυελλῶδες, καὶ διὰ τοῦ ἀετοῦ ἐξήγαγεν ἐκ τοῦ νέφους ἠλεκτρικοὺς σπινθῆρας. Ἐξ οὗ ἀπέδειξεν ὅτι ὁ κεραυνός καὶ ὁ ἠλεκτρισμός εἴνε ἐν καὶ τὸ αὐτὸ πράγμα.

Ἡ εὐφυῆς αὕτη ἀνακαλύψις τοῦ Φραγκλίνου ἐγένετο αἰτία νὰ ἐφευρεθῆ τὸ ἀλεξικέραυ-

νον, τὸ ὁποῖον προφυλάττει τὰ οἰκοδομήματα ἀπὸ τῆς βλάβης τοῦ κεραυνοῦ.

Τώρα ἄς καταβῶμεν εἰς τὸν κῆπον νὰ τον πετάξωμεν τὸν εὐμορφὸν ἀετόν μας.

Ἐλα νὰ μου κάμῃς κεφάλι, δὴλα δὴ νὰ κρατήσῃς τὸν ἀετόν ἀπὸ τὸ κάτω μέρος μετὰ τὴν ἄκρον τῶν δακτύλων σου καὶ νὰ ἀφήσῃς τὴν οὐράν νὰ σύρεται κατὰ γῆς. Στάσου αὐτοῦ ἀκίνητος. Ἐγὼ θὰ ζετυλιξῶ τὴν καλοῦμπα μου καὶ θὰ ἀφήσω ἀρκετὸν σχοινίον, καὶ θὰ εἶμαι ἐτοιμὸς καὶ εὐθὺς καθὼς φυσήσῃ ὀλίγος ἄνεμος θὰ σου φωνάξω! ἀφοῦ τὸν: καὶ σὺ θὰ ἀφήσῃς τὸν ἀετόν. Κύτταξέ με τώρα τί κάμνω.

Καθὼς σὺ θὰ τον ἀφήσῃς, ἐγὼ θὰ τρέξω με ὀρμὴν καὶ ὁ ἀετός θὰ ἀρχίσῃ νὰ πετᾷ. Ὅσον ὁ ἀετόν ἀναβαίνει, τόσο ἐγὼ ἀφίνω σχοινίον, τὸ ὁποῖον μένει τεντωμένον· ἀλλὰ καθὼς χαλαρωθῆ τὸ σχοινίον εὐθὺς τὸ τυλιγῶ, καὶ οὕτω καθ' ἐξῆς, ἕως ὅτου ὁ ἀετός κατορθώσῃ νὰ ἀναβῆ πολὺ ὑψηλά καὶ νὰ πετᾷ μεγαλοπρεπῶς. Ἴδου παρατήρησέ τον πῶς ἀνέβῃ ὑψηλά καὶ πόσον μεγαλοπρεπῶς ἐξαπλώνει τὴν οὐράν του. Θέλει τώρα νὰ διασκεδάσωμεν καὶ ὀλίγον; Ἄς του στείλωμεν καὶ ἕν γράμμα. Περνῶ εἰς τὸ σχοινίον τεμάχιον χαρτίου στρογγύλον, τὸ ὁποῖον ὠθούμενον ὑπὸ τοῦ ἀνέμου περιστρέφεται περὶ τὸ σχοινίον καὶ ἀναβαίνει καὶ φθάνει μέχρι τοῦ

ἀετοῦ. Οὕτω πῶς δυνάμεθα νὰ του στείλωμεν πολλὰ γράμματα καὶ νὰ ἐπαυξήσωμεν τὴν διασκέδασιν.

Καὶ τώρα, μικροὶ μου καὶ μεγάλοι ἀναγνώσται τῆς Διαπλάσεως, θὰ σας σημειώσω τὰς ἀναλογίας τοῦ μήκους ΑΒ, καὶ τοῦ πλάτους ΓΔ, τὰ ὁποῖα πρέπει νὰ ἔχῃ ὁ ἀετός κατὰ τὰ διάφορα μεγέθη. Ἐκ τῶν ἀετῶν τούτων τοὺς μὲν πρώτους πέντε ἀπὸ τοῦ 10 μέχρι τοῦ 6 ἄς τους κατασκευάζουν οἱ μεγάλοι ἀναγνώσται, τοὺς δὲ μικροτέρους ἀπὸ τοῦ 5 μέχρι τοῦ 1 ἄς τους κατασκευάζουν οἱ μικροὶ. Ὡστε καὶ αἱ δύο ἡλικίαι νὰ μὴ μείνωσιν ἡδίκημέαι.

ἀριθμ.	10,	μῆκος	1 ^μ , 30	πλάτος	0, 96
	9,	»	1, 20	»	0, 87
	8,	»	1, 15	»	0, 77
	7,	»	0, 95	»	0, 70
	6,	»	0, 87	»	0, 61
	5,	»	0, 75	»	0, 57
	4,	»	0, 63	»	0, 51
	3,	»	0, 53	»	0, 44
	2,	»	0, 40	»	0, 30
	1,	»	0, 36	»	0, 28

Ὁ βασιλεὺς τῶν πτηνῶν ἐπειδὴ εἴνε ἐλεύθερος καὶ πετᾷ ὅπου καὶ ὅπως θέλει, δὲν φοβείται ἐπάνω εἰς τοὺς ἀέρας, καὶ οὐδένα ἔχει ἀντίπαλον· ἀλλ' ὁ βασιλεὺς τῶν παιγνιδίων ἐπειδὴ εἴνε δέσμιος καὶ ἐξαρτᾶται ἐκ τῆς διοικήσεως πολλῶν μικροῦ παιδίου, διατρέχει πολλοὺς κινδύνους, πρὸ πάντων φοβείται τὰς ὑψηλὰς κορυφὰς τῶν δένδρων καὶ τὰ σύρματα τῶν τηλεγράφων. Ποσάκις δὲν εἶδετε μετὰ πόνου ψυχῆς κατεσπαραγμένον ἀετόν, κρεμῶμενον ἐκ τῆς οὐρᾶς του ἀπὸ κλάδου δένδρου ἢ καὶ ἀπὸ σύρματος τηλεγραφικοῦ; ἀληθῶς εἴνε σπαραξικάρδιον τὸ θέαμα! Καὶ πταίει μὲν ἡ κακὴ διοίκησις τοῦ κρατοῦντος τὴν καλοῦμπα, ἀλλὰ πλειστάκις αἰτία εἴνε οὐχ ἦττον καὶ ἡ οὐρά· διὰ τοῦτο ἄνδρες πεπαιδευμένοι ἐδοκίμασαν νὰ ἀποκόψουν τὴν οὐράν τοῦ ἀετοῦ καὶ ἐφεύρον τὸν κολοδὸν ἀετόν. Τὴν κατασκευὴν τοῦ κολοδοῦ ἀετοῦ θὰ σας εἶπω ἄλλοτε.

Ἐν τούτοις καλὴν διασκέδασιν καὶ προσοχὴν εἰς τὴν οὐράν.

ΤΡΙΑ ΕΠΑΓΓΕΛΜΑΤΑ

Ο ΣΥΛΛΟΓΟΣ

Ο ΚΤΙΣΤΗΣ

Τὸ πρίον γρῦ-γρῦ-γρῦ, τὴ σανίδα σχίζει,
Τὸ σφυρί του τὰκ-τὰκ-τὰκ, τὰ καρφία καρφώνει,
Μὲ μεγάλη προσοχὴ τὴ δουλειά του ἀρχίζει
Μὲ μεγάλη προσοχὴ τὴ δουλειά τελειώνει.

Φέρνει ἄμμο, φέρνει πέτρες καὶ ἀγάλια-ἀγάλια κτίζει
Προχωρεῖ μὲ τὴ δουλειά του καὶ τὰς σκαλωσιεὶς σηκώνει,
Ἀπὸ τὰ θεμέλια του καὶ ἀπὸ τὴ γῆ ἀρχίζει
Καὶ σιγὰ-σιγὰ παλάτι ἀθεώρατο τελειώνει.

Ο ΜΑΘΗΤΗΣ

Κάθεται εἰς τὸ θρανίον κι' ἀρχινᾷ νὰ συλλαβίξῃ
Καὶ ἐπιμελῆ τὸν λόγον καὶ ἐκεῖνος καταφώνει
Ἀπὸ τ' ἀλφα-βῆτ' ἀρχίζει
Κι' ἐπιστήμων τελειώνει.

ΙΩΑΝΝΗΣ ΠΟΛΕΜΗΣ

ΙΩΑΝΝΗΣ ΚΑΣΤΕΡΑΣ

ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΡΙΩΝ ΜΙΚΡΩΝ ΠΑΙΔΙΩΝ ΕΝ ΑΛΓΕΡΙΑ

[Συνέχεια· ἴδε σελ. 129]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΣ'

ΦΑΣ, ΣΚΟΤΟΣ

Οἱ ἀδελφοὶ Καστέρα εἶχον συνταξιδιώτην κύριόν τινα ὀνομαζόμενον Δουροζίρην, ἐμποροράπτην, ὅστις ἐπανήρχετο εἰς τὴν πόλιν Κωνσταντινᾶν μετὰ τῆς γυναικὸς καὶ τῶν δύο κορασίων του· ἐπειδὴ δὲ ὁ Ἰωάννης ἦτο παιδίον φρόνιμον καὶ περιποιητικόν, ἐγνωρίσθη μετ' αὐτοῦ ταχέως καὶ ἐγίναν φίλοι. Ἡ γνωριμία αὕτη ἦτο πολὺ ἀναγκαία εἰς τοὺς τρεῖς μικροὺς φίλους μας, οἵτινες δὲν εἶχον ὁδηγὸν καὶ προστάτην εἰς τὸ ταξιδίον των. Πρέπει δὲ νὰ εἰξεύρετε ὅτι μέχρι τῆς Κωνσταντίνης ἦσαν δύο δλόκληρα ἡμερονύκτια, ὦραι ὀκτώ καὶ τεσσαράκοντα.

Ὁ Ἰωάννης διηγῆθη εἰς τοὺς συνταξιδιώτας του τὰς περιπλανήσεις καὶ τὰς ἐλπίδας αὐτοῦ καὶ τῶν ἀδελφῶν του, καὶ οὕτω πως δεῖλθον τὴν ἡμέραν εὐαρέστως.

Τὴν ἑσπέραν ἡ προβλεπτικὴ κυρία Δουροζίρη ἔστρωσε πρὸ χειρὸν τράπεζαν, καὶ εἰδείπνησαν πάντες μετὰ πολλῆς ὀρέξεως καὶ εὐθυμίας, καὶ μετὰ ταῦτα ἐπλαγίαταν καὶ ἐκοιμήθησαν ἡσυχῶς.

Τὸ πρῶτ' ἐξύπνησαν, προεγευμάτισαν καὶ περὶ ὦραν 4 μ. μ. τὸ λεωφορεῖον ἐστάθη εἰς μικρὰν τινα πόλιν ὀνομαζομένην Σετίφ διὰ νὰ ἀλλάξῃ ἵππους.

Μετ' ὀλίγον ἐξεκίνησε τὸ λεωφορεῖον, ἦλθεν

ἡ νύξ, ἐκοιμήθησαν οἱ ἐπιβάται καὶ τὸ πρῶτ' ἐξύπνησαν περὶ ὦραν πέμπτην, καθ' ἣν στιγμήν τὸ λεωφορεῖον εἰσῆρχετο εἰς τὴν Κωνσταντινᾶν.

Ὁ κύριος Δουροζίρης παρέλαβεν εἰς τὴν οἰκίαν του τοὺς τρεῖς φίλους του, ὅπου τοὺς ὑπεδέχθη ἡ μήτηρ του, γραῖα ἀξιοσεβαστος καὶ γλυκυτάτη. Ἐπειδὴ δὲ τὸ λεωφορεῖον τῆς Βάτνας ἐμελλε νὰ κινήσῃ τὴν ἐβδόμην ὦραν τῆς ἑσπέρας, ἔμειναν τὰ παιδιὰ ὅλην τὴν ἡμέραν εἰς τοῦ ἐμποροράπτου. Ἐφαγον, ἐπιοιν, διεσκέδασαν, καὶ τὴν ὠρισμένην ὦραν μετέβησαν εἰς τὸν σταθμὸν τῶν λεωφορείων, συνοδευόμενοι ὑπὸ τοῦ ὑπηρετοῦ τοῦ κυρίου Δουροζίρη.

Ἐξ ἵππων ἦσαν ἐξευγμένοι εἰς τὸ λεωφορεῖον, ἵπποι ἰσχυροὶ καὶ ὀστεώδεις, ἀλλ' ἐπειδὴ ἡ ὁδὸς εἶνε βραχὺ, κατάρθωσαν νὰ τὸ σύρουσιν πολὺ ταχύτερον παρ' ὅσον θὰ ἤλπιζέ τις, εἰάν ἐβλεπε τὴν ἀθλίαν κατάστασιν των.

Οἱ τρεῖς ἀδελφοὶ μόνον ἐντὸς τοῦ λεωφορείου ἦσαν περιχαρεῖς, καὶ ἔλεγον ὅτι τὰ δεινὰ των ἐληξαν τέλος πάντων, καὶ ὅτι αὐριοῦν πρῶτ' πρῶτ' θὰ ἀσπασθοῦν τὴν δεξιὰν τοῦ θεοῦ των· λοιπὸν ἐκοιμήθησαν εὐθυμοὶ καὶ εὐέλπιδες.

Ἀλλὰ δυστυχῶς ἡ ἡμέρα δὲν ἐξημέρωσεν ὅπως ἤλπιζον· ἀλλὰ ἤλπιζον τὰ κακόμοιρα τὰ παιδιὰ καὶ ἄλλα τα ἡδύρα!

Ἡ Βάτνα ἦτο ἡ μόνη ἐλπίς των, ἀλλὰ...

Ἀκούσατε τὴν συνέχειαν τῆς ἱστορίας.

Τὸ λεωφορεῖον ἐστάθη πρὸ τοῦ Ξενοδοχείου τῆς Γαλλίας καὶ τὰ παιδιὰ κατέβησαν.

Ὁ Ἰωάννης βλέπων στρατιώτην τινά, ὅστις ἐβάδιζεν ἐξω τοῦ ξενοδοχείου ἔχων καὶ τὰς δύο χεῖρας εἰς τὰ θυλάκιά του, ἐπλησίασε καὶ τον ἠρώτησε: «Σὲ παρακαλῶ, πατριώτη, δέ μου λὲς ποῦ κάθεται ὁ κύριος Θωμᾶς Καστέρας;

— Ἐἴρω καὶ γώ; ἀπεκρίθη ὁ στρατιώτης καὶ ἐξηκολούθησε τὸν περιπάτον του. Ἀλλὰ εὐθὺς ἐστάθη καὶ εἶπε πρὸς τὸν Ἰωάννην, ὅστις ἵστατο ἀκίνητος καὶ δὲν ἤξευρε τί νὰ κάμῃ. Γεὰ νὰ σου πῶ, πατριωτάκι, ἕνα τέτοιο ὄνομα θαρρῶ πως τὰκουσα εἰς τὸ βράδυ.

Ὁ ἀντισυνταγματάρχης μου εἶχε τραπέζι εἰς ἕνα κάποιον μὲ τὰ πολιτικά καὶ τον ἔλεγε κύριο Καλησπέρα· δὲν τον λένε ἔτσι δά, Καλησπέρα;

— Καστέρα, Καστέρα, εἶπεν ὁ Ἰωάννης.

— Ναί, ναί! καλὰ λὲς, Καστέρα, καὶ γὼ θάρρεψα Καλησπέρα, τί κουτός!

— Καὶ δὲν εἰξεύρεις νὰ μου εἰπῆς ποῦ ἐμποροῦμεν νὰ τον εὐρωμεν;

— Ἐἴρω καὶ γώ; ἀλήθεια στάσου, θὰ τον ἔξερῃ ὁ ἀντισυνταγματάρχης μου. Ἐλα πάμε μαζί νὰ τον ρωτήσῃτε, εἰν' ἐπικὰ στὸ καφενεῖο»

Ἠκολούθησαν τὸν στρατιώτην καὶ μετὰ πέντε λεπτά τῆς ὥρας ἦρχον τὸν ἀντισυνταγματάρχην, ὅστις εὐτυχῶς νὰ εἶνε ὁ ἀντισυνταγματάρχης Χασερῆς πρὸς τὸν ὁποῖον εἶ-

χεν ὁ Ἰωάννης συστατικὴν ἐπιστολὴν τοῦ κυρίου Λεφιλῆ.

«Παιδί μου, εἶπεν ὁ ἀντισυνταγματάρχης, πράγματι χθὲς ἑσπέρας εἰδείπνησαμεν μὲ τὸν θεῖόν σας, ἀλλὰ σήμερον τὰ ἡμερομῆματα ἀνεχώρησεν εἰς τὴν Βίσκραν μὲ ἕνα φίλον του, τὸν λοχαγὸν Μαρτῆν».

Καὶ ἐπειδὴ ὁ Ἰωάννης καὶ οἱ ἀδελφοὶ του ἐφάνησαν ὅτι ἐλυπήθησαν, ῥάξιμχτικός ἐξηκολούθησεν:

«Ἀλλὰ μὴ ἀνησυχῆτε, μετὰ σαρανταοκτὼ ὠρας θὰ ἐπιστρέψουν διότι ὁ λοχαγὸς εἶνε τῆς ὑπηρεσίας μεθ' ἑαυτὸν τὴν δευτέραν, καὶ πρέπει νὰ εἶνε ἐδῶ τὸ πολὺ πολὺ τὴν δευτέραν πρῶτ' εἰς τὰς ἑννεα διὰ τὴν ἀναφοράν».

Τῷ ὄντι τί ἀτυχία! Ἄν ἤρχοντο ὀλίγας ὠρας πρῶτῆτερα θὰ τον ἐπρόφθωνον τὸν ἀπρόφθαστον αὐτὸν θεῖον, ὅστις ἐξέφευγεν ἐκ τῶν χειρῶν των τὴν στιγμήν

καθ' ἣν ἦσαν βεβαιοτάτοι ὅτι τον ἐφθασαν.

Τόσον δὲ ἦσαν καταπεπληγμένοι τὰ παιδιὰ, ὥστε ὁ ἀντισυνταγματάρχης ἐνόμισεν ὅτι ὤφειλε νὰ τα παρηγορήσῃ, καὶ εἶπε:

«Μπα! καὶ τί εἶνε δύο ἡμέραι; θὰ περάσουν χωρὶς νὰ το καταλάβετε.»

Μάλιστα δὲν εἶνε τίποτε δύο ἡμέραι. Καὶ ἀφ' οὗ ἐμελλε νὰ ἐπανεῖθῃ ὁ θεῖός των μεθ' ἑαυτὸν εἰς τὴν Βάτναν, ἐξ ἀνάγκης ὤφειλον νὰ τον περιμένωσι. Διότι, εἰάν ἐπεχείρουν νὰ ἐκχι-

ΔΙΑΘΑΞΟΝ ΔΙΑ ΜΕΛΟΥ ΤΩΝ ΑΡΑΒΩΝ (Σελ. 154)

νήσουν εἰς προϋπάντησιν αὐτοῦ, ἦτο φόβος μήπως συναντηθῶσι καθ' ὁδόν, καὶ ἂν ἡ συνάντησις ἐγένετο νύκτα, πάλιν θὰ ἀπετύγγανον. Ἀπεφάσιζαν λοιπὸν νὰ τον περιμείνουν.

Ὁ ἀντισυνταγματάρχης εἶπε πρὸς τὸν ὑπηρέτην του νὰ ὀδηγήσῃ τὰ παιδιά εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τῆς χήρας Σούρλα, ἥτις παρεχώρησεν εἰς αὐτὰ μικρὸν δωμάτιον καὶ ἀφ' οὗ ἐδείπνησαν χωρὶς πολλὴν ὄρεξιν, ἐπειτα ἐξῆλθον σκοπόμενα πῶς νὰ περάσουν τὴν ὄραν των.

Ἐτυχῶς συνήντησαν καθ' ὁδόν τὸν ἀντισυνταγματάρχην Χασερῆν, ὅστις τα παρώτρυνε νὰ ὑπάγουν νὰ θαυμάσουν τὸν μεγαλοπρεπῆ κεδρῶνα, τοῦτ' ἐστὶ τὸ δάσος τῶν κεδρῶν· ἀλλ' ἐπειδὴ ἐπλησίαζεν ἡ νύξ, ὁ Ἰωάννης ἀνέβηλε τὴν ἐκδρομὴν εἰς αὐριον καὶ ἐπανῆλθεν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον μετὰ τῶν ἀδελφῶν του.

Τὴν ἐπιούσαν λίαν πρωὶ μετέβησαν οἱ φίλοι μας εἰς τὸ κεδρῶνα. Τὸ δάσος τοῦτο ἐκτείνεται πρὸς βορρᾶν τῆς Βάτνας ἀπέχον πέντε στάδια, τοῦτ' ἐστὶ πέντε χιλιόμετρα καὶ εἶνε τεσσαράκοντα χιλιάδων στρεμμάτων περίπου. Μόλις τὰ παιδιά εἰσεχώρησαν εἰς τὸν κεδρῶνα καὶ ὄντως ἰθαύμασαν διὰ τὸ γιγάντιον τῶν δένδρων, ἐξ ὧν τὰ κάλλιστα ἔχουσι περίμετρον πέντε ἕως ἕξι μέτρων καὶ αἱ ὑπερήφανοι κορυφαὶ των ὑψοῦνται μέχρι εἴκοσι μέτρων. Ἐμπροσθεν τῶν κολοσσῶν τούτων οἱ τρεῖς μικροὶ Καστέραι ἐφαινοντο ὡς μύρμηκες.

Τρεῖς περίπου ὥρας περιεπάτησαν ἐντὸς τοῦ μεγαλοπρεποῦς δάσους. Ἐν ᾧ δὲ ἐπανήρχοντο ἠθέλησαν νὰ λάβουν ἄλλην διεύθυνσιν διὰ νὰ ἴδουν καλλίτερα, ἀλλὰ ἔχασαν τὴν ὁδὸν καὶ εὐρέθησαν εἰς μικρὸν χωρίον Ἀράβων. Ἐροθήθησαν κατ' ἀρχάς, ἀλλὰ ἐκρυψάν τὸν φόβον των καὶ διῆλθον διὰ μέσου τῶν Ἀράβων, οἱ ἠποιοὶ τοὺς ἔβλεπον μετὰ πολλῆς ἀπορίης ἀνοίγοντες τὸ στόμα των. Ἐδοξάσαν τὸν Θεὸν διότι ἐξῆλθον σώοι καὶ ἀβλαβεῖς ἐκ τοῦ ἀγρίου ἐκείνου χωρίου, καὶ χαίροντες ἐπανῆλθον εἰς τὴν πόλιν. Ἐπορεύθησαν κατ' εὐθείαν εἰς τὸ ξενοδοχεῖον τῆς χήρας Σούρλα καὶ ἐγευματίσαν μετὰ σπανίας ὀρέξεως.

Μετ' ὀλίγην ὥραν ἐν ᾧ ἠτοιμάζοντο νὰ ἀναπαυθῶν, ἦλθεν ἡ ξενοδόχος καὶ εἶπε πρὸς τὸν Ἰωάννην ὅτι ὁ ἀντισυνταγματάρχης κύριος Χασερῆς ἔστειλε καὶ τοὺς ἐζήτησε.

ἌΧωρὶς ἄλλο, ἀνεφώνησεν ὁ Μιχαλάκης πε-

ριχαρῆς, θέλει νὰ μας εἰπῇ ὅτι ἦλθεν ὁ θεὸς Θωμᾶς!»

Ἄλλ' ὁ Ἰωάννης δὲν εἶχε πολλὰς ἐλπίδας καὶ εἶπε:

«Μιχαλάκη μου, ἂν ἤρχετο ὁ θεὸς Θωμᾶς θὰ ἔτρεχε μόνος του νὰ μας εὔρη, ἀντὶ νὰ στείλῃ τὸν στρατιώτην.»

Ὅμοι! δίκαιον εἶχεν ὁ Ἰωάννης. Καὶ πάλιν ὁ θεὸς Θωμᾶς ἐξέφυγε τῶν χειρῶν τῶν ἀνεψιῶν του!

Ὁ ἀντισυνταγματάρχης κύριος Χασερῆς ὡς εἶδε τὰ παιδιά ἔκαμε τὸν σταυρὸν του καὶ εἶπε:

«Μὰ τὸ καί, σὰν νὰ το κάμῃ ἐπίτηδες ὁ θεὸς σας. Φαντασθῆτε, τὴν στιγμὴν καθ' ἣν ἐμελλε νὰ ἔλθῃ ἐδῶ μετὰ τοῦ λοχαγοῦ Μαρτῆ, τὸν συνήντησεν εἰς Ἄραψ καὶ του εἶπεν ὅτι ὁ μαῦρος λέων τὸν ὁποῖον ἐπὶ δεκαπέντε ἡμέρας ἀνεζήτηι, ἀνεφάνη εἰς τὸ Βοῦ Ἰζέλ. Ἐϋθὺς λοιπὸν λέγει πρὸς τὸν λοχαγόν:

— «Μαρτῆ, πῆγαινε μόνος σου καὶ εἰπέ 'ς τοὺς συντρόφους μας ὅτι πρὶν παρέλθουν ὀκτῶ ἡμέραι, θὰ τοὺς φέρω μίαν μαῦρην λεοντὴν πρώτης τάξεως.

Καὶ χωρὶς δευτέρου λόγον ἔκαμε μεταβολὴν καὶ ἠκολούθησε τὸν Ἄραβ.

— Βλέπετε λοιπὸν, κύριε ἀντισυνταγματάρχα, εἶπεν ὁ Ἰωάννης, ὅτι εἶχον δίκαιον ὅταν σας ἔλεγα νὰ μὴ τον περιμείνω ἐδῶ τὸν θεῖον; Ἐὰν ἐπηγαιναμεν εὐθὺς εἰς τὴν Βίσκραν θὰ τον εὐρίσκαμεν πρὶν φύγη, ἐν ᾧ τῶρα Κύριος οἶδε πότε θὰ τον εὔρωμεν.

— Ἐλα δὲ καὶ σύ! τὸν θεῖόν σας σεῖς δὲν τον γνωρίζετε. Ὅσον πονηρὸς καὶ ἂν εἶνε αὐτὸς ὁ μαῦρος λέων, ὁ Καστέρας δὲν θὰ χρειασθῇ ὀκτῶ ἡμέρας νὰ τον ξεπαστρέυσῃ.»

Ὁ Ἰωάννης δὲν εἶπε τίποτε, ἀλλ' εἶχεν ἤδη ἀποφασίσῃ τί ἔπρεπε νὰ κάμῃ. Καὶ ἂν ἦτο ἀνάγκη νὰ κυνηγήσῃ τὸν θεῖόν του καὶ μέχρι τοῦ Βοῦ Ἰζέλ, δὲν θὰ σταματήσῃ ἂν δὲν τον συλλάβῃ. Χρήματα εἶχε διὰ τρία εἰσιτήρια τοῦ λεωφορείου ἀπὸ Βάτνας εἰς Βίσκραν.

Τίποτε δὲν θὰ τον μεταπεισῇ.

Καὶ ἐπειτα τί εἶχον νὰ χάσουν; Ὁ κόπος τοῦ ταξιδίου δὲν τοὺς ἐμελλε, νὰ κινδυνεύσουν δὲν ἐφοβοῦντο, διότι πόσα καὶ πόσα δὲν ὑπέμειναν μέχρι τοῦδε; Πόσα καὶ πόσα δὲν τοὺς ἔλεγον διὰ νὰ μὴ τοὺς ἀφήσουν νὰ φύγουν! καὶ ὅμως εἰς τὰ ταξείδιά των δὲν ἔπαθον τίποτε.

Διακτὶ λοιπὸν νὰ ὀπισθοδρομήσουν τῶρα εἰς τὸ τέλος πλέον;

«Ὅπως δῆποτε, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν ὁ Ἰωάννης, δὲν μου εἶπεν ὁ πλοίαρχος Ἰαστάλδης: «Ἰωάννη μου, ἰσάκεις σὺ λέγουν ὅτι εἶνε κίνδυνος, βιάδιζε κατ' εὐθείαν πρὸς τὸν κίνδυνον καὶ μὴ ὀπισθοδρομήσῃς, ἕως ὅτου βεβαιωθῆς ἰὰν ὑπάρχῃ πράγματι κίνδυνος!»

Τὸ γενναῖον παιδίον νύχαριστήσε τὸν ἀντισυνταγματάρχην διὰ τὰς εὐγενεῖς περιποιήσεις του, καὶ κατ' εὐθείαν μετέβη εἰς τὸν σταθμὸν τῶν λεωφορείων καὶ ἠγόρασε τρία εἰσιτήρια διὰ τὴν Βίσκραν.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΙΗ'

ΕΜΠΡΟΣ | ΜΕΣ | ΤΑ ΟΔΑ!

Ἡ Βάτνα ἀπέχει σχεδὸν ἰσάκεις ἀπὸ τῆς Κωνσταντινῆς καὶ ἀπὸ τῆς Βίσκρας. Ἐν γενεὶ αἱ περιηγηταὶ μένουσιν μίαν νύκτα εἰς Βάτναν χάριν ἀναπαύσεως, καὶ ἐπειτα ἐξακολουθοῦν τὸν δρόμον των καὶ μετὰ δεκατέσσαρας ὥρας φθάνουσι εἰς τὴν Βίσκραν, ἥτις εἶνε οὕτως εἰπεῖν τὰ πρόθυρα τῆς Ἐρήμου Σαχάρας.

Καὶ οἱ τρεῖς μικροὶ Καστέραι, οἱ ἀκούσιοι οὗτοι περιηγηταί, ἐπραξάν τὸ αὐτό. Χωρὶς νὰ θέλουν ἐμείναν μίαν νύκτα εἰς Βάτναν καὶ τὴν ἐπιούσαν εἰσῆλθον εἰς τὸ λεωφορεῖον. Ἦσαν δὲ οἱ μόνοι ἐπιβάται.

Ἡ ἡμέρα ἦτο θερμοτάτη καὶ ὁ ἥλιος καυστικός. Ἄν τὸ λεωφορεῖον ἐταξείδευε νύκτα θὰ ἦτο περίφημον, διότι ὁ καύσων θὰ ἦτο ὀλιγώτερος, ἀλλὰ δυστυχῶς ἡ ἡμέρα εἶνε πολὺ δύσθετος καὶ ὡς ἐκ τούτου τὸ πρᾶγμα εἶνε ἀδύνατον.

Καὶ διὰ νὰ εἰπῶμεν ὅλην τὴν ἀλήθειαν οὐδὲ ὑπάρχει κἂν ὁδός.

Οἱ τρεῖς μικροὶ περιηγηταὶ παρετήρουν δεξιὰ καὶ ἀριστερά, καὶ πουθενᾶ δὲν ἔβλεπον τὴν παραμικρὰν βλάστησιν· μάλιστα πέραν τῆς Ἄιν ἐνθα ἀρχίζει ἀληθῆς ἔρημος πετρώδης. Περαιτέρω εἰσῆλθε τὸ λεωφορεῖον εἰς στενὸν ἐλικοειδές, τὸ ὁποῖον μόνον νὰ βλέπῃ τις ἀπελπίζεται ὅτι θὰ κατορθώσῃ νὰ το διέλθῃ, καὶ μετ' ὀλίγην ὥραν ἀνίθη ἀνήφορον φοβερὸν καὶ πάλιν κατέβη ἀπότομον κατήφορον, καὶ ἔφθασεν εἰς φάραγγα γρηκωκωτάτην μὲν ἀλλὰ ὀλίγον ἀσφαλῆ ἥτις ὀνομάζεται *Λαίμος τῶν Ἑβραίων*, διότι ἐνταῦθα κατεσφάγησάν ποτε ἑκατοστύες Ἑβραίων ὑπὸ τῶν ἰθαγενῶν Ἀράβων.

Μετὰ ταῦτα τὸ λεωφορεῖον διέρχεται γίφυραν παλαιάν, στρέφεται αἰφνης καὶ θέαμα μεγαλοπρεπὲς ἐμφανίζεται ἐνώπιον τῶν ἐκθαμβῶν περιηγητῶν, οἵτινες, ὅσον καὶ ἂν εἶνε ψυχροὶ καὶ ἀδιάφοροι, δὲν ἠδύναντο νὰ κρατήσουν ἐπιφώνημα χαρᾶς. Τὸ θαυμαστὸν τοῦτο θέαμα εἶνε ἡ ὄασις Ἐλ Καντάρρα καὶ οἱ δεκαπεντακισχίλιοι φοίνικες αὐτῆς.

Καὶ οἱ μικροὶ Καστέραι ἐκ τοῦ πολλοῦ θαυμασμοῦ ἤνοιξαν τὸ στόμα των καὶ ἐλκυσμόνησαν νὰ το κλείσουν. Τόσον λαμπρὸν ἦτο τὸ θέαμα.

Ἄλλ' ἐτι λαμπροτέρην καθιστᾷ τὴν πρώτην ταύτην ὄασιν ὁ ἄγονος καὶ κατάξηρος ὄριζων τῶν ἀδένδρων πεδιάδων καὶ τῶν φαλακρῶν καὶ πυρεκαύστων ὀρέων ὑπὸ τῶν ὁποίων πανταχόθεν περικυκλοῦται.

Μετὰ τὴν Ἐλ Καντάρραν ἔρχεται ἡ δευτέρα ὄασις ἡ Ἐλ Οὐτάια· ἀφ' οὗ διῆλθε καὶ ταύτην τὸ λεωφορεῖον, διεθῆ ποτάμιόν τι καὶ ἀνῆλθεν εἰς τὸ περίφημον Στενὸν τοῦ Σφᾶ ἀπὸ τοῦ ὁποῖου φαίνεται κατὰ πρῶτον ἡ ἔρημος Σαχάρα. Ὁ θεατῆς αισθάνεται τρόμον, διότι ὅσον ἐκτείνεται ἡ δύναμις τοῦ ὀφθαλμοῦ, οὐδὲν ἄλλο βλέπει τις ἢ ἀπέραντον στρώμα ἄμμου, ἐν τῷ μέσῳ τοῦ ὁποῖου κατὰ διαλείμματα φαίνονται ἡ ὄασις Βίσκρα, ἡ ὄασις Σιδῆ Ὀθκα, ἡ ὄασις Σεριάγκα ὡς μεγάλα μαῦρα στίγματα.

Οἱ μικροὶ περιηγηταὶ μας ἐξεπλάγησαν ὡς εἶδον τὴν ἀπέραντον ταύτην ἀμμόδη ἔρημον.

«Κύττζε, Ἰωάννη, ἀνεφώνησεν ὁ Μιχαλάκης, δὲν φαίνεται σὰν θάλασσα!»

Καὶ ἀληθῶς θάλασσαν νομίζει τις ὅτι βλέπει, μάλιστα κατὰ τὴν δύσιν τοῦ ἡλίου, ὅτε αἱ πορφυραὶ ἀκτίνες πίπτουσιν ἐπὶ τῆς ἀχανοῦς ἐκτάσεως τῆς Σαχάρας. Αἱ δὲ χλοεραὶ ὄασις αἱ ἐπὶ τῆς ἐρήμου κατεσπαρμέναι ἁμοιάζουσι νήσους ἐν τῷ μέσῳ τῆς στερεᾶς ἐκείνης θαλάσσης, καὶ πολὺ δικαίως ἐπωνόμασεν ἡ ποιητικωτάτη φαντασία τῶν Ἀράβων *πλοῖον τῆς ἐρήμου τὴν κάμηλον*.

Ἐχει δὲ ἡ ἀμμόδης αὕτη ἐκτασις ὡς ὁ Ὀλεανὸς ἀπελπιστικῆς νηνεμίας καὶ φοβερᾶς τρικυμίας, ὅτε καὶ κύματα ἄμμου ἀνεψοῦται φθάνοντα μέχρι τῶν νεφῶν.

Οἱ μικροὶ Καστέραι παρετήρουν τὴν ἀπέραντον ἔρημον καὶ διάφορα ἐπιφωνήματα ἐξήρχοντο ἐκ τοῦ χαινοντος στόματός των ἢ δὲ ἠνίσχος τοῦ λεωφορείου, γέρων Ἀλγερένος συν-

ητισμένοι εις τὰ ἐπιφωνήματα χιλιάδων περιηγητῶν, διεσκέδαζε βλέπων τὴν ἐκπληξιν καὶ τὸν θαυμασμόν τῶν τριῶν ἀδελφῶν.

Καθ' ὅσον εἰσεχώρουν εἰς τὴν ἐρήμον, τοσοῦτον ἤξανε καὶ ἡ κατάπληξις τῶν παιδιῶν ἐνόμιζον ὅτι βυθίζονται εἰς ἄβυσσον ἐκ τῆς ὑποίας δὲν ἐμελλον πλέον νὰ ἐξέλθουν. Διὰ τοῦτο ἠσθάνθησαν μεγίστην ἀνακούφισιν, ὅτε αἴφνης ἐφάνη μακρόθεν μικρὸν δάσος φοινίκων καὶ ὀλίγαι τινὲς κατοικίαι περικυκλωμέναι ὑπὸ πορτοκαλεῶν, ροσιῶν καὶ ἐλαιῶν, τῶν ὁποίων οἱ κλάδοι ἐκλινον πρὸς τὴν γῆν ὑπὸ τὸ βάρος τοῦ καρποῦ.

«Εἶνε ἡ Χετμάν» εἶπε πρὸς τὸν Ἰωάννην ὁ γέρον ἡνίοχος μετὰ τινος περιφρονήσεως. «Ἀν θαυμάζης αὐτὰ τὰ ψωρόδενδρα, τί θὰ εἶπῃς ὅταν ἴδῃς ἀντικρὺ σου τοὺς φοινίκας τῆς Βίσκρας διακόσιες χιλιάδουλες κορμάτια. Καὶ ἀληθῶς ἡ ὄσας Βίσκρα εἶνε ἡ εὐμορφοτάτη καὶ λαμπροτάτη, ἐν ᾗ ἡ Χέτμα εἶνε ἀσήμαντος.

Ἐν τούτοις ἡ ἡμέρα πρᾶξιεν καὶ τὸ λεωφορεῖον ἀφ' οὗ διέβη τὴν Χέτμαν ἔτρεχεν εἰς τὴν ἀμμάδην ἐρήμον, καὶ ὀπισθεν αὐτοῦ ὑψοῦτο νέφος κονιορτοῦ. Οἱ μικροὶ περιηγητῆαι ἤρχισαν νὰ βαρύνωνται καὶ ἐφάνετο εἰς αὐτοὺς ἡ ἡμέρα αἰῶν ἡ μονοτονία τῆς ἐρήμου ἐφερον εἰς αὐτοὺς μελαγχολίαν.

«Θέλομεν ἀκόμη πολλὴν ὥραν νὰ πάμε εἰς τὴν Βίσκρα; ἠρώτησεν ὁ Ἰωάννης τὸν γηραιὸν ἡνίοχον.

— Ὅχι, ὄχι! ἀπεκρίθη ὁ γέρον νυσταλέος. Κύτταξε ἐκεῖ κάτω, βλέπεις ἐκείνην ἐκεῖ τῆ σκοτεινῆς σειρά; αὐτὴ εἶνε ἡ ὄσας Βίσκρα. Ἐπειτα ἀπὸ καρμιά ὠρούλα καὶ ἐφλάτουμε.»

Ἡ ἀλήθεια εἶνε ὅτι ἡ ὠρούλα αὐτὴ εἶχε πολὺ περισσότερα παρὰ ἐξήκοντα λεπτά. Ἀλλὰ τέλος κερήθη καὶ αὐτὴ, καὶ τὸ λεωφορεῖον εἰσῆλθεν εἰς τὴν μεγάλην ὁδὸν τῆς Βίσκρας συρμένον ὑπὸ τῶν ἐξ ἑξαλαέων ἵππων, ὅστινες ἀνέλαβον τὴν παλαιὰν ζωηρότητα των, ἀφ' οὗ ὁ γέρον ἡνίοχος ἐθώπευσε τὴν ὀστεώδη βράχιν των διὰ τῆς μαστιγῆς του.

Ἡ ὁδὸς αὐτὴ ἀφ' ἐνὸς μὲν εἶχεν οἰκίας στερεὰς καὶ κομψάς, ἀφ' ἑτέρου δὲ κῆπον μέγαν πλήρη ἀνθῶν.

Ἡ κομψὴ αὐτὴ πόλις εἶνε ὁ τελευταῖος σταθμὸς τοῦ πολιτισμοῦ εἰς τὰ πρόθυρα τῆς ἐρήμου Σαχάρως· ἔχει ὁδοὺς εὐθείας καὶ κανονικὰς ὁ

περιηγητῆς θαυμάζων ἀνακαλύπτει φανὸν φωταερίου προβάλλοντα ἐκ τοῦ μέσου πυκνῆς συστάδος βανανῶν, καὶ βλέπει τοὺς ἰσχνοὺς στύλους τοῦ τηλεγράφου, ὅστινες φαίνονται ἐξελχόντες τοῦ ὀπισθεν αὐτῶν χλοεροῦ δάσους τῶν φοινίκων. Καὶ ἐδῶ μὲν εἶνε ἑβραϊκὴ ἀγορὰ, ἐκεῖ δὲ κερφεῖον εὐρωπαϊκόν, περαιτέρω κερφεῖον ἀραβικόν, παραπλευρῶς ξενοδοχεῖον Γαλλικόν, καὶ οἱ ἦχοι τῶν ἐγγυρῶν ὄργανων καὶ τοῦ κλειδοκυμβάλου συγκρούονται μετὰ μεγίστης διαφωνίας. Καὶ ἐν ᾗ εἰς τὸ παράθυρον ἐκείνης ἐκεῖ τῆς κομψῆς οἰκίας προβάλλει νεῆνε; χαρῖσσα κρατοῦσα τὸ ἀλεξήλιόν της καὶ κίπτει διὰ νὰ ἴδῃ τὸ διερχόμενον λεωφορεῖον, ὀλίγα βήματα περαιτέρω εἰς τὴν στενὴν θύραν τῆς ἀραβικῆς ἐκείνης οἰκίας φαίνεται μορφή δυσδιάκριτος, ἔχουσα κεκλυμμένον ὄλον τὸ σῶμα καὶ ὄλον τὸ πρόσωπον, καὶ ἐν ᾗ διέρχεται τὸ λεωφορεῖον, αὐτὴ εἰσέρχεται ταχέως εἰς τὴν θύραν καὶ ἐξαφανίζεται εἰς τὴν σκιάν.

Τὸ ξενοδοχεῖον ὅπερ προτιμοῦν συνήθως οἱ περιηγητῆαι εἶνε τὸ Ξενοδοχεῖον ἢ Ἐρημος Σαχάρα διευθυνόμενον ὑπὸ τοῦ κυρίου Μεδαίνου.

Εἰς τὴν αὐλὴν τοῦ ξενοδοχείου τούτου εἰσῆλθε τὸ λεωφορεῖον, καὶ εὐθὺς ὁ κύριος Μεδάινος ἐσπευσε καὶ ἠνοιξε τὴν θύραν τοῦ λεωφορείου καὶ ἐβόηθησε τοὺς τρεῖς μικροὺς περιηγητῆς νὰ καταβοῦν. Ἦτο δὲ ὁ κύριος Μεδάινος λίαν περιποητικὸς. Ὁ Ἰωάννης ἀφ' οὗ ἔχαιρτισε τὸν κύριον Μεδάινον ἠρώτησε:

«Καὶ ὁ κύριος Καστέρας εἶν' ἐδῶ;

— Ὁ κύριος Καστέρας; εἶπεν ὁ διευθυντῆς τοῦ ξενοδοχείου, μάλιστα ἐδῶ εἶνε ἡ μάλλον εἶνε εἰς τὸ βουνόν. Ἀλλὰ ποῦ τον εἰδεύετε τὸν κύριον Καστέραν; μήπως εἶνε συγγενῆς σας;

— Εἶνε θεῖός μας, κύριε.

— Ἀ! μὰ χαίρω πολὺ, μικροὶ μου φίλοι.

— Καὶ πότε ἀρὰ γε θὰ ἔλθῃ;

— Τὸν περιεμένομεν ὄραν τὴν ὥραν, ἐκτός πλέον ἂν δὲν ἐπῆγε κατ' εὐθείαν εἰς τὸ φρουρίον Ἁγίου Στεφάνου.

— Ἁγιον Στεφάνον! καὶ ποῦ εἶνε ὁ Ἁγιος Στεφάνος; εἶνε μακρὰν ἀπ' ἐδῶ;

— Ὅχι δά! μόλις καὶ μετὰ βίας ἐν τέταρτον τῆς ὥρας. Ἀλλὰ φαίνεται καὶ ἀπ' ἐδῶ. Παρατηρήσατε.»

Καὶ ὁ εὐγενὴς διευθυντῆς τοῦ ξενοδοχείου εἰδείξεν εἰς τὸν Ἰωάννην οἰκοδόμημα στερεῶς

λίθινον ἐπὶ λόφου πρὸς τὸ βορειοανατολικὸν μέρος τῆς πόλεως.

«Ἄν θέλετε ὁμῶς, εἶπεν ὁ περιποητικὸς ξενοδόχος, εἰμπορεῖτε νὰ ζητήσετε πληροφορίας ἀπὸ τοὺς ἀξιωματικοὺς. Αὐτοὶ ἔχουν τὰ καταλύματα των εἰς τὸ φρουρίον τοῦ Ἁγίου Γερμανοῦ. Ἀπ' ἐδῶ φαίνεται τὸ φρουρίον. Αὐτὲς εἶνε ὁ δρόμος.

— Εὐχαριστῶ, κύριε, εἶπεν ὁ Ἰωάννης καὶ ἐξέκίνησε μετὰ τῶν ἀδελφῶν του.

Ἐντὸς τοῦ φρουρίου τοῦ Ἁγίου Γερμανοῦ κατοικεῖ ὁ ἀρχηγὸς τοῦ στρατοῦ. Περιέχει δὲ ἀπεράντους στρατώνας, δεξαμενὰς ἀνεξαντλήτους, ἀποθήκας χόρτου, ἀρτοποιεῖον κτλ. κτλ., πρὸς δὲ τούτοις καὶ τὰ καταλύματα τῶν ἀξιωματικῶν.

Ἡ καρδία τοῦ Ἰωάννη ἐπάλλετο σφοδρῶς ὅτε διαβάς τὴν πύλιν τοῦ φρουρίου παρετήρησε πλῆθυσιν σκηνῆς τινος πολλοὺς κυρίως οἵτινες ἐφάνετο ὡς ἀξιωματικοί, κυρίας τινὰς καὶ παιδία. Τίς οἶδεν εἶν μετὰ τῶν κυρίων ἐκείνων δὲν ἦτο καὶ ὁ θεῖός του! Ὁ κ. Μεδάινος δὲν εἶχεν εἶπῃ ὅτι πιθανὸν νὰ εἶχεν ἐπανέλθῃ;

Ἀλλὰ ἐπειδὴ δυστυχῶς οὐδέποτε εἶχεν ἴδῃ τὸν θεῖόν του, δὲν ἠδύνατο νὰ τον ἀναγνωρίσῃ,

καὶ ἐδίσταζε νὰ πλησιάσῃ εἰς τὸν ὄμιλον τῶν κυρίων καὶ τῶν κυρίων.

«Μητέρα, μητέρα, ἀνεφώνησεν αἴφνης κοράσιον δεκαετὴς μὲ βοδόχρον φόρεμα, κυττάζετε τί παραξένα παιδιὰ!»

Ἐπληκτος ἡ μήτηρ τῆς κορασίδος ὕψωσε τοὺς ὀφθαλμοὺς καὶ εἶδε τοὺς τρεῖς ἀδελφοὺς Καστέρας, καὶ ἐνευσεν εἰς αὐτοὺς νὰ πλησιάσουν.

Ὁ Ἰωάννης ἐνθαρρυνόμενος ἐνεκὰ τοῦ καλοῦ τρόπου τῆς κυρίας, προέβη βήματα τινα καὶ χαιρετίσας ἠρώτησεν εἰς ἐπὶ ἀνῆλθεν ἐκ τοῦ ὄρου; ὁ κύριος Καστέρας.

«Καὶ τί τον θέλεις τὸν κύριον Καστέραν; ἠρώτησεν εἰς ἐκ τῶν κυρίων, ἀφαιρέσας τὸ σιγᾶρον ἀπὸ τοῦ στόματός του.

— Εἴμεθα ἀνεψιοὶ του, κύριε ἀπεκρίθη ὁ Ἰωάννης ἀποβλέψας ζωερώς πρὸς τὸν ἐρωτήσαντα, διότι ἠλπίζεν ὅτι αὐτὸς θὰ εἶνε ὁ θεῖός του. Ἡ

μητέρα μας ἀπέθανε, καὶ ὅταν ἐξεφυχοῦσε, μὰς ἔφησε παραγγελία νὰ πάμε νὰ τον... νὰ σας εὐρώμε.

(Ἔπεται συνέχεια)

ΠΑΝΑΓΙΩΤΗΣ Π. ΦΕΡΜΠΟΣ
(Κατὰ τὸ γαλλικόν τοῦ AD. BADIN)

• ΜΗΤΕΡΑ, ΜΗΤΕΡΑ, ΚΥΤΤΑΖΕΤΕ ΤΙ ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΠΑΙΔΙΑ! •

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[Τὰ ἀποτελέσματα τοῦ 17ου διαγωνισμοῦ τῶν λύσεων ἃ δημοσιευθῶσιν εἰς τὸ φυλλάδιον τῆς 30 Ἰουνίου· οἱ μὴ ἀποστέλλοντες εἰσιτίμητες λύσεις τῶν ἐν τῷ φυλλάδιῳ τῆς 30 Ἀπριλίου δημοσιευθεῖσάντων πνευματικῶν ἀσκήσεων δύνανται μέχρι τῆς 15 Ἰουνίου τὸ πολὺ νὰ τὰς στείλωσιν.]

Οἱ ἐπιθυμοῦντες νὰ λάθωσι μέρος εἰς τὸν νέον διαγωνισμόν τῶν λύσεων δοτις ἤρχισεν ὅτῳ τοῦ προηγουμένου φυλλάδιου παρακαλοῦνται νὰ συμμορφώωνται πρὸς ὅλους τοὺς ὅρους τοῦ διαγωνισμοῦ τοῦ δημοσιευθέντος ἐν σελίδι 142.]

142. Συλλαβόγραφος.

Τὸ ἡμισὺ μου πτερωτῶν περιπατεῖ καὶ τρέχει,
Τὸ ὅλον μου ὀπίσω του γυρνῶν καθένας ἔχει.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Μιχαίου Ἀλεξάνδρου.

143. Συλλαβόγραφος.

Γράμμα εἶνε τὸ πρῶτόν μου, ζῶν δευτέρον μου
Καὶ σύνδεσμός τις· τροπικὸς εἶνε τὸ σύνολόν μου.

Ἐστὴν ὑπὸ Γεωργίου Κλ. Κωνσταντοῦ.

144. Λεξιγραφος.

Θ. ἃ εἶνε τὸ πρῶτόν μου, ἄθος τὸ δευτέρον μου.
Σὲ μὲ ἀκρῆ τῆς Ἑλλάδος μας θὸ βρῆς τὸ σύνολόν μου.

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Λευκῆς Παγκαλάς.

145. Στοιχειόγραφος.

Τίνος πόλεως ἐν γράμμα ἂν τυχόν ἀποκοπῇ
Θὰ ἐπικρατήσῃ ἀφῆς εἰς τὸν ἄριστον σιωπῇ;

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἀνδρέου Ἀχιλλίου.

146. Στοιχειόγραφος.

Τρίγων, τρίγωνος καὶ ὀπίσω δὲν γυρνῶ.
Ἄν ἐν γράμμα τοῦ ἀλλάξῃ, εὐταλὲς ὄν θὰ γενῶ.

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ἐσπερίας Ἀδρας.

147. Στοιχειόγραφος.

Ἐίμι γράμμα ἀφελθῆτον, ἂν ποσῶ; θὲν μὲ περιόξῃς;
Φθόγγος μουσικῆς θὰ γίνω, δὴ μὲ γράμματ' ἂν πετάξῃς;

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Φαίδου Ἀπολλωνίου.

148. Στοιχειόγραφος.

Ἐίμαι πρᾶγμα κατακατὸν, ἂν μὴ συλλαβὴ μοῦ βγάλῃς
Ἐἰς ἐν σημείον γράματος εὐθὺς μὲ μεταβάλλῃς.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Λαυρέντιου Ἰακώβου.

149. Κυβόλεξον.

1. Ἐγὼ δὲν εἶμι, κ' ἦμος ζῷ ἀπὸ πολλῶν αἰώνων.
2. Ῥῆμα εἰς τρίτον προσώπων, βεβαίως τὸ εἰσεύρεις;
3. Ἐγὼ εἶμι ἐπίρρημα, δεκτικῶν δὲ τὸν χρόνον.
4. Καὶ τῆς Ἀσίας ὄρος τι, Ἐθαλίω νὰ μὲ εὐρξῃ.

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Ἐσθῆρας τοῦ Μεταμόρφωτου.

150. Ἄνεγμα.

Δέν με εἰσεύρεις; Ὅπου κ' ἂν τρέχῃς
Θέλιος ν' μ' εὐρξῃς; Κοντὰ θὰ μ' ἔχῃς,
Σὲ βοήθῃ: Σ' ἀκολουθῶ,

Ἄλλοτε πίσω,
Ἄλλοτε μπρὸς σου,
Ἄλλοτε ὄπισθεν
Καὶ σὲ πλευρὸ σὺν.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Μιλέτου Ἀνδρῆ.

151. Παιγνιον.

Ἐίμαι γέρον καὶ ἐν τοιούτῃ μύθῳ κῆρυ μὲ σεσπάξῃς.
Ξενικῶ καὶ ταξιδεύω καὶ πηδῶ καὶ χωρατεύω.
Τὶ ζῆτῶ κανεῖς δὲν ξέρω, οὔτε τί θεὸ λατρεύω.
Νὰ πρῶλλαν μόνον ἤλθῃ κείνον ὅσον μὲ διαβάζῃ.

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Μακαρίας τοῦ Κωδίκτου.

152. Πρόβλημα.

Πτηνὰ εἶνα ἐκάθασάν ἐπὶ τίνος δένδρου διὰ νὰ ἀναπαυ-
θῶσιν. Ἄν ἐκάθηντο ἀνὰ ἕν ζεύγος εἰς ἕκαστον κλάδον ἐπε-
ρίσσειεν εἰς κλάδον; ἂν δὲ ἐκάθηντο ἀνὰ ἕν πτηνὸν εἰς
ἕκαστον κλάδον ἐπερίσσειεν ἐν πτηνόν.

Πῶσαν ἴσασί τῶ πτηνὰ καὶ πόσος οἱ κλάδοι;
Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Θερσίας Ἀδρας.

153. Ἐρώτησις.

Τίνες αἱ τρισύλλαβοι λέξεις ἄφινες καὶ ἐκ δεξιῶν καὶ ἐκ
ἀριστερῶν ἀναγεννωσκόμεναι δὲν μεταβάλλονται;

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ἐρμούλου Σκουλλῆρου.

154. Ἐρώτησις.

Ποῦτος δὲν θέλει νὰ τῷ λέγου: «Ὁ Θεὸς νὰ σ' ἐλεήσῃ!»
Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Γαλιηναίας Θεολώσης.

155. Λογοπαίγνιον.

Πῶτον ποταμὸν ἀγαπῶν περισσότεροσιν οἱ μέθοσοι;
Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ῥόκου Νηθεῦ.

156. Σύνθεσις λέξεων.

Διὰ τῶν ἐπιμέμον γραμμάτων σχηματίσων παροιμίαν
τενα συχνὰ ἐφαρμοζομένην εἰς τὰ κατὰ παιδία.
ΑΒΓΔΕΕΕΗΗΙΑΝΟΟΟΟΠΠΠΠΡΡΣΣΤΤΥ.

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Γλυκείας Ἑλλάδος.

157. Φύρδην—μύθον.

Πάρεσσυρεσιν οἱ κ' ἴδιοσιν φλόγῳ
Ῥηθὸς, ἢ κ' γλῶσσῳ μῆλός κολοῖτ' ἔχῃ.
Βαλὼν δ' ὠστέμας τῆ φώσμαιρητόν.

Μὲ τριπλὴν νόσῳ.

— Δειλόξωσι πλοῦ, τῷ ποσῷ
Μὴ βῶσαι ὄρον χονορῶν τῷ πανθῇ;

— Νεὸ ἴμασι νόδον, οὐκ ἐκτριπῆται.
Ἄλλὰ σαπέλῳ ρίπῃ μ' ἀνῆτ'.

Τενθὺνὲ γῆθω τὴν δαυνοῦτα,
Νῆ νυχιαθῶ.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Λαδομήλου Πεντινοῦ.

158. Ἐπανόρθωσις στίχων.

Πολλὰς φορὸς στένομαι ἐς τὸν ἴσχιον τῆς κουκουναριᾶς
καὶ κυττάζω τίς ἀπλειὰς χαρὲς τῶν χωρικῶν. Ἐδῶ μὲν
νέα βροσίζῃ τ' ἄσπρα τις χεῖρα ἐς τὸ νερὸ καὶ ἄλλη ναυνο-
ρίζῃ τὸ μωρὸ τῆς ἐς τίς βολλήφας, ἐκεῖ ἐν ἄπλῳ παιδιᾷ
ἔρχῃ ἐς τὸ πτόμα γρῦλον, ἄλλο παρῆκε πτόμα μὲ τὸ κα-
λάμι γρῦ-ᾶ φήριτ, κ' ἂ βροσὴ μὲ τῆ βοσκή του συνη-
φύει μὲ ποικητικὰ τραγούδια τὸν αὐτὸ του ἐσπλωμένος ἐς
τὰ λουλούδια.

Ἐστὴν ὑπὸ τῆς Λευκῆς Ἀκροπόλεως.

159. Ἄριστοιχίς.

Τὰ ἀρχικὰ γράμματα τῶν ζητούμενων λέξεων ἀποτε-
λοῦσι κράτος τῆς Ευρώπης.

1. Πόλις τῆς Ἀσιατικῆς Τουρκίας.
2. Κράτος τῆς Ευρώπης.
3. Νῆσος τῆς Τουρκίας.
4. Βασίλειον τῆς Γερμανίας.
5. Κράτος τῆς Ἀσίας.
6. Κράτος τῆς Ευρώπης.

Ἐστὴν ὑπὸ τοῦ Ρόσου.

160. Ἀπλή ἀκροστοιχίς.

Καὶ τὰ ἀρχικὰ καὶ τὰ τελικὰ γράμματα τῶν ζητούμε-
νων λέξεων ἀποτελοῦσι τὸ αὐτὸ ὄνομα ἕνους τινος.

1. Λαὸς Ἀσιατικὸς.
2. Ἐπίρρημα χροινικόν.
3. Βασιλεὺς τῶν Ἰουδαίων.
4. Ῥῆμα.
5. Θεὸς τῆς Μυθολογίας.
6. Κάτοικος Ευρωπαϊκοῦ Κράτους.

Ἐστὴν ὑπὸ Σάββα Παπαδίου.

ΛΥΣΕΙΣ

Τὸν ἐν τῷ φυλλάδιῳ τῆς 15ης Ἀπριλίου Πνευματικῶν ἀσκήσεων.

96. Ἰγεία (Υ, Γῆ, Α). — 97. Πισσιδῶν (Πῶ, εἶδον).
- 98. Ῥῆνος, θῆνος, κῆνος. — 99. Χλωμὸς, μῦς. —
100. Ἄπκνος, πῦξ. — 101. Ἐπίσκοπος, (ἐπί, σκοπός).

Χ Α Ρ Α

— 102.

Α Μ Η Ν

Ρ Η Μ Α

— 103. Η Α Ν Α Σ

103. Ἀνθῆ, ἄνθη. — 104. Κέρος, κέρως. — 105. Ἡ φαντασία. —
106. ΚΑΡΧΑΒΙΑΣ 12. Κόρος. 2. Ἀγγλία. 3. Ῥόδον. 4. Χοῖρας. 5. Ἀθῆναι. 6. Ῥίθυμος. 7. Ἰάσον. 8. Ἀλέκτωρ. 9. Σαχάραι.